

မျိုးကိုမျိုး

ချစ်သူဖန်ဆင်းတဲ့နက္ခတ်

ကိုယ်ဟာ

ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲက

ပထမဦးဆုံးပွင့်တဲ့ပန်းကိုမှ

နမ်းရှိုက်ခွင့်ရရှိခဲ့သူပါ ... ။

ပုံနှိပ်ပျက်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၇၈၄၀၆၀၆
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၉၀၅၀၆၀၈
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- ၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
- ရွှေသမင်စာပေ
- ၃၇/၄၄လမ်း၊
- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြူ (မြ - ၀၈၁၀၈)
- မိုးကောင်းကင်အေဂျင်ဆက်
- အမှတ် ၁၂၀၊ ၃၈-လမ်းအောက်
- ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ရွှေသမင်

စာပေမှ စိစဉ်တင်ဆက်သည့်

မျိုးကုန်မျိုး

ချစ်သူဖန်ဆင်းတဲ့ နက္ခတ်

အလှဆုံး ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့

အနုညှစ်ဆုံး ခြေထောက်

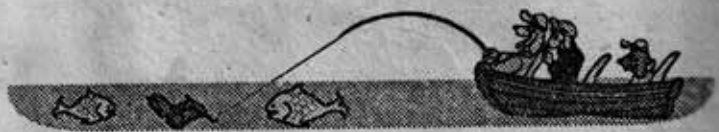
ကြာခင် ငါ့မှာ ထိုက်စေတာ...

အပိုင်း (၁)

အဏ္ဏာရီပျံပြင်လာ
 အသက်ရှည်တစ်စုံ
 မွန်တိုင်းဆီ မချဉ်ကပ်ခင်
 နောက်ဆုံးအစီအစဉ်အဖြစ်
 ကြေညာပေးစေချင်တာက
 အချစ်နဲ့ အချစ်ရဲ့ ဝိညာဉ်တော် အကြောင်းမျှသာ။

(၁)

“ပိန်းထဲကိုလာရတာ ငါ့စိတ်ထဲတော့ ရှိန်းသလိုလိုပဲကွ”
 “အေးကွ...ငါ့ရောပဲ၊ လာမယ့်နှစ်မှာ သေချာပေါက် တက်ရမယ့်
 ကျောင်းမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ခြေလက်တွေ အေးလာပြီး ရှိန်းသလို ဖြူသလို
 ခံစားရတာ အံ့ဩစရာပဲ”
 ဇေယျာနှင့် သတိုးတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေသော စကားကို
 ကြားသော်လည်း ကျွန်တော် ဘာမှဝင်မပြောဖြစ်။ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ခြင်း
 ဖြင့်သာ သူတို့ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်လည်း ခံစားရကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သည်။
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)၏ အရှိန်အဝါကြီးမှုကို ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်
 (လှိုင်နယ်မြေ)တွင် တက်ရောက် ပညာသင်ကြားနေသော ကျွန်တော်တို့လို
 ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားလေးတွေအဖို့ အသိအမှတ်မပြုဘဲမနေနိုင်။ အင်မတန်
 အဟန့်ကောင်းသော ကျောင်းတော်ကြီးသာ ဖြစ်ချေသည်။
 ကျောင်းတော်ကြီးသည် အရှိန်အဝါ ကြီးသလို အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း
 ကဲ့ကော်ပင်တို့၏ ရနံ့ဖြင့် သင်းယုံထုံကာ လှချင်တိုင်း သာယာ လှပနေ
 သည်မှာလည်း သက်ဝင် ပန်းချီတစ်ချပ်နှင့်မခြား ရှိချေ၏။
 ပန်းချီကားတစ်ချပ်၏ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားပုံရိပ်များကို ကျွန်တော်တို့
 ဝိုက်စိပ်တိုက် ခံစား ကြည့်ရှုနေပိသည်။

အဓိပတိလမ်း၊ အာစီ၊ သစ်ပုပ်ပင်၊ စာကြည့်တိုက်၊ သိပ္ပံဆောင်း၊
မိတ္တာဆောင်း၊ နာမည်ကျော်ဦးချစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် အခြားသော
စားသောက်ဆိုင်တွေရေမှာလည်း ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတို့၏ တက်ကြွ
ပျိုမျစ်မှု ပုံရိပ်များကို တွေ့ရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်အတိပင်။

နွေရာသီ ကျောင်းတစ်လ ပိတ်ခါနီးပြီမို့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား
အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ကြသည့် အနေဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရေပက်
ရေလောင်းပြီး ကျိစယ်နေကြသည်ကို တွေ့ရတာကလည်း ရင်ထဲပျော်သလိုလို
လွမ်းသလိုလိုရယ်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ ဒီလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ကျယ်ဝန်းတဲ့
ကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ လမ်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ လျှောက်လျှောက်
ခြေထောက်တွေ မညောင်းတာ အံ့ဩစရာပဲ”

ဇေယျာ၏ ကျေနပ်အားရမှုရှိသော ရေရွတ် ပြောဆိုမှုကို သတိုးက...

“အေးကွ... မင်းပြောမှ ငါလည်း သတိထားမိတယ်၊ ဒါဟာ
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပင်မရဲ့ မှော်ဆန်သော ဖမ်းစားမှုကြောင့်ပဲကွာ ညီခေတ်...
မင်းရော ဘယ်လိုထင်သလဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

ဟူ၍ ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလျက် ယခုအချိန်အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ
ထုတ်ပြောဖော်မရသော ကျွန်တော့်ကို စကားပိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းသည်။

“အင်း... ငါ့အထင်ကို ပြောရရင်... ကောင်မလေး ချောချောလှလှ
လေးတွေက တို့ Rc(2) ထက် ပိုများလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အေးကွ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ... အဟီး”

“အဟီး... မင်းကလည်း မှန်တာတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ”

ကျွန်တော့်စကားကို သည်ကောင်တွေ သဘောခွေသွားကြသည်။
ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မလွန်ကြောင်း
ကျွန်တော်တို့ ရောက်လေရာရာအရပ်ရှိ မိန်းမလှလေးများက သက်သေခံနေ
ကြသည်။

အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ ကြည့်မလား။ အပန်းဖြေရိပ်သာထဲမှာ ကြည့်
မလား။ သိပ္ပံကန်တင်းထဲကို ကြည့်မလား။ ဝိဇ္ဇာကန်တင်းထဲကို ကြည့်မလား။
ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရေမှာ ကြည့်မလား။ စာသင်ခန်းတွေရေမှာ ကြည့်မလား။

မိန်းမလှ ကျွန်းရယ်လို့ တင်စား ခေါ်ဝေါ်ရတဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဘက်ကိုပဲ
ကြည့်မလား အရောင်စုံ မိန်းမလှလေးများကို တွေ့နိုင်သည်။

သည်တော့လည်း တွေ့၍ ကြည့်သည်ပဲပြောပြော ကြည့်၍တွေ့သည်ပဲ
ဆိုဆို မြင်သမျှ တွေ့သမျှ မိန်းမလှလေးများကို အပြည့်အဝ ကြည့်ရှု
အားပေးနေကြသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိရင်း ကြိုက်ပြီးမိသည်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကြိုက်ပြီးနေရင်း စာကြည့်တိုက်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်မိစဉ် လန်းဆန်းသော ကိုယ်သင်းရနံ့လေး၏ လှုံ့ဆော်မှုကို
အာရုံခံစားမိသည်။

ကျွန်တော် ဘွားခနဲ လှည့်ကြည့်မိရာ အလှထွတ်ခေါင် နတ်ဖုရားမ
တစ်ပါးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခွင့် ရလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ
ခုန်သွားလျက် သူမှတစ်ပါး အခြားမမြင်တော့။ အလှနတ်ဖုရားမလေးကတော့
ကျွန်တော့်ကို သတိထားမိဟန်မတူ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားကောင်းပြီး
ပြီးပြီးရယ်ရယ် ဖြစ်နေသည်။

အို... ကြည့်စမ်းပါဦး... ကြည့်စမ်းပါဦး...။

ဝင်းဝါ စင်ကြည်သော အသားအရည်၊ ကြောရှင်းသော ကိုယ်နေ
ဟန်တော။ ချိုလွင် သာယာသော ရယ်သံညှင်းညှင်းတို့က မျက်နှာပိုင်းပိုင်း
လေး၏ အလှကို ပိုလို့ပင် ထင်သာ မြင်သာဖြစ်စေရန် ပိုင်းဝန်း ပုံပိုးပေး
ထားကြပါရောလား။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်နေသည်။

ထိုရင်ခုန်သံသည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ပထမဦးဆုံးသော ရင်ခုန်သံ။
ထိုပထမဦးဆုံးသော ရင်ခုန်သံကို ပေါ်ပေါက်စေသည်မှာ သူမှတစ်ပါး
အခြားတစ်ယောက် မရှိနိုင်တော့ပြီ။

သူမ၏ အလှသည် ကောင်းကင်သန်သော အလှဖြစ်၏။ သူမကို
မြင်တွေ့ရကာမှပဲ သုံးရက်သားလ၊ ၏ သဏ္ဍာန်သည် သူမ၏ မွှေးရာပါ
မျက်ခုံးလေး၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုသာဖြစ်ကြောင်း သိရှိခွင့်ရလိုက်သည်။

သူမ၏ ဖြောင့်စင်း သွယ်တန်းလျက်သော နှာတံနှင့် အလွမ်းသင့်
နိုင်သည့် ပန်းမျိုးသည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲ၌သာ ပွင့်နိုင်ခဲ့
ကောင်းသည်။

ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းအစုံမှ သွေးသမ္ပုသော လေပြည် လေနတို့သည် သာယာနာပျော်ဖွယ် အတိသာ ပြီးလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း တပ်အပ်သေချာ သိနေပြန်သည်။

ပုလဲလေးတွေ သီကုံးထားသည့် သွားဖွေးဖွေး၌ ဆိုသည်ကို သည် ဘဝမှာ သည်တစ်ခါသာ မြင်ဖူး ကွေ့ဖူးသေးကြောင်း ဝန်ခံရမည်သာ။

နူးညံ့ အိမ်မှောင်လျက်သော ကေသာနွယ်မျှင်များသည် လေပြည်တို့၏ ကျီစယ်ရာ နတ် က၊ချေသည် တို့ကဲ့သို့ ယိမ်းနွဲ့ လွင့်ဝဲနေ၏။

ညာသည်ဟု ရာဇဝင်မှာ စာတင်ခဲ့သော ဘကြီးအောင်၏ အတတ် ပညာဖြင့် ထုဆစ်အပ်သော ပန်းပုရုပ်လေးကဲ့သို့သော သူမ၏ လည်တိုင် ကြော့ကြော့နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ နုညက်သော ပါးပြင်၌ သွေးကြောမျှင်ကလေး များက ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် ယှက်သွယ်နေကြသည်။

ရယ်လိုက်တိုင်း လင်းပြက်သွားသော သွားတက်ကလေးနှင့် ပါးချိုင့် ကလေးနှစ်ဖက်က မြင်သူတကာကို ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်စေသည်မှန်း ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့သာ ဖြစ်ချေတော့သည်။

ကျွန်တော် သူမ၏ အလှတွင် ရုတ်ခြည်း နှစ်ဝင် မှင်သက်နေခိုက် သူမက သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားတပြောပြောဖြင့် ကျွန်တော်ရှေ့ ဖြတ်ကျော် လျှောက်လှမ်းလေသည်။

အလှတရား၏ အပြုစားခံတတွင် ကျွန်တော် သာယာလို့ ကောင်းဆဲ သူမက ကျွန်တော်ကို ကျော်လွန်သွားလေပြီ။

တိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း အိမ်မက်မှ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသလို သတိဝင်လာရုံမျှ သတိုး လက်ထဲမှ ရေတူးကို ဆွဲယူကာ သူမနောက်သို့ ပြေးလွှားချဉ်းကပ်ပြီး ရေတူးထဲမှ ရေများကို သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အကုန် အစင် လောင်းချလိုက်သည်။

“ဟယ်တော့...”

ရေ၏ ရုတ်တရက် အထိအတွေ့ကြောင့် သူမ ကျောကလေး တွန့်သွားပြီး ကျွန်တော်ကို ပျာပျာသလဲ လှည့်ကြည့်သည်။

ထိုအမှုအရာ ထိုအကြည့်သည်ပင် ကဗျာဆန်နေပေသည်။ သူမကို အလှထွတ်ခေါင် နတ်ဖုရားမလို့ ကျွန်တော် တင်စားတာ မမှာ။

ကျွန်တော် ပြီးပြလိုက်သည်။

သူမ ခြေကို ရှေ့ဆက်မလှမ်းတော့ဘဲ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်ပြန်လှည့် ကာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။

သူမ၏ အပေါင်းအဖော် နှစ်ဦးကလည်း သူမနှင့်အတူ ရင်ပေါင်တန်း ရပ်လျက် ကျွန်တော်ကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်၏ သေအတူ ရှင်မကွာ ဘော်ဒါနှစ်ဦးဖြစ်သော သတိုးနှင့် ဇေယျာကတော့ အခြေအနေမဟန်လျှင် မဟန်သလို လစ်ပြေးရန် အကြံ အစည်ဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်း ဆုတ်ခွာကာ နေရာရွှေ့သွား ကြ၏။

သည်လိုအချိန်ကျမှတော့ အပေါင်းအသင်းများ ပေါင်းမိလေပြီဟု နောင်တရနေလည်း အပိုသာ ဖြစ်ချေတော့မည်မို့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး ရန်သာ အားမွေး ပြင်ဆင်တော့သည်။

သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ကျွန်တော်ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်သည်။
ပြီးမှ-

“ဒီမယ်... မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလေ၏။ သူ့ ရေလောင်းသည် ကိစ္စနှင့် မဆီမဆိုင်ပါဘဲ အသက်အရွယ်ကို မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွား ခုသည်။ ကျွန်တော်အသက်ကို ကျွန်တော် ပြန်တွက်နေစဉ်မှာပင် သူမထံမှ စကားသံက ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းကို ကြည့်ရတာ ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ချာတိတ်လေး ထင်ပါရဲ့”

“ဗျာ”

“ဒီမယ်... မင်းကို တို့ အကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ်၊ ချာတိတ်က ချာတိတ်လိုနေ၊ မင်းအသက် မင်းအရွယ်လေးနဲ့ မိန်းကလေးတွေ မြင်တိုင်း နောက်ချင် ပြောင်ချင် ကြောင်ချင် ဘူးချင်တဲ့ စိတ်တွေကို မမွေးနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ လူကြီးသူမတွေက မဆုံးမဘူးလားလို့ အထင်ခံရဦးမယ်၊ တို့ပြောတာ နားလည်လား ချာတိတ်”

တင်စီး နှိပ်ကွပ် ပြောဆိုလိုက်သော သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တင်းသွားရသည်။ အတင်းဆုံးကတော့ ကျွန်တော်ကို ဥမ၊မယ် စာမပြောက သေးသော ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်လို နှိပ်ချွတ် သဘောထားခြင်း ကိုယ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်-

“စကားကို ကြည့်ပြောပါ။ ကျွန်တော် အခုမှ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ မဖြေထားပြီးလို့ တက္ကသိုလ်ထဲမှာ လာယောင်နေတဲ့ ချာတိတ်လေး မဟုတ် ပါဘူး။ ရုက္ခဗေဒ ဒုတိယနှစ် တက်နေတဲ့ R(2) ကျောင်းသားမျှ”

“ဪ... ဒါဆို တက္ကသိုလ်တက်နေပြီပေါ့။ အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေ တို့က ဓာတုဗေဒအတူးပြု ဘာသာရပ်နဲ့ မဟာသိပ္ပံ နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေတာဆိုတော့ မင်းထက် အသက်(၅)နှစ် (၆)နှစ်မက ကြီးတယ်။ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ အခြားကျောင်းသားကြီးတွေကို အတုအိုးပြီး လူကြီးသူမ တွေကို ရေလောင်း နောက်ပြောင်တာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး။ ဂါရဝတရား ထားရမယ် နားလည်လား”

“အန်... ဘာဆိုလို့လဲ။ ကျွန်တော်လည်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ပဲ။ ဒါကြောင့် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အစဉ်အလာဖြစ်တဲ့ နွေကျောင်းပိတ်ခါနီး ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူချင်း ရေလောင်း နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခွင့် ရှိတာပဲ”

“တယ်လည်း ပြောရခက်တဲ့ ချာတိတ်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် လူကြီးသူမ တွေက ပြောခဲ့တာပေါ့။ မရှိတာထက် မသိတာ ခက်တယ်တဲ့။ ကိုယ့်ထက် တစ်မနက် တစ်ရက်ကြီးရင်တောင် ရှိသေးလေးစားရမယ် ဆိုတာလောက် တော့ သိထားမှပေါ့။ ဒီမယ် ဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ စိတ်ကစားပြီး ဟိုဒီ လျှောက်သွားနေမယ့်အစား ကိုယ့်စာသင်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေသင့်တယ်။ လိပ်လိမ်မာမာနဲ့ ပညာကိုသာ ကြို၊စာသင်... ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော်လည်း ရေလောင်းမိတာနဲ့ မကာမိအောင် သူမ ဆရာမကြီး လုပ်တာကို အသားလွတ်ကြီး ခံနေရသည်။

သူ တစ်ဖက်သားကို ခံရခက်အောင် စီးစီးပိုးပိုး ပြောတတ်လေ့ရှိသော သူမကို သူမ၏ သူငယ်ချင်းများက အထင်ကြီး လေးစားသော အကြည့်များ ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။

ထို့နောက် သူမ၏ သံယောင်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင် နှိပ်ကွပ်စကားတွေ ဆိုလာကြ၏။

“ကို သူငယ်ချင်းပြောတာ သိပ်မှန်တယ် ချာတိတ်။ လူဆိုတာ အပြောင်အပျက် ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတည်အခန့် ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် အသက် ကိုယ်အရွယ်နဲ့ သင့် မသင့် အရင်စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ကိုင် ပြောဆို သင့်တယ်ကွ”

“အင်း... ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေများ ပြောရ ဆိုရတာ သိပ်ခက်တာပဲ။ လူကြီးသူမတွေက တစ်ချိန်လုံး မျက်စိ ခေါက်ထောက် ကြည့်ပြီး ပါးစပ်မိတ်တင်း ပြောနိုင် ဆိုနိုင်မှ တန်ကာကျတာကလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းအနေနဲ့ တို့လို ချက်ကျလက်ကျ ပြောတတ် ဆိုတတ် ဆုံးမတတ်တဲ့ ပညာရှိတွေနဲ့ အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့လိုက် ရတာ မင်းဘဝမှာ အင်မတန် ကံကောင်းတယ် မှတ်ပါ”

“အန်...”

ထိုင်ပဲ ရှိခိုးရတော့မလိုလို သူမတို့ သုံးယောက်၏ ပြောပေါက် ဆိုပေါက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မြင်မြင်ကတ်သထက် ကတ်လာရသည်။ ဘယ်သူကမျှ မမြှောက်ပင့်ရပါဘဲ အချင်းချင်း မြှောက်ပင့်လိုမှ အားမရနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသားလွတ် မြှောက်ပင့် ပြောဆိုပြီး ပိတ်တွေ ဖြာနေ သော သူမတို့ သုံးယောက်ကို ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်မိသည်။ ဒါကိုပင် သူမက ကျေနပ် အားရနေဟန်ဖြင့် ပြုံးစိစိလှုပ်ရင်း...

“ကဲ... ချာတိတ် ဘယ်လိုလဲ။ တို့ပြောတာကို သဘော ပေါက် တယ်... ဟုတ်”

ဟူ၍ အပေါ်စီးမှ ဆက်လက် ပြောဆိုနေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူမကို ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကြုံကြုံကပ်တုန်း ခုလို သွန်သင် ဆုံးမတဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နားမလည်တာက ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပါပဲ”

“နားမလည်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလေ။ နားလည်သွား အောင် တစ်လက်စတည်း ဖြေရှင်းပေးလိုက်မယ်”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်နယ် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိန်းနဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာကို မှားပြီး ရောက်လာတာလဲလို့ပါ”

“အန်...”

“ဘာ...ဘာရယ်၊ မင်း...မင်းနော်”

“ဘာမှ မဘာရယ်ပါဘူး။ သွားမယ်နော်... အဟီး”

ကျွန်တော် ဝကားကို အနိုင်ပိုင်းပြီး သူမရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လစ်ထွက်ရသည်။

သူမလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်နှိပ်ကွပ်ရန် စကားလုံး ရှာမရဘဲ အီလည်လည် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်မှန်း တွေးမိလျက် ကျွန်တော် ပျော်သွား ရသည်။

“နင် ဆရာမကြီး အလုပ်ကောင်းတာနဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်း ငါတို့ပါ ရောပြီး ဘိုးဘွားရိပ်သာ အပို့ခံလိုက်ရပြီဟဲ့ ဒေါ်ကလျာဆွေရဲ့ ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး”

“အေးလေဟယ်... ကလျာကောင်းမှုနဲ့ တို့တွေလည်း စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း အသက် (၃၀)ကျော် (၈၀)ကျော်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ ဆိုတော့ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါပဲ ကြွရမလိုလိုနဲ့... ဒုက္ခပါပဲ”

“ခပ်...ခပ်...ခပ်”

ကျွန်တော် ပြန်လည် ပညာပေးခဲ့မှုအပေါ် သူမတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စု ခံစား ပြောဆိုရင်း ရယ်ဖွဲ့နေကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရပါသေး သည်။ တို့ထက်ပို၍ နားသောတ အာရုံမှာ ဝိသကြည်မြလေသည်ကတော့ ကလျာဆွေ ဆိုသော သူမ၏နာမည်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော် ပြီးစိမ့်ဖြင့် ပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့ပါမှ ပေါင်းရကျိုး နှစ်သော သူငယ်ချင်း အကောင်းစားကြီး နှစ်ယောက်က...

“အခြေ...အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ... အေးဆေးပဲမဟုတ်လား”

“မင်းကို သူတို့က ဘာတွေပြောလို့...မင်းက သူတို့ကို ဘာပြန်ပြော လိုက်လို့...သူတို့နဲ့ မင်းနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်သွားသလဲ”

ဟူ၍ အူလျားဖားလျား မေးကြလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရှုတည်တည်ကြည့်ပြီး...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ... ဘာတွေ ဖြစ်သွားသလဲ သိချင်ရင် သူတို့ကို မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သွားမေးကြည့်ပါလား။ တစ်ယောက်ကို သွား နှစ်ချောင်းစီ မကျွတ်လာဘူးဆိုရင် လည်ဖြတ်ခံမယ်”

“ဟာ... ဒါဆိုရင်လည်း နေပါစေတော့ကွာ... မမေးတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကျောင်းပဲ ကိုယ်ပြန်ပြီး အေးရာအေးကြောင်းနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်” ဟူ၍ ညောင်နာနာ လေသံဖြင့် တုံ့ပြန် ပြောဆိုလျက် ကျွန်တော့် နောက်သို့ ကသောကမျော ပြေးလိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့် ရယ်သံကို သူမ ကြားပါလေစ...

ကြားရာအရပ်က သူမ သတိတရနဲ့ လှည့်ကြည့်တတ်ပါစေ။
မြောက်သွေသော ရာသီဥတုအောက်မှာလည်း စိမ်းစို လန်းဆန်းတဲ့ သစ်ပင်တွေ ရှိနေနိုင်ပါတယ်။

(၂)

ဓာတုဗေဒ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းထဲမှ အထွက်တွင် ဓာတုဗေဒ မဟာသိပ္ပံ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူကြီး ကလျာဆွေကို စိတ်က ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

အမျိုးအမည် ခွဲခြားရခက်သော ခံစားမှုက ရင်ထဲ လူးလွန်သွား၏။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကန်တင်းမှာ ထိုင်မိသည်အထိ ကျွန်တော် ဘယ်သူတို့မှ မကားမပြောဖြစ်သေးဘဲ သူမ အကြောင်းကိုသာ စမြဲပြန် တွေးတော နေမိသည်။

“အစ်ကို...ဘာစားမှာလဲ”

“ဪ...အေးအေး”

“အအေးလား...ရကယ် အစ်ကို၊ ဘာအအေး သောက်မလဲ... လိမ္မော်...ကရင်ဆော်ဒါ... ဆီး... သံပုရာ... နာနတ်... မန်ကျည်း... အကုန်ရတယ်”

“ဪ...အေးအေး”

“ဟား... အေးတာကတော့ အကုန်အေးကယ်အစ်ကို၊ စိတ်ချ... တစ်ကျိက်လောက် သောက်လိုက်လို့မှ ကျင့်ခနဲ ဖြစ်မသွားဘူးဆိုရင် အဲဒီ အအေးဖိုး မရှင်းနဲ့ အစ်ကို... ရတယ်”

“ဪ...အေးအေး”

“ဟင်... ဟုတ်... ဟုတ်တယ်လေ... ဪ... မဟုတ်သေး ပါဘူး... ကျွန်တော်ပြောတာက... ကျွန်တော် ပြောတာက... ဟင်... ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဒုက္ခပါပဲ”

လူကသာ Rc(2) ထဲမှာ ရှိနေပြီး စိတ်က မိန်းထဲ ရောက်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး စားပွဲထိုးလေး စိတ်လေသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကုတ်လျက် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော သတိုး၊ ဇေယျာ၊ သက်ဦးမောင်၊ ထွန်းထွန်းလင်းနှင့် ဉာဏ်လင်းအောင်တို့ကို အကူအညီ တောင်းသော မျက်လုံးဖြင့် ဝေဝဲကြည့်၏။

“ဟိတ်ကောင် ညီနောင်... ဟိုမှာ မင်းကို စားပွဲထိုးလေးက ဘာ သောက်မှာလဲ၊ ဘာစားမှာလဲလို့ မေးနေတယ်လေကွာ”

“ဪ...အေးအေး”

ဇေယျာက ပခုံး လှမ်းပုတ်ပြီး ပြောလိုက်ကာမှ ကျွန်တော်လည်း သတိပြန်ဝင်သွားလျက် စားပွဲထိုးလေးဘက် ပြုပြင် လှည့်ကြည့်ရသည်။ ဒါကိုပင် ယုံကြည် စိတ်ချသေးဟန် မရှိသေးဘဲ...

“ဟင်...လာ...လာပြန်ပြီ...ဪ... အေးအေး...တဲ့”

ဟူ၍ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရေခဲပြောဆိုရင်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း များကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဟာ... ဒီကောင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အအေး သောက်ရင်လည်း ဘာသောက်မယ်...တစ်ခုခု စားမယ်ဆိုရင်လည်း ဘာစားမယ်ဆိုပြီး တစ်ခွန်း တည်းကိုပဲ ပြောတတ်တဲ့ ကြက်တူရွှေ ကုန်တော့...ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဪ... အေးအေး ဆိုပြီး ပြန်ပြောဖို့ပဲ သိတယ်”

စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဆိုလာသော သတိုးစကားမှ မဆုံးသေး ကျန်ကောင်တွေကလည်း ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်လာကြသည်။ တစ်ယောက် ကောလျှင် ကျန်ရှိသူအားလုံးကလည်း တစ်ယောက်မကျန် ဝင်ကောရမည်ဟု စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားလေသည်အလား အားမနာတမ်း သူထက်ငါ ဝင်ကောကြတော့သည်။

“အေးလေကွာ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ကို မကပ်ဘူး... ပရက်ကီကယ်လ် လုပ်တုန်းကလည်း တလွဲတချော်တွေ ချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါ... သာရာရှင်းပြတုန်းက သေချာမှတ်ထားဘဲ ဟိုက်ဒြိုဂျင် အိုင်အိုဒိုက် ဖော်ထုတ်ရိုင်းတာကို ဟိုက်ဒြိုဂျင် ဆာလ်ဖိုဒ် မှားဖော်ထုတ်မိလို့ တစ်ခန်းလုံးကို အီးဇော်နံရောပဲ ဟား...ဟား...ဟား”

“အေးလေကွာ...သူ တလွဲလုပ်တာနဲ့ တို့ကို တစ်ခန်းလုံး မေတ္တာ ဝိုင်းပို့ပါလေရော... နှာခေါင်းကြီးတွေ ပိတ်ပြီးတော့?”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့်အတူ ရောနှော ရယ်မိလေသည်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို အမှတ် မှားသွားရသည်မသိ။ ယဉ်အောင်ပြောရင် တဲဉ်ပုလဲနဲ့ ရှင်းအောင်ပြောလျှင် အီးဇော်နံသော ဟိုက်ဒြိုဂျင် ဆာလ်ဖိုဒ် ဓာတ်ငွေ့ကိုမှ ထုတ်ဖော် မိသွားလေသဖြင့် တစ်ခန်းလုံး အီးဇော်နံပြီး အန်သူအန် မူးလဲသူ လဲပြီး မေတ္တာဝိုင်းပို့ကြလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းကိုမဖော်ရဲတော့။

“အေး...သူမှားတာ အရေးမကြီးဘူး။ သူ့ယုံစားပြီး သူပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်လုပ်တဲ့တို့မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း အီးနံတွေ ရှုလိုက်ရတာကတော့ မနိပ်ဘူးကွ၊ တောက်...စားခါနီး သောက်ခါနီး ပြောရတာ တယ်လေ မကောင်းပါဘူး”

“ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ သေချာတယ်... သက်ဦးမောင် တစ်ယောက်တော့ အင်ကထက်ပိုပြီး စားလို့သောက်လို့ ကောင်းဦးမှာပဲ”

“လခွီးမို့... စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းရမှာလဲကွ... မင်းတို့ပဲ အဲဒီဟိုက်ဒြိုဂျင် ဆာလ်ဖိုဒ်နဲ့ကို စွဲပြီးစားကြ၊ ငါကတော့ လုံးဝပဲ”

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား”

ကျွန်တော်ကို နှိပ်ကွပ်နေရင်းမှ သက်ဦးမောင်ဘက် ပြာဦးလှည့်သွား သော ထွန်းထွန်းလင်း၊ စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မောနေရင်းမှ စားပွဲ ထိုးလေးကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ညီလေး...ကိုယ့်ကို ထမင်းကြော် တစ်ပွဲပေး... ကြက်သားနဲ့” ဟူ၍ စားလိုသည်ကို မှာယူရသည်။

သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထ၊ နေသော ထမင်းကြော် ပူပူနွေးနွေးလေးက ကျွန်တော်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

အားလုံး ခိုက်ဆာဆာနဲ့ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားလိုက်ကြသည်မှာ ခဏအတွင်းမှာပင် စားသောက် ပြီးစီးသွားသည်။

ကျွန်တော်က ပါးစပ်ကို တစ်ရှူးစဖြင့် သုတ်ရင်း... “မင်းတို့ ဘာသောက်မလဲ...လက်ဖက်ရည်ပဲလား”

ဟူ၍ အားလုံးကို ခြုံမေးလိုက်ရာ အသီးသီး ခေါင်းညိတ်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စားပွဲထိုးလေးကို လက်လှမ်းကုတ်ပြီး...

“ညီလေး... လက်ဖက်ရည် ပုံမှန်ခြောက်ခွက်” ဟု တစ်လက်စ၊ တည်း မှာပေးလိုက်သည်။

ဝမ်းမီး ငြိမ်းသွားသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားဟန်တူသော သတိုးက စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက် လှမ်းယူကာ အရသာခံ သောက်ကြည့်ပြီး...

“တို့တစ်တွေ ဒါပြီးရင်... ဘယ်ချီတက်ရင် ကောင်းမလဲ” ဟူ၍ စကားစ၊ လိုက်ရာ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှုရှု ဖြစ်လာကြသည်။

ဇေယျာက လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး... “အေးကွ...အတန်းတက်ဖို့က အတော်လိုသေးတာပဲ၊ အချိန်လေး

ရတုန်း အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း အိကိုတက်သွားပြီး အားပေးရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီနှစ်တက်လာတဲ့ ဖရက်ရှာလေးတွေ အတော်မိုက်တယ်ကွ...အဟီး”

ဟု...မျက်နှာ စပ်ပြီးပြီးလုပ်၍ အဆို တင်သွင်းရသည်ကို ဉာဏ် လင်းအောင်...

“အဟီး...ကောင်းသားပဲ... အိကိုသူ အချို့ချောလေးတွေ အားမပယ် ရလေအောင် တို့မျက်နှာတွေကို ခဏလောက် ဖြစ်ဖြစ်တော့ သွားပြမှ သင့်မယ်ထင်တယ်...အဟီး”

ဟူ၍ တက်ကြွစွာ ထောက်ခံ၏။ အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြန်သည်။

“ဟာ... မင်းတို့ကလည်း... အားအားရှိ အီကိုပဲသွားဖို့ စဉ်းစားနေတာပဲ။ အလှအပဆိုတာ ဘက်လိုက်အားပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ဖျံပြီးအားပေးမှ လူကြီးလူကောင်း ဆန်မှာပေါ့”

ဆိုသော သက်ဦးမောင်၏ စကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး ထွန်းထွန်းလင်းက...

“အေးကွ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒီတော့ ကွန်ပျူတာဘက်က ကွန်ပျူတာမလေးတွေကို သွားအားပေးရင် သူတို့လေးတွေ အတော်ပျော်သွားမယ် ထင်တယ်ကွ... အဟီး”

ဟူ၍ အရောင် တောက်လာသော မျက်လုံးများဖြင့် ထောက်ခံစကားဆိုရင်း...

“ညီနောင်... မင်းရော... ငါပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ... ဝှက်တယ် မဟုတ်လား”

ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို စစ်ကူလှမ်းတောင်း၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမည် ပြုလိုက်စဉ် နတ်သမီးတစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ယောင်လာပြသည်။ ကျွန်တော့်အာရုံမှာ လင်းပသွားသည်။

သူမ... ဟုတ်သည်။

ကျွန်တော့်ကို တစ်ကွန့်၏ အပုံတစ်ထောင်ပုံ တစ်ပုံ အတွင်းမှာပင် ပြုစားသွားသော သူမ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို တွေ့လို မြင်လိုစိတ် ပြင်းပြလာရသည်။

ထို့ကြောင့်...

“မိန်းထဲကို လေ့လာရေးသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ငါတော့ ထင်တယ်”

ဟူ၍ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသော လေသံဖြင့် အားလုံးကို ဝေ့ထဲကြည့်ရှုပြီး ပြောလိုက်ရသည်။ သည်ကောင်တွေ မျက်လုံးလေးတွေ ပေကလပ်ပေကလပ် လုပ်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုကြသည်။

“အေးကွ... ညီနောင် ပြောတဲ့ အစီအစဉ်လည်း ကောင်းသားပဲ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လှိုင်နယ်မြေနယ်တစ်ဝိုက်ကိုပဲ ပတ်ပြီး အားပေးနေရတာ

ရှိသမျှ ကျောင်းသူတွေရဲ့ နာမည်တွေတောင် အလွတ်ရသလောက် ဖြစ်နေပြီ... ဒီတော့ အသစ်အဆန်းလေး ဖြစ်သွားအောင် တစ်ခါတလေ တော့လည်း မိန်းဘက် ခြေဦးလှည့်ပြီး မမ လှလှလေးများကို အားပေးသင့်တာပေါ့”

ဆိုသော ထွန်းထွန်းလင်း၏ ထောက်ခံစကား မဆုံးခင် သတိုးက...

“ဟွန်း... ထွန်းထွန်းလင်းတို့ကတော့ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ စွပ်ထောက်ခံနေ၊ ညီနောင်က သူ့အကြံနဲ့သူ အလိုလိုနေရင်းနဲ့ကို မိန်းထဲသွားဖို့ ချောင်းနေတဲ့ဟာ”

ဟု ကျွန်တော့်ဘက် မေးဝေါ့ပြရင်း မဲ့ခွဲ ပြောဆိုသလို ဇေယျာကလည်း...

“ဘာရယ်ညီနောင်... မင်းက ဒီလောက် နှိပ်ကွပ်ခံရတာတောင် အမှတ်မရှိဘဲ မိန်းထဲသွားချင်သေးတယ် ဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါဆိုရင်တော့ မင်းကို ဟိုက စကားလုံးတွေနဲ့တင် နှိပ်ကွပ်မှာ မဟုတ်ဘူး... လူကိုပါ ပေါင်ဒါဘူးထဲ ထည့်သိပ်လို့ ရတဲ့အထိ အမှုန့်ချေပစ်လိုက်မယ်... နားလည်လား”

ဟူ၍ မနေ့ကမြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့်စေရန် ခြောက်၏။ ကျန်ငတိတွေလည်း သတိုးနှင့် ဇေယျာပြောသောစကားကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာကြလျက်...

“ဟင်... ဒီကောင် ညီနောင်က မိန်းထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာလို့လဲ”

ဟူ၍ သံပြိုင် မေးလာကြသည်။ အခြေအနေ၏ တောင်းဆိုမှုအရ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခရေစုတွင်းကျ ရှင်ပြကာမှ သင့်တော်တော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ သတိုးနှင့် ဇေယျာကသာ ဇာတ်ကြောင်းလှန်မည် ဆိုလျှင် ဇာတ်ညွှန်းကို သူတို့ရေးချင်သလို ရေးပြီး အပိုစကားတွေပါလာတော့မှာ ဖြစ်သည်အတွက် ကျွန်တော့်အဖို့ ဇာတ်က, သည်ထက်မက နာရတော့မည်မှာ ပြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲပင်။

ထို့ကြောင့်...

“ဒီလိုကွာ... မနေ့က ငါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းထဲကို လေ့လာရေး သွားကြတယ်ကွာ”

ဟူ၍ အစချီပြီး သူမ အလှအပကို ရင်ခုန်မိရင်း ရေလောင်းမိပုံ ရေလောင်းမိတာနဲ့ မကာမိအောင် သူမက ဆရာမကြီးလုပ် နှိပ်ကွပ်ပုံ ကျွန်တော်ကို နို့နဲ့မစင်သေးသည့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို သဘောထားပုံကို ကျွန်တော် မခံရပ်နိုင်ပြီး သူမကို ဟိုးဘွားရိပ်သာ ပို့လိုက်ပုံတို့ကို ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း မြင်သာစေရန် စိတ်လိုလက်ရ ပြန်ပြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် စကားဆုံးသည်နှင့် သည်ကောင်လည်း ရယ်မော သဘောကျကုန်ကြသည်။

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား”

“တို့သူငယ်ချင်းက ဒီလိုကျတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ... သူများနယ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အဝီအပြင် ပြန်ခွပ်ခဲ့သေးတာပဲ”

“အေးကွာ...ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ ဒီကောင့်ကို တစ်ခါမှ မပြောဘူး သေးတဲ့ စကားပြောလိုက်မယ်... ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပဲကွာ... လုံးဝ ဂုဏ်ယူတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့...လူကြည့်တော့ အူသလိုလိုနဲ့ အရေကြိုလာတော့လည်း အလာကြီးပါလားကွ...သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ညီနောင် မင်းကို လုံးဝ လေးစားတယ်ကွာ... တကယ်ပဲ”

သည်ကောင်တွေ ကျွန်တော်ကို မကြီးစဖူး အထင်တွေ လွှတ်ကြီးပြီး ဂုဏ်ပြုစကားတွေ အသီးသီး ပြောနေကြသည်ကို သတိုးနှင့် ဇေယျာက လိုလားဟန်မပြဘဲ မျက်နှာတွေ မဲ့ရွဲ့လျက် ဝင်ရောက် နှိပ်ကွပ်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသဖြင့် ကိုယ်ကပင် ဦးအောင် နှိပ်ကွပ်စကား ဆိုရသည်။

“ဟား... ငါ့မှာလည်း အခုမှသာ မင်းတို့ကို ပြုံးပြီး ရယ်ရယ် ပြန်ပြောပြနိုင်တာ... တကယ်တမ်း လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်ရတုန်းကတော့ ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ရယ်...မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ...သွားတုန်းက သုံးယောက်အတူ သွားပြီး ပြဿနာဖြစ်ရော သတိုးနဲ့ ဇေယျာဆိုတဲ့ ငတ်နှစ်ယောက်က ဘယ်ချောင် သွားပုန်းနေမှန်း မသိဘူး...တစ်ခါတည်း ကိုယ်ယောင် ပျောက်သွားလိုက်တာ အံ့ရောပဲ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်၏ ထိမိလှသော ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် သထိုးနှင့် ဇေယျာကို အားလုံးက အလိုမကျသလို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသဖြင့် သည်နှစ်ကောင်လည်း ဘာပြန်ပြောမှန်းမသိ နင်သွားဟန် တူသည်။

ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ ကြိတ်ပြီးလျက် စကားကိုဆက်သည်။

“ဒီတော့ ငါလည်း ကျားဖြစ်မှတော့ တောကြောက်နေလို့ မရတော့ဘူး ဆိုပြီး... ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး သူတို့ သုံးယောက်ကို ငါ တစ်ယောက် တည်းပဲ ပြန်တွယ်ရတော့တာပေါ့... ဟွန်း... ဘာပြောကောင်းမလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဘာမှ ပြောမကောင်းတာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် ကြွားလုံးထုတ်လို့မှ မဆုံးသေး သတိုးက ကန့်လန့်စကား ဆိုလာသလို ဇေယျာကလည်း...

“နေပါဦး... ပြဿနာကို ဘယ်သူက သွားရှာတာလဲ၊ မင်းရှာတဲ့ ပြဿနာ မင်း မရှင်းလို့ ဘယ်သူက ရှင်းရမှာလဲ၊ အနေသာကြီးရယ်... ပြီးတော့... ယောက်ျားချင်း ဖြစ်လို့ဆိုရင်လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိသေး တယ်...ခုဟာက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဘူးကြောထ, လို့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ... ဝင်ပါရမှာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ”

ဟူ၍ မကျေမချမ်း စကားဆိုရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဝင်နွှာ၏။ ကျွန်တော် ကျော တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သို့ရာတွင် သည်ကောင်တွေ ကိုတော့ ကျွန်တော် အလျှော့ပေးလို့မရ။ ထို့ကြောင့် မနိုင် နိုင်ရာ စကား ဆိုရသည်။

“မင်းတို့ အဲဒါခက်တာပဲ၊ ဘူးကြောထ,တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေး မြင်တိုင်း မျက်လုံးအပြူးသား ပါးစမ်းအဟောင်းသားနဲ့ တစ်ယောက်မှ အလွတ် မပေးဘဲ လိုက်ကြည့်တာမျိုး ခေါ်တာ၊ ငါ့လို တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း ကိုပဲ ကွက်ပြီး အာရုံကျတာမျိုးကိုကျတော့ အချစ်လို့ခေါ်တယ် မှတ်ထား”

“အန်”

ကျွန်တော့်စကားက သတိုးနှင့်ဇေယျာ နှစ်ဦးတည်းကိုသာ ရည်ရွယ် ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တွေရဲ့ အရှိန်ကိုပါ ဒက်ထီ မှန်သွားဟန်တူသည်။

မျက်နှာကြီးတွေ နှံ့မဲ့သွားကြလျက် ကျွန်တော့်ကို အကြည့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ အပြောအဆို မတတ်မှုကြောင့် အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည့်အရေးကို တွေးမိလျက် စကားကို ချက်ချင်း ပြန်ပြင်ပြောရသည်။

“ဪ... ငါဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ... မိန်းကလေးမြင်တိုင်း ငမ်းတတ် တဲ့ အပြားနေတွေနဲ့ မင်းတို့ ငါတို့နဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲ... ငါတို့ကြည့်တယ် ဆိုတာက သူတို့လေးတွေ ငွေကုန်ကြေးကျခံ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်လာရကျိုးနပ်အောင် အားပေး အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား”

“အဟီး... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ”

“နောက်ပြီး... တို့က ကြည့်ရှု အားပေးရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူး... သူတို့လေးတွေရဲ့ ပင်ကိုအလှအပြင် အနေအထိုင်၊ အပြောဆို၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုကိုပါ ကြည့်ပြီး အမှတ်ပေးရတဲ့ တာဝန်ကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်... မှန်တယ်... အဟီး”

“သို့ကလို... တို့တစ်တွေက သူတို့လေးတွေရဲ့ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်တွေကို ထောက်ပြ အသိပေးကာမှ သူတို့လေးတွေကလည်း ပိုကြိုးစားလာကြပြီး အောင်မှတ်တို့ ဂုဏ်ထူးမှတ်တို့ကို လွယ်လွယ်ရလာ ကြမှာ မဟုတ်လား”

“ဒါတွေက တို့ရဲ့ စေတနာပေါ့ကွာ... စေတနာပေါ့... ဟီးဟီး”

“ဟော... အဲသလို... သူတို့လေးတွေကို အမှတ်ပေး စည်းမျဉ်းနဲ့ အညီ ကြည့်ရှု အားပေးလိုက်တဲ့ တို့တစ်တွေမှာလည်း အချည်းနှီး မဖြစ် ငါဘူး... စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ပညာကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သင်ခွင့် ရနိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“စေတနာ အကျိုးပေါ့ကွာ... စေတနာ အကျိုးတွေပေါ့ ... ဟီးဟီး”

အကြိုက်လိုက်ပြီး ပြောလေသော ကျွန်တော့်စကားကို သည်ကောင် တွေ ဘယ်လောက်တောင် ဘဝင်တွေ့နေကြသည်မသိ။ သွားကြီး အဖြီးသားနဲ့ တဟီးဟီး ဖြစ်လို့နေကြသည်။

ထိုမျှမက သူတို့အကြိုက် ပြောပေးသော ကျွန်တော့် အလိုကို လိုက်ရန်ဟူသော အတွေးဖြင့် သက်ဦးမောင်က...

“ဒါနဲ့... မနေက မိန်းထဲမှာ မင်း ရေလောင်းလိုက်တဲ့ နတ်သမီးလေး က ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်နဲ့ မဟာသိပ္ပံ နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေတယ်ဆိုတော့ မင်းထက် လေး၊ ငါ၊ ခြောက်နှစ်လောက် ကြီးမှာပေါ့”

ဟူ၍ စကားကောင်းပြောလာသလို ဉာဏ်လင်းအောင်ကလည်း...

“ဘာဖြစ်လဲကွာ... ဒါဆိုလည်း မောင့်မမ ဇာတ်လမ်းလေးပေါ့ကွာ... လှပါတယ်”

ဟု... ဝင်ရောက် မြှောက်ပင့်ပေး၏။ သတိုးက လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး...

“နေပါဦး ညီနောင်ရ... မနေက ပြောသံကြားလိုက်ပါတယ်... မင်းရဲ့ မမနာမည်က ကလျာဆွေ ဆိုလား၊ ကလျာရွှေ ဆိုလားပဲ”

ဟူ၍ အရေးတယူ စကားဆိုဖော်ရလာသည်။ ကျွန်တော် ပီတိတွေ ပြာလာလျက် ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ကလျာဆွေ... တဲ့”

“ဟူ၍ သူမ နာမည်လေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရွတ်ပြလိုက်သည်။ သည်လို သူမနာမည်လေးကို ရွတ်ပြလိုက်ရသည့်အတွက် သူမနှင့် သက်ဆိုင် သူ တစ်ယောက်လို ခံစားရလျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော်လေး အထင်ကြီး သွားရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ဘဝင်မြင့်ဖို့က ပါဟန်မတူ...

“ဘာလဲ... မင်းကို သူက သူနာမည် ပြောပြလိုက်လို့လား”
ဟူသော ထွန်းထွန်းလင်း၏ အမေးကို ကျွန်တော်လည်း မငြင်း သာဘဲ...

“ဟင့်အင်း... သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်တာ”

ဟု... ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောလိုက်ရာ အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောကြ လေသည်။

“ဟား... ငါတို့က ဒီကောင်ကြီး ဝိုင်လှပြီဆိုပြီး အထင်ကြီးနေတာ လက်စသတ်တော့ လေသံကြား ဖမ်းအီးရှုလိုက်တာကိုး... ဟား... ဟား...ဟား”

“ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား”

သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း လူမှုရေး နားလည်မှု ကင်းမဲ့စွာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောနေသော သည်ကောင်တွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အားငယ်ချင် လာသည်။

သည်ကောင်တွေလည်း ရယ်လို့ ဝ, ခါမှ ကျွန်တော့် မှန်မှန်သေသေ မျက်နှာလေးကို သတိပြုသွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ရယ်ရိုက်သတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ထမင်း ခုနစ်နပ် လောက် မစားရသေးသလို ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိရင်လိုက်သည်။

“အေးလေကွာ... သူ့ရဲ့နာမည်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ သိသိ... အမြတ်ပဲလေ”

ကရုဏာစိတ် မကင်းသော ဇေယျာ၏ အားပေးသံကို တုပ,ပြီး ဉာဏ်လင်းအောင်ကလည်း လက်ဖျောက်ဘစ်ချက် တီးလျက်...

“ဖျောက်...ဟား...ဟုတ်ပြီဗျာ...နာမည်ကလည်း ကလျာဆွေ၊ သူ သင်ယူနေတာကလည်း ဓာတုဗေဒဘာသာ ရပ်ဆိုတော့ သူ့ကို ဓာတုကလျာလို့ ခေါ်ရင် လိုက်ဖက်မယ် ထင်တယ်ကွ”

ဟု... အားတက်သရော ပြောကာ အဆို တင်သွင်းလေသည်။ အားလုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုလျက်...

“အေးကွ... ဉာဏ်လင်းအောင် ပြောတာ မဆိုးဘူး။ သဘာဝ ကျတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ...ကလျာဆွေဆိုတဲ့ နာမည်က နည်းနည်း ရိုးသလိုပဲ ဓာတုကလျာဆိုတော့ နန်းဆန်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ဟ... နာမည်တင် နန်းဆန်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူကလည်း တကယ်ကို နန်းဆန်ဆန်လှတာများ ငါတို့ကိုယ်တိုင် မနေ့က အရှင်လတ်လတ် ကြီး တွေ့ခဲ့ရတာ သတိုး မေးကြည့်ပါလား”

“သေချာတာပေါ့...မနေ့က ငါနဲ့ဇေယျာက ဒီကောင် ညီနောင် ပြဿနာဖြစ်နေတာ ဝင်မပါချင်လို့ ရှောင်နေတာမဟုတ်ဘူး... သူ့ရဲ့ နန်းဆန်းတဲ့ အလှမှာ နစ်ဖျော့ မှင်သက်ပြီး ခေတ္တ မတ်တတ်သေသွား ရတာ”

သည်လိုကျတော့လည်း ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများသည် အင်မတန် ချစ်စိုကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ အမှန်ကို အမှန်တိုင်း မကွယ်မဝက် ပြောတတ် ဆိုတတ်သည့် ခေတ်ပညာတတ် လူတော်လူကောင်းလေးများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဇိတ်တွေ ပြောပြီးရင်းဖြာလျက် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း မဝမ်းနိုင် မဒိနိုင်း ပြုံးပြီးဖြိုးကြီး ဖြစ်လာရသည်။ မှန်သော စကားကိုသာ ကြားရပါက သည်လိုပဲ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပြုံးတုံးတုံးကြီး ဖြစ်လာတတ် သည်မှာ ကျွန်တော့်အကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အရေးထဲမှာ ထွန်းထွန်းလင်းက တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်...

“ဟ...နေကြဦးကွ... နေ့နံ ကိုက်,မကိုက် မသိဘဲနဲ့ ဓာတုကလျာ ဆိုတဲ့နာမည်ကို အရမ်းပေးလို့ ကောင်းပါ့မလား”

ဟု...စိုးရိမ်တကြီး ဆိုလာချေ၏။

“ဟာ...အရေးထဲမှာ သူ့ကြီးတော် နာမည်ပေးတာကို နေ့နံမကိုက် မှာ လာပူနေသေးတယ်...ဒါ တင်စားခေါ်ဝေါ်တာကွ... အေး... နေ့နံ ကိုက်စေချင်ရင်တော့ မင်းဘကြီး ကြာသပတေးသား လူပျိုကြီးကို နာမည် ပေးတဲ့အခါကျရင်သာ ဖွန်ကြောင်လို့ နာမည်ပေးလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား... လခွီးတဲ့မှပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ဇေယျာ၏အားပါသော နှိပ်ကွပ်မှုကြောင့် သက်ဦးမောင် ဇက်ကလေး ပုလွားသည်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံး အတောမသတ် ရယ်မောမိကြသည်။

ကျွန်တော်၏ ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ ချိုလွင်သာယာ ရယ်မောနေသည်ကို ကျွန်တော် စွဲမက် တိမ်းဖူးဖွယ် ကြားနေရသည်။

သည်နေ့ကစလို့ နတ်သျှင်နောင် ရတုကို ကျွန်တော် အလွတ် ကျက်မှတ်လို့ နေ့စဉ်မပြတ် သိဆိုပါတော့မည်။

ဪ...
 ချစ်တဲ့သူ ဓာတုကလျာဆွေ လွမ်းရတယ် ဆွေးရတယ်။
 အို...
 မလွမ်းချင်ပါဘူး...မဆွေးချင်ပါဘူး။
 ချစ်မြဲ ချစ်လျက်သာ ချစ်နေရပါသည်...
 ချစ်တဲ့သူ ဓာတုကလျာဆွေ...။

ဟော...
 နားထောင်ကြည့်လိုက်
 ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲက ပထမဦးဆုံးပွင့်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လို့
 ငိုရင်ခန့်သံတွေ တစ္ဆေဦးဆီပွဲသန်း
 ချစ်တဲ့သူ့ကာရာကလမ်းမှာ
 နဂုံးသာရဲလက်ခုပ်သံ မှန်ဦးကိုတည်ဆောက်
 ချစ်သူ ကိုယ်ရေရောက်လည်းရောက်ရော
 ခင်ကျင်းထားသမျှ စကားလုံး တစ်ခြေတစ်ခုလုံး
 ဆွဲအခြင်ပင်လယ်မှာနစ်မြုပ်
 သစ်ပုပ်ပင်မှာ ရေမယ်မှတ်တမ်း
 ဥဩငှက်တစ်ကောင် တေသွားစမ်းနေတယ်။

(၃)

“အဟီး...ဘယ်ကြည့်ကြည့် စိတ်ချမ်းသာစရာကြီးပဲ ကွနော်”
သက်ဦးမောင်၏ ကျေနပ်အားရစွာ ပြောဆိုမှုကို ထောက်ခံသော
အားဖြင့် ဉာဏ်လင်းအောင်က...

“အေးကွ...တို့ Rc(2) ထက်တောင် အလှအပတွေက ပိုများသေး
တယ်၊ တောက်...အသိနောက်ကျတာ နာသကွာ”

ဟူ၍ ဖြည့်စွက်ပြောဆိုရင်း ဦးခေါင်းကို ငြိမ်ငြိမ်မထား နိုင်လောက်
အောင် ဘယ်ညာရမ်းလျက် မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အပြတ်အားပေးလေ၏။

“ပိုများမှာပေါ့ကွ... Rc(1) (2) (3) က ဒုတိယနှစ် အောင်လာတဲ့
လူတွေအားလုံးက ဒီမိန်းထဲမှာပဲ လာတက်ရတာ ဆိုတော့ တို့အနေနဲ့
Rc(1) ကိုယ်စားပြု အပျိုချောလေးတွေရဲ့ မိခင်ကျောင်းတော်ဖြစ်တဲ့ Rc(2)
က လှထိပ်ခေါင်တင်လေးတွေကိုပဲ သံယောဇဉ်အရ သက်ပြီး ရင်ခုန်ချင်
သလား။ ခြေထောက်မညောင်း ခရီးစရိတ်မကုန်ဘဲ မင်းတို့ ငါတို့ အားလုံး
ကို အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်စေနိုင်တာဆိုလို့ ဟောဒီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)
ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကျောင်းတော်ကြီး တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“အဟီး... ဟုတ်တယ်ကွနော်... မိန်းထဲက မမတွေရဲ့ အလှက
ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်တဲ့အလှကွ...တို့ Rc(2) ကလို ကလက်တက်တက်
ပြာကလပ်စိန် အလှမျိုးနဲ့တော့ ကွာပါ”

“အေးကွ...ဖြစ်နိုင်ရင် ငါတော့ ဒီနေ့ပဲ စားမေးပွဲဖြေပြီး မနက်ဖြန်
သန်ဘက်ခါပဲ မိန်းထဲမှာ လာတက်ချင်လှပြီ...အဟီး”

ထွန်းထွန်းလင်း၏ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သော စကားကို နှစ်သက်
သဘောကျသွားလျက် အားလုံး ချက်ချင်းဆိုသလို မိန်းထဲမှာ ကျောင်းတက်ချင်
စိတ်တွေ ပေါက်ကုန်ကြသည်။

တစ်မူဟုတ်ချင်း ပညာ ကြိုးစား သင်ယူလိုစိတ်တွေ အပြင်းအရိုင်း
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရယ်ချင်မိသော်လည်း
မရယ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သော ဓာတုကလျာကို တွေ့မြင်နိုင်ဖို့ထက်
အခြားအာရုံကျစရာ ဘာမှမရှိ။

သိပ္ပံဆောင် တစ်ဆောင်လုံးလည်း တစ်ခန်းမကျန် လိုက်ကြည့်ပြီးပြီ။
ဓာတုဗေဒ မဟာသိပ္ပံတန်းများဘက်လည်း အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပတ်ပြီး
ရှာဖွေရေးလုပ်ပြီးပြီ။ ချစ်သော ဓာတုကလျာ၏ အရိပ်အယောင်လေးကို
စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့မမြင်။ ရင်ထဲ မောချင်လာသည်။

“ဟိတ်ကောင်... ညီနောင်...မင်းဟာက ဟုတ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့
လားကွာ...တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်နဲ့ ဒီလော့က် ပြူးပြီရှာတာတောင်
မတွေ့ဘူးဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်”

“မလွဲပါဘူးကွ မင်ကလည်း...ဓာတုဗေဒ မဟာသိပ္ပံ နောက်ဆုံးနှစ်
တက်နေတာလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် အသေအချာ ပြောသွားတာပဲ”

“မင်းကလည်း ဝှင်သေချာနေပြန်ပါပြီ...ဟိုက မင်းကို ပညာပေး
ချင်လို့ အတန်းတို့ မေဂျာတို့ လွှဲပြောသွားရင်ကော ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

“တစ်ဖက်သားကို အဲသလို လက်လွတ်စပယ် မပြောစမ်းပါနဲ့
ကွာ...သူ့ပုဂံက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကြည့်ကြည့် လင်လင်လေးကွာ၊
မင်းတို့လို ပြီးပြီးရော ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ ပြောတတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်
လောက်ပါဘူး...ကိုယ့်စိတ်နဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့”

“အန်”

ရှာလို့ မတွေ့ရသည့်အထဲ မျှော်လင့်ချက် ပျက်စေသော စကား
လာပြောသည့် ဇေယျာကို ကျွန်တော် တင်းတင်းနဲ့ ဘုတောလိုက်သည်။
ဇေယျာကလည်း ခံစားသွားရသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့်...

“ဪ... မင်းက ခုတော့ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောလာပြီပေါ့၊ ဗဟိုလိုက်လို့ မိုက်ဘက်ပါတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို မခေါ်လို့ ဘယ်ဟာမျိုးကိုမှ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရတနာ... ဒီတော့ မင်းရဲ့ ဓာတုကလာဘာညာသာရကာကို မင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မတွေ့ တွေ့အောင် ဆက်ရှာ၊ ငါတို့ကတော့ ပြန်တော့မယ်...ဒါပဲ”

ဟူ၍ ချက်ကောင်း ကိုင်လှုပ်ပြီး ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုလေရာ ကျွန်တော်လည်း ပျာသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာအမူအရာ ချက်ချင်း ပြင်ပြီး လေပြည်ထိုးရသည်။

“ဟော...ကြည့်... သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း နောက်နေကျမို့ တစ်သက်သက် နောက်လိုက်တဲ့ဟာပဲ ဟာကို... အဲသလို စိမ်းကားတဲ့စကားတွေ ဆိုရတယ်လို့ပဲ... ငါ့မှာ ငါ့သူငယ်ချင်း အကောင်းစား အပျံ့စား အချောစား တွေကို အားမကိုးလို့ ဘယ်သူ့ အားကိုးရမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီက အမိုက်အမဲလေးကို ငွေမယူဘဲ ကူညီလက်စနဲ့ ဆက်ပြီး ကူညီကြပါဦး ကျေးဇူးရှင်တို့ရယ်... နော်...နော်”

ကျွန်တော် ရှာသလို ပေါသလိုလုပ်ပြီး မျက်နှာချို ပြန်သွေးလိုက်သဖြင့် သည်ကောင်တွေ ကျေနပ်သွားဟန် တူသော်လည်း မျက်နှာကို ချီထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သိ စကားဆက်ဆိုရ ပြန်သည်။

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့... ကြည့်ပါဦး... လမ်းတွေ ဒီလောက် လျှောက်လိုက်မှတော့ အားလုံး မိုက်ဆာကုန်ပြီပေါ့၊ ကန်တင်း သွားထိုင်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ ငါ ဒကာခံပါမယ်ကွ...”

“အေး... ဒီနေ့ မင်းပြောသမျှ လုပ်သမျှထဲမှာ အခုအစီအစဉ်က အကောင်းဆုံးပဲ သဘာဝလည်းကျတယ်... အားလုံးလည်း လက်ခံနိုင်တယ်”

“ဒါပေါ့...ဒီလိုသိတတ်မှပေါ့”

“ဝွတ် အိုင်ဒီယာပဲ...ဒါမှ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကျေးဇူး မကန်းရာ ကျမှာ”

စားသမျှ သောက်သမျှ ကျွန်တော် ဒကာခံမည်ဆိုသော စကားကြောင့် ငတ်တွေမျက်နှာ ဝင်းပလာသည်။ ဒါတောင် ကျွေးရတဲ့သူကပဲ အောက်ကျ

ချစ်သူပန်ဆင်းတဲ့ နက္ခတ်

နောက်ကျခံပြီး ကျွေးရသလို သူတို့လေသံတွေက တင်တင်စီးစီးနှင့် အချင်တိုင်း မာနေကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျေးဇူးရှင်တို့ရဲ့... အိတ်ကပ်ထဲ ပါသလောက် ကျွေးပါတယ်၊ ပွေးပါတယ်၊ စားပါ သောက်ပါ... ရန်မရှာပါနဲ့”

ကျွန်တော် အမြင်ကတ်ကတ် ပြောသည်ကို သဘောကျပြီး သကောင့်သားတွေ ရယ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အနီးဆုံးရှိ သိပ္ပံကင်တင်းတွင် သွားထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို မှာယူလိုက်သည်။

သတို့က ပေါက်စီကို လှမ်းယူပြီး စားမည်ပြင်ပြီးမှ မစားဖြစ်သေးဘဲ...

“ဟင်...ဟို...ဟိုမှာ...ဓာတုကလျာ”

ဟု... လက်ညှိုး ညွှန်ပြလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း

“ဟင်...ဘယ်မှာလဲ”

ဟူ၍ သတိုးလက်ညှိုးညွှန်ပြရာဆီ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

အိုး...ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ ကြည့်ကြည့် လှမြဲ လှနေနိုင်ရက်သည် ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာကို လူအများကြားတွင် ထင်းခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ရင်ခုန်သံတွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ မြန်ဆန်ချင်တိုင်း မြန်ဆန်ကုန်သည်။

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

ဟူ၍ သက်ဦးမောင်က သိလိုစွာမေးသည်ကို ဖေယျာက...

“ဂျင်းဝတ်စကုတ်လေးနဲ့ တစ်ယောက်လေ”

ဟု...အသံနိမ့်ပြေ၏။

“အေးကွာ...အတော်လေးကို လှတာပဲ”

ဆိုပြီး သူမကို ယခုမှ မြင်ဖူးသည် သက်ဦးမောင်၊ ထွန်းထွန်းလင်းနှင့် ဉာဏ်လင်းအောင်တို့က သူမ၏အလှကို မဆိုင်းမတွေ အသိအမှတ်ပြု ကြသည်။

နောက်ကျောဘက် တစ်ဝိုင်းကျော်ရှိ သူမကို ကျွန်တော် လည်ပြန်ပြီး ကြည့်နေရသည်ကို အားမရသဖြင့် ကိုယ် တားစားလှည့်ရသည်။

သူလည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောဆို ရယ်မောနေရာမှ အခြားရပ်ကွက်မှာ ဝိုင်းကြည့်နေသော ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကို သတိပြုမိသွားလေသည်။

အရယ်မျက်နှာကို ချက်ချင်းတည်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၏။

ထိုအခါမှာ ကျွန်တော်လည်း ရင်ထိတ်သွားရကာ မျက်နှာလှေ့ကျောပေးလိုက်ပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်၏ အားကိုးရသော သူငယ်ချင်းများသည်လည်း အကြည့်ကိုယ်စီကို အရေးပေါ် ပြန်ရှုပ်သိမ်းလျက် လက်ဖက်ရည် သောက်သူက သောက်၊ မုန့်စားသူက စား၊ ရေခွေးကြွမ်း ငဲ့သူက ငဲ့ဖြင့် အာရုံပြောင်းနဲ့ ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော်...

“ဟင်...ထ...ထလာပြီ”

ဆိုသော သတိုး၏ အသံကြောင့် အားလုံး ထိတ်လန့် ပျာယာခတ်သွားကြကာ ရေခွေးသီးသူကသီး၊ စားလက်စပုန့်ကို ပါးစပ်ထဲ မဆန်မပြုထိုးသွင်းသူက ထိုးသွင်းမိကုန်၏။

ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၍ အပူရှိန် လျော့နေပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ခွက် ပါးစပ်ထဲမှလေဖြင့် တဟူးဟူး မှုတ်နေမိ၏။

“သူ... သူ... လာလည်း ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ တို့...တို့က ခြောက်ယောက်တောင်၊ သူတို့က လေးယောက်တည်းရယ်...ပြီး...ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး အေး...အေး...ဆေးပါကွာ”

သူမ ကျွန်တော်တို့ တည်တည် လျှောက်လာမှန်း သိသည်နှင့် ဇေယျာက နှစ်ဖက်အင်အားကို ဝိုန်ဆဲပြီး သက်သာရာ သက်သာကြောင်း အားတင်းစကားကို ဆို၏။ သို့သော် ကြောက်စိတ်ကြောင့် အသံက အနိမ့်အမြင့် မညီ...။

သူမ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်မှတ်ထားကာ ပြဿနာရှာဖွဲ့ လာနေပြီမှန်း သိလိုက်သည်အခါ ကျွန်တော် ဇောခွေးတွေ ပြန်ချင်လာသည်။ တုံ့ပြန်ပြောဆိုဖို့ စကားလုံးကို အရေးပေါ် ရွေးချယ်နေဆဲမှာ သူမအသံက အနီးကပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ”

“ခ...ခင်ဗျာ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

သူမ၏ မာန်ပါလှသော အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခေါင်းကလေးတွေ ဆတ်ခနဲ ထောင်လာကြလျက် သံမြိုင် ထူးမိကြသည်။

“ဒီကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“လေ...လေလာရေး လာလုပ်တာပါ”

“အောင်မာ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့... ဘာလေ့လာရေး လာလုပ်တာလဲ”

“ဓာတုကလျာ လေ့လာရေးပါ”

“ဘာ...ဓာတုကလျာလေ့လာရေး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်...အဲလေ...မဟုတ်ပါဘူး”

အယော်ငယ်ယော် အမှားမှားဖြင့် ပါးစပ်ထဲ ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်နေသော ကျွန်တော်တို့ကို သူမ စိတ်တိုင်းမကျသလို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ပြီး နောက် ကျွန်တော်အနီးရှိ ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်၏။

သူမ၏ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သည်လည်း နေရာမှ ထ၊လာကာ သူမနောက်တွင် တန်းစီရပ်ပြီး အင်အား ဖြည့်တင်းပေး၏။ သူမတို့၏ အင်အားပြ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မျက်နှာတွေ ငယ်သထက် ငယ်သွားကြလျက် ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားကိုးရကောင်းနီးနီး ကြည့်မိကြသည်။ အားငယ် စိုးရွံ့စိတ်ကို ဖျောက်လို့မှပရသေး သူမ၏ အောင်နိုင်သူလေသံက အောင်မြင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရှင်းစမ်းပါဦး... ဓာတုကလျာ လေ့လာရေးဆိုတာ ဓာတုကလျာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာကို လေ့လာကြတာလဲ”

“ဪ... ဟို... ဟိုလေ... အဲ...ဟုတ်ပြီ... ဓာတုကလျာ ကွမ်းဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတာ ဟုတ် မဟုတ် လာလေ့လာတာပါ”

“ဟင်...ဘာရယ်...ဓာတုကလျာ ကွမ်းဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတာ လေ့လာတာဆိုတော့ ဘာလဲ... ဓာတုကလျာက ကွမ်းစားလို့လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...အဲသလို သိထားလို့ပါ”

“ဪ...အဆန်းပဲ... မင်းသမီးလုပ်ပြီး ကွမ်းစားရတယ်လို့...
ဟဲ့... နင်တို့ကော ဓာတုကလျာ ကွမ်းစားတဲ့ကိစ္စကို သိလား”

“ဟင့်အင်း...သိဘူးဟ”

မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော် ပြောချင်ရာ ပြောလိုက်သော စကား...
အတော်တာသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားလျက် ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်
မဟုတ် သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို လှည့်မေး၏။ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများလည်း
မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့သွားလျက် ခေါင်းကိုယ်စီ ကုတ်မိကြလေသည်။ ထိုအခါ
ကျွန်တော်တို့လည်း ရယ်ချင်ပြီးချင် မျက်နှာကိုယ်စီဖြင့် သူမတို့ကို ချောင်
တစ်ချက် ဟန်လျက်...

“အဟမ်း...ကျွန်တော့် အမြင်ကတော့ ဓာတုကလျာဟာ ကွမ်းစား
မစားဘူးလို့ ယတိပြတ် ပြောလို့ရတယ်”

ဟု စကားလမ်းကြောင်းကို ဆက်ပေးလိုက်ရာ သူမ စူးစမ်းသော
အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း...

“ဘာကြောင့်...မင်းက ယတိပြတ် ပြောနိုင်ရတာလဲ”

“ကွမ်းသွေးစွဲပြီး ကွမ်းချိုး ကပ်နေတဲ့ သွားမျိုးတွေက မည်းမည်း
ညစ်ညစ်နဲ့ ကြည့်လို့မှမကောင်းတာ... ဒါပေမယ့် ဓာတုကလျာရဲ့ သွားတွေ
ကျတော့ ဖြူဖွေး တောက်ပပြီး ပုလဲလေးတွေ သီကုံးထားလား မှတ်ရတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ မင်းက ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲ”

“ဒီမိန်းထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတာ”

“မိန်းထဲမှာမြင်ဖူးတာ... ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ဓာတုကလျာ ရုပ်ထု
ရှိလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဓာတုကလျာရဲ့ သွားတွေကိုများ တူးဖော် ရရှိထား
လို့လား”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူး၊ ဓာတုကလျာက ဒီမိန်းထဲမှာကို သက်
ထင်ရှား ရှိနေတာကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးလို့ ခုလိုပြောနိုင်တာ”

“ဟင်...အဟုတ်”

သူမ စဉ်းစားရကျပ်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်
စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို ‘ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ချစ်သူပန်ဆင်းတဲ့ နက္ခတ်

ဟူသော သဘောဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကလည်း
သူမကို ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ကြည့်၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်း ထိန်းထားရကာ
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိလျက် မသိမသာ လက်မထောင်လိုက်
ကြသည်။

သူမ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို စူးစမ်းဟန်ကသော မျက်လုံး
တစ်စုံဖြင့် ဝေ့ကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖုံးမနိုင် ဖိမရ ဖိတိ
မျက်နှာပေးတွေကြောင့် သူမလည်း တစ်ခုခု ခိုင်စားမိသွားလျက် မျက်နှာ
တည်ကြီး လှုပ်ကာ...

“ဒီမယ်...ဓာတုကလျာ ကွမ်းစားတာ မစားတာထက် ပိုပြီးအရေးကြီး
တာက ကျောင်းသားဆိုတာ ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ့်စာသင်ခန်းထဲမှာ ရှိနေ
သင့်တယ်၊ ဒီလို ဟေးလားဝါးလား လျှောက်သွားပြီး ယောင်ခြောက်ဆယ်
လုပ်နေတာဟာ မင်းတို့အတွက်လည်း အကျိုးမရှိဘူး၊ အခြားဘယ်သူ့အတွက်
မှလည်း အကျိုးမရှိဘူး...တို့ပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ပေါက်...ပေါက်ပါတယ်”

“အေး... ပေါက်တယ်ဆိုရင်... ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ် ပြန်တော့...
ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဗျာ...ကျွန်တော်...ကျွန်တော့်ကို မေးတာလား”

မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့် ပြောဆို ဆုံးမနေရာမှ ကျွန်တော် နာမည်ကို
ရှုတ်တရက် ထ၊မေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဗျာသွားရသည်။ သူမ
ကျွန်တော့်ကို ငယ်နိုင်တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက်...

“အေး...ဟုတ်တယ်...မင်းနာမည်ကို မေးနေတာ”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်နာမည် ညီနောင်ပါ”

ညီနောင်ဆိုသော ကျွန်တော့်နာမည်ကြောင့် သူမ မျက်လုံးတစ်ဖက်
မသိမသာပင့်လိုက်သလို သူမ၏ သူငယ်ချင်းသုံးဦးလည်း ပြုံးစိမ် ဖြစ်သွား
ကြသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ထားလိုက်မိသည်။

“မင်းနာမည်ကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ကဲပါလေ မင်းနာမည်က
အရေးမပါဘူး... အရေးကြီးတာက ကိုယ့်အသက် ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ သင့်တဲ့

ကိစ္စတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားပါ...အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မဆီမဆိုင် ကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး တောင်တောင်အီအီ စိတ်ကူးတွေ လျှောက် ယဉ်မနေနဲ့...ကြားလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကြားပါတယ်”

“ကြားရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ မှတ်သား လိုက်နာဖို့လည်း လိုသေးတယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ပြီ... သဘောပေါက်သွားပြီဆိုရင် ပြန်လို့ပြီ၊ တို့လည်း အတန်းသွားတော့မယ် ဒါပဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် နေရာမှ ထ၊သွားသော သူမ နောက်ကျောကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အားပါး... မင်းရဲ့ ဓာတုကလျာကတော့ လုံးဝကို မလွယ်ပါလား... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းဘဝရှေ့ရေ ရင်လေးစရာတွေချည်းပါလား”

“ဟုတ်ပါကွာ... တွေ့တဲ့လူကို ဆရာလုပ်ချင်တဲ့ ဗီဇကတော့ အတော်ရင်သန်ဟန် တူတယ်”

“အင်း... ဒါဆိုရင်လည်း ကြိမ်လုံးဆွဲပြီး ရိုက်မလွှတ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီဆိုပြီး ထိုင်ရှိခိုးလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ...ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သတိုးနှင့် ဇေယျာတို့၏ မှတ်ချက်စကားကို ဖြည့်စွက် ဟာသ ဖောက်လိုက်သော ဉာဏ်လင်းအောင် စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြ သည်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့် အလိုက်သင့် ရောနှော ရယ်မောရင်း ကိုယ့်ပုံရိပ် ကိုယ် မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ မမ ဆရာမလေးရှေ့မှာ လက်ဝိုက် ခေါင်းငုံ့လို့ ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ဘာစောဒကမျှ မတက်ဘဲ နာခံတတ်သော ကျောင်းသား ငယ်လေးသည် ကျွန်တော်ဆိုသည် ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

(၄)

သည်တစ်နှစ်၏ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်သည် ရှည်လျားလွန်း သည်ဟု ကျောင်းသားဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ခံစားမိသည်ကို ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်သွားသည်။

သို့သော် မရယ်ရက်ပါ...

သည်ရင်မှဒုက္ခ လွမ်းနေတတ်ပြီမို့လား...

ကြည့်လေရာရာ သူမကိုသာ မြင်နေရသည်။

စွင့်လေရာရာ သူမအသံသာ ကြားနေရသည်။

ရှိုက်လေရာရာ သူမ ရနံ့သာ သင်းနေတတ်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စိတ်အစဉ် တစ်ရပ်လုံးကို မည်သည် လက်နက်မျှ မသုံးဘဲ အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက် သိမ်းယူသွားနိုင်သည် မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ အံ့ဖွယ် အစွမ်းအစကို ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရလေပြီ။

သည်မှာ လွမ်းနေပါသည်ဆိုမှ ပင်ယံထက်ဖျားဆီက ဥဩငှက်လေး တစ်ကောင်ကလည်း တမင်တကာ အချိန်တိုက် တွန်ကျူးလို့ ရင်မှာ ပိုပြီးလွမ်းရလေအောင် ပြုရက်နေပြန်ပါသေးသည်။

“ဥဩ...ဥဩ”

“ဟိတ်...ညီနောင်ရေ...ညီနောင်”

သည်မှာ လွမ်းနေပါသည်ဆိုကာမှ မာရ်နတ်၏ အပေါင်းအပါများက အလိုက်ကန်ဆိုး သိတတ်စွာ အသံ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြုလို့ ရောက်လာကြလေသည်။

“ဘာတုန်းကွ”

ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှ နုပြီး စိတ်မရှည်နိုင်စွာ အသံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ သည်ကောင်တွေလည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြလျက်...

“အောင်မယ်... ပြန်ထူးတဲ့ လေသံက မာလှချည်းလား”

“အေး...မာမာ”

“ဒီမယ် လေသံကို ပြန်ပြင်လိုက်စမ်းပါ...အချိန်ပီသေးတယ်နော်”

“မပြင်ဘူးဆို... မပြင်ဘူး”

“ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့လေ... ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“အစဉ်ပျက်နေပြီး ပြင်လည်းခဏလေးပဲ ခံမယ့်ကိစ္စမျိုးမှာ ငါက ဘာကြောင့် အပိုက်ခံ ပြင်နေရဦးမှာလဲကွ”

“အေးကွ... ဒါကျတော့လည်း မှန်သွားပြန်ရော”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်တို့စကားကို ကျွန်တော်တို့ သဘောကျပြီး ရယ်မိကြလေသည်။ ရယ်သံများကြောင့် မေမေလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး ကျွန်တော်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ...

“ဒီလောက်ရယ်သံတွေ ကြားကတည်းက သတိုးတို့၊ ဇေယျာတို့၊ ဉာဏ်လင်းအောင်တို့ ရောက်နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်လိုက်သားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ အန်တီ... နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“ဒါနဲ့ အန်ကယ်လ်ရော မတွေ့ပါလား”

“ရူးခွားတယ်လေကွယ်”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ...ဒီနေ့ ရူးဖွင့်ရက်ပဲ ကျောင်းပိတ်ထားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ရက်တွေရောကုန်ပြီ... အဟင်း”

“ဖြစ်ရမယ် မောင်ဇေယျာတို့ကတော့...ကဲ... ကဲ... သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောနေကြဦး၊ သားတို့သောက်ဖို့ အန်တီ အအေး သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟား...ရပါတယ်...နေပါစေ အန်တီ... ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမလို့ဆိုပြီး ညီနောင်ကို လာခေါ်တာ”

ဉာဏ်လင်းအောင် ဖျာဖျာသလဲ တားလိုက်သဖြင့် မေမေသည်- “ဪ...ဒီလိုလား”

ဟု ဆိုပြီး နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အန်တီရဲ့ သက်ဦးမောင်တို့ ထွန်းထွန်းလင်း တို့နဲ့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဖြည့်စွက် ပြောဆိုလိုက်သော သတိုး၏စကားဆုံးအည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း နေရာမှထရပ်ပြီး...

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ရွှေတော့ပေါ့”

ဟု... လောဆော်လိုက်သဖြင့် ဉာဏ်လင်းအောင်တို့ သုံးယောက်လည်း နေရာမှ အသီးသီးထကြကာ...

“အန်တီ... ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

ဟု မေမေကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခြေဦး လှည့်လိုက်ကြ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကြိုရောက်နှင့်နေသော သက်ဦးမောင်နှင့် ထွန်းထွန်းလင်းတို့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သတိုးက...

“ဒါမျိုးကိစ္စ ဆိုရင်တော့...ဝီဒီယက ကောင်းပါ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလိုလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ကြားသာအောင် ပြော၏။

သတိုး၏အမြင်နှင့် တစ်သားတည်း ရှိကြောင်း ဇေယျာနှင့် ဉာဏ်လင်းအောင်က ပြီးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကျွန်တော်လည်း ရောယောင်လိုက်ပြီးရင်း...

“ဘာကိစ္စဆိုလဲကွ... ငါ့လည်း ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု သိလိုသည်ကို မေးရသည်။

မျိုးကိုမျိုး

“ပြောမှာပေါ့ကွာ... ပြောဖို့ပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါ်လာတာပဲ”
ဇေယျာက ကျွန်တော်အမေးကို ခေါင်းညိတ် ပြန်ကြားရင်း သက်ဦး
မောင် အနီးရှိ ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
နီးစပ်ရာ ခုံလွတ်အသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
လမ်းမှာရသည်။

“ကဲ...ပြောကြပါဦး...ဘာမဟုတ်တာ လုပ်ဖို့ရှိသလဲ ဆိုတာ”
စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို အနီးသို့
ဆွဲယူရင်း စ,ပေးလိုက်သော ကျွန်တော်စကားကို သဘောမတွေ့ဟန်ဖြင့်
ထွန်းထွန်းလင်းက...

“ငါတို့က ဘယ်တုန်းက မဟုတ်တာလုပ်ဖူးလို့လဲ... ဟုတ်တာပဲ
လုပ်တယ်ကွာ အဲ...ငါတို့ထဲမှာ မဟုတ်တာလုပ်တာက မင်းပဲ”

ဟူ၍ ကျွန်တော်ကို ပြန်နှိပ်ကွပ်၏။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးပြဲလျက်...
“ဘာရယ်...ငါက ဘာမဟုတ်တာ လုပ်လို့လဲ”

“လုပ်သမှ လုပ်လုပ် လုပ်လုပ်နဲ့တောင် မြည်သေး... ဓာတုကလျာ
တောင်မှပဲ မင်းကိုတွေ့တိုင်း ဆုံးမရလွန်းလို့ ကွမ်းတောင်ပြတ်သွားရပြီ”
“အန်...ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ကွ...သူ့မှာ မင်းနဲ့တွေ့တိုင်း ကွမ်းစားချိန် မရှိအောင်ကို
တရစပ် ပြောဆို ဆုံးမ ဆရာလုပ်ရင်း လုပ်ရင်းနဲ့ ကွမ်းလည်း အလိုလို
ပြတ်သွားရတာပဲ”

“ငါး...ဟား ဟား ဟား ဟား”
အတင်းကြီး ဆက်စပ်ပြောဆိုပြီး ဟာသဖောက်လိုက်သော စကား
ကြောင့် ကျန်သူတွေ သဘောကျပြီး တဝါးဝါး ရယ်မောနိုင်ကြသော်လည်း
ကျွန်တော်မှာက မရယ်မောနိုင်။ ငိုချင်လျက်လက်တို့ ဆိုသလို ဓာတုကလျာ
ကို သတိရစိတ်က တားမနိုင် ဆီးမရ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။

“ဟာ... ဟိတ်ကောင် ညီနောင်...မင်း မျက်နှာကြီးက အိမ်
ထားတာ ကျနေတာပဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... မင်းတို့ကြောင့်ပေါ့ကွာ ငါ့ဘာသာနေတာ
အကောင်းသားနဲ့ မင်းတို့လုပ်မှ ငါ့မှာ ဒုက္ခကိုရောက်ရော”

“ဟင်...ငါတို့က ဘာလုပ်မိလို့လဲ”
ကျွန်တော်၏ ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် ညောင်နာနာ လေသံတို့ကြောင့်
သည်ကောင်တွေလည်း ဘာများ အများလုပ်မိ သွားပါလိမ့်ဟု သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလို ကျွန်တော်လည်း အခြေ
အနေကို လက်လွတ်မခံဘဲ လွမ်းနေသော ရင်ကို အားလုံးမြင်သာအောင်
ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“လွမ်းရတဲ့ဒုက္ခကို မခံစားချင်လို့ တမင် မေ့ထားပါတယ်ဆိုမှ...
မင်းတို့က ဓာတုကလျာ အကြောင်းကိုမှ တမင်ရွေးပြောတယ်ဆိုတော့...
ငါ့မှာ ဘယ်လိုနေရတော့မလဲ... မင်းတို့ ကိုယ်ချင်းစားကြည့်လေကွာ”

“ဟေ...ဒီလိုလား”
သည်ကောင်တွေ ကျွန်တော်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး စာနာဟန်ဖြင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကြသည်။

“ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်ကွာ... သူ့ကို သတိရမှာစိုးရင် ကွမ်းမစား
ဘဲ နေပေါ့”

“ဟင်... ငါ ဘယ်တုန်းက ကွမ်းစားဖူးလို့လဲ”
“စားဖူးဖူး မစားဖူးဖူး... စကားအဖြစ် ပြောကြည့်တာပေါ့ကွာ
မင်းကလည်း”

မသိမဆိုင် စကားဆိုသော ဉာဏ်လင်းအောင်ကို ကျွန်တော်
ပါးစပ်လှုပ် ဆဲရေးလိုက်သည်။ အားလုံး ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်ကြလေသည်။
ရယ်လို့ဝ,ကာမှ ဇေယျာက...

“ကဲပါကွာ... ဓာတုကလျာကိစ္စကို ခဏလေး ထားလိုက်ပါဦး
နုလုံးသားနေရာ ကိစ္စဆိုတာ အချိန်ယူ ပြောရတာမျိုးကွ... အဲဒီအခါ
ကျရင် ညီနောင်ကလည်း ဓာတုကလျာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း
ဖွင့်ပြော...ငါတို့ကလည်း စိတ်လိုလက်ရ နားထောင်ပြီး အကောင်းဆုံး
အကြံဉာဏ်တွေ ပြန်ပေးမယ်ကွာ...ဘယ်နှယ်လဲ”

ဟုဆိုလာလေရာ ကျွန်တော်လည်း ထိုအစီအစဉ်ကို ဘဝင်ကျသဖြင့်
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“အေးကွ...မင်းပြောတာ သဘာဝကျတယ်၊ ငါ့ကိုစွကို နောက်မှ ဝိုင်းဝန်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် မင်းတို့ ပြောစရာရှိတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အရင်ပြော”

ဟူ၍ စိတ်ပါဝင်စားဟန် ပြလိုက်လေရာ တော်တွေလည်း ကျေနပ် သွားဟန် တူသည်။ ထို့နောက် သက်ဦးမောင်ကို မင်းပဲ ပြောပြလိုက် ဆိုသော သဘောဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြ သည်။

သက်ဦးမောင်က အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲသို့ ရေခွေးကြမ်းကို ဖြည့်ပြီး မသောက်သေးဘဲ...

“အခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွ... ဒီနှစ် သင်္ကြန်လည်မယ့်ကိစ္စကို တိုင်ပင်ချင်လို့ပဲ”

ဟု စကားစပြီးနောက် ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ယူသောက်သည်။ ထို့နောက် စကားကိုဆက်၏။

“ဒီနေ့ပဲ ငါ့ဦးလေးကပြောတယ်၊ တို့ကောင်တွေ သင်္ကြန် ရေပက်ခံ ထွက်ချင်ရင် သူ့ဒဂုံဂျစ်ကို စိတ်ကြိုက် ယူသုံးတဲ့”

“ဟိုက်...ရှားပါး... တယ်လည်း ရက်ရောလှချည်လား”

“အေးကွ... ဒီနှစ်ကျမှ ထူးထူးခြားခြား သဘောတွေ စွတ်ကောင်း ပြီး ဝယ်ထားတာ မကြာသေးတဲ့ သူ့ ဒဂုံဂျစ်လေးကို သင်္ကြန်လည်ဖို့ ပေးသုံးတဲ့ ကော်တရာ ငါ့ဦးလေးကို တူဝန်းချင်း ငါတောင် သိပ်မသက်သာ ချင်ဘူး”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ပြောလိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကြည့်မရ တာနဲ့ မြန်မြန်ကိစ္စချော ပြီးရောဆိုပြီး ကားကို ဘရိတ်မပိအောင် စီစဉ် ထားသလားမှ မသိတာ”

“အေးကွ... ယုံရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲ... ဒီအတိုင်း ဆိုရင် တော့ ငါ့ဦးလေး ကြည့်မရတာ ငါတစ်ယောက်တည်းတင် မကဘူး မင်းတို့ကိုလည်း ကြည့်မရဘူး ဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ခုလို အလိမ္မာသုံးပြီး အားလုံးကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ အပြတ်ရှင်းဖို့ ကြံစည်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အေးကွ... ဖြစ်နိုင်တယ်... ဟား ဟား ဟား”

ရယ်ရပြီးရောဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောသည် နေရာ မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကတော့ စံ့ပဲဖြစ်သည်။ သက်ဦးမောင်၏ ဦးလေးက သင်္ကြန်လည်ဖို့ ကားပေးသုံးတာကို စေတနာပျက်အောင် ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောနေကြသည်။ ရယ်သံများမစင်ခင် ဉာဏ်လင်း အောင်က...

“ငါထင်တယ်... ငါထင်တယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ချောမော ခုံညားတဲ့ ဥပဒ်ကို မင်းဦးလေး ကြိတ်ပြီး မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်နေတာ ငါ ရိပ်မိသလိုလို ရှိနေတာကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ကို အပျော်အပါးနဲ့ ငှည်းရုံးဆွဲဆောင်ပြီး ခုလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်တာပဲ”

ဟု မေးစေ့ကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ဗွီဒီယိုထဲမှ သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်၏ လေသံနှင့် အမူအရာကို အတုခိုး ပြောဆိုလေ၏။

“ဒါဆိုရင် သက်ဦးမောင် ဦးလေးရဲ့ ဒဂုံဂျစ်နဲ့ ရေပက်ခံ မထွက်တော့ ဘူးပေါ့”

“ဟ... မင်း ဘယ်သူပြောတုန်း သင်္ကြန်ရေပက်ခံ ထွက်တဲ့နေရာမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒဂုံဂျစ်သာ အသင့်တော် ဆုံးဆိုတာ မိုးပေါ်က သိကြားမင်း တောင် သိတယ်၊ အဲ... ဒဂုံဂျစ်ချင်း တူရင်တောင် သက်ဦးမောင် ဦးလေးရဲ့ ဒဂုံဂျစ်က ပိုလို့အသင့်တော်ဆုံးပဲကွ အဟီး...”

“တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ကောင်ကွာ... ဟားဟားဟား”

သတိုး၏ အမေးကို ပြန်ကြားလိုက်သော ဉာဏ်လင်းအောင်၏ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး စကားကို နားထောင်ပြီး အားလုံး ရယ်မိကြ ပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့် အလိုတူအလိုပါ လိုက်လံ ရယ်မော နေရင်းမှ ချစ်သော ဓာတုကလျာကို သတိရလာသည်။

သေချာသည်။

သည်လိုအချိန်မှာ သည်ကောင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်၏ ချစ်သော ဓာတုကလျာအကြောင်း စကားကောင်း ပြောလိုရမည် မဟုတ်ဆိုတာ။

အိပ်ပြန်ပြီး တစ်ယောက်တည်း လွမ်းစိတ်ရှိသမျှ လွမ်းနေခြင်းသည် သာလျှင် ကျွန်တော်အတွက် အချို့ဖြုတ်သော ဆုလာဘ်တစ်ပါးသာ ဖြစ်တန်ရာသည်။

အို...ချစ်မြဲချစ်လျက် ချစ်နေရပါသော ဓာတုကလျာ။
 ဩော်...
 ချစ်တဲ့သူ ဓာတုကလျာဆွေ လွမ်းရတယ်... ဆွေးရတယ်။
 အို... မလွမ်းချင်ဘူး မဆွေးချင်ပါဘူး။
 ချစ်မြဲချစ်လျက် ချစ်နေရပါသည် ချစ်တဲ့သူ ဓာတုကလျာဆွေ။

တကယ်ဆို
 ချစ်စိတ်ဟာ ကြောက်စိတ်ကို မိတ်ဖွဲ့မထားသင့်ဘူး
 ခုတော့ဖြင့် ငါ့မှာ
 ချစ်မိတဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုပဲ
 တူတူခြာခြာ ရွေးပြီးကြောက်နေရတာများ
 မြေပွားပက်ပွားတွေ အေးစက်
 ချစ်တဲ့အကြောင်းကို ပြောထွက်ဖို့ရာ အနေသာ
 သူ့မျက်နှာလေး ခိုးကြည့်ဖို့တောင် လှုပ်မှာစိုးလို့
 ကိုယ်တူတံ့မိုး ကိုယ်သာ စိုစေခဲ့တယ်။

(၅)

နွေကျောင်းကံရက်ကို အထီးကျန် ခြောက်သွေ့စွာ ဖြတ်သန်း နေရသမျှ အတိုးချပြီး သင်္ကြန် သုံးရက်စလုံး ကျွန်တော် အပြတ်လည်ပစ် လိုက်သည်။

ရေကစား မထူပဲများ ရေပက်ခံကားများ ဖျော်ဖြေရေး စင်မြင့်မြင့် ပျော်ရွှင် စည်ကားနေသော သင်္ကြန်ပွဲတော်ကြီးက ကျွန်တော်ကို ဝေဒနာတို့ လျော့ပါးစေဖို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ရုံမျှမက ပျော်ရွှင်မှုကို ထပ်ဆောင်း အပ်ခဲ့ပြန် သေးသည်။

အခြားမဟုတ်...။

သင်္ကြန်အတက်နေ့မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဓာတုကလျာကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်တွေ့ခွင့် ရလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ ရေပက်ခံ ထွက်လာရင်း အနောက်ရန်ကင်း ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့၏ စီးတော်ယာဉ် ဒဂုဏ်ဂျစ်လေး ဆိုက်ရောက် သွားစဉ် သူမကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူမ တိုက်ခန်းရှေ့ရှိ လူသွားစင်ကြီးတွင် ဝရန်တာကို လက်ထောက်ပြီး ရေကစားနေသူများကို ကြည့်ရင်း ပြုံးပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သင်္ကြန်ရေ၏ နွေးထွေးအေးမြသော အဓိပ္ပာယ်တို့သည် ယခုမှ ပြည့်စုံသွားရတော့သည်။

နွေ၏ အလှတရားကို ကံကောင်းထောက်မစွာ ခံစားခွင့် ရလိုက်သည့် ထိုခဏကို ကျွန်တော်တစ်သက် မပေနိုင်တော့ပြီ။

နွေ၏ဂုဏ်ကို ဖော်ဆောင်ရာ ပန်းပိတောက်၏ နူးညံ့ ရှင်းသန့်သော အလှတရားနှင့် ပန်းငုဝါ၏ ချစ်ခင်ခိုင်မာသော အလှတရားတို့ အချိုးညီစွာ ပေါင်းစပ်ထားသည့် သူမ၏ မြတ်သော အလှတရားတွင် ကျွန်တော် ဒူးထောက် ခံစားနေမိသည်။

သည်တစ်နေ့မှာ သည်သင်္ကြန်ရေ တစ်စက်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို ပက်ဖြန်းကျိတ်ခွင့် ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဘဝမှာ နေပျော်ပါပြီ။ ကျွန်တော် သေပျော်ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ခရီးဆက်ရန် ကားဘီးလိုပုံစံ ပြုလိုက်သော သက်ဦးမောင် ၏ ပန်းကို အလျင်စလို လှမ်းပုတ်ပြီး ဟန့်တားလိုက်ရသည်။

“သက်ဦးမောင်... ခဏလေး... ငါ ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီနှစ် သင်္ကြန်ကို အလှပဆုံးနဲ့ အနုပညာအမြောက်ဆုံး ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ ဂီမာန်နွေရဲ့ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကို ဂုဏ်သွားပြုမလို့”

ပြောလည်းပြော ကားပေါ်မှလည်း ခုန်ဆင်းလိုက်သော ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော် တော်ဒါများက မေးခွန်းပါသော အကြည့်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းကြည့် ကြသည်။

သည်အတွက် အချိန်အကုန်ခံပြီး အထူးတလည် ရှင်းပြရန်မလိုဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်း မှာပင် သူတို့ ရှင်းလင်းစွာ သိမြင် နားလည်သွားမှာပိုပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သူမရှိနေရာ တိုက်ခန်း၏ ဒုတိယထပ်သို့ အလစ်အငိုက် ပြေးတက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူမ နောက်ကျောဆီသို့ ခြေဖော့တိုးကပ် သွားပြီး လက်ထဲရှိ ရေဘူးထဲမှ ရေများကို သူမ၏ ပခုံးထက်မှနေ၍ အကုန်အစင် လောင်းချလိုက်သည်။

“ဟောတော့...”

ရေ၏ ရုတ်တရက် အထိအတွေ့ကြောင့် သူမ ကျောက်လေး တွန့်သွားပြီး နောက်သို့ ပျာပျာသလဲလှည့်ရာ မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားဟန် တူသည်။ ထိုအံ့သြဟန်လေးကပင် တုန့်ခိုင်းမရအောင် ချစ်ဖို့ ကောင်းနေသေးတော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့ သူမ ဘာပြောရမည် မသိသေးဘဲ ပြုံးကျယ် ဝိုင်းစက်လျက်ရှိသော မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေလေသည်။

ရေစို အဝတ်အစားက သူမ၏ ပင်ကိုယ် အလှတရားတို့ကို ရှိရင်းစွဲအတိုင်း လင်းပြက် ပေါ်လွင်စေသည်။ အချိုးအစား ပြေပြစ်ကျနစွာ ထုဆစ်ထားသော ဗီးနပ်စ်၏ သမီးတော်ကို ကံတရား၏ အလိုလိုက်မှုဖြင့် ကျွန်တော် မြင်တွေ့ ဖော်ဖူးခွင့် ရလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည်။
သူမ အံ့သြမှု ရုပ်သိမ်းပြီး မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်လျက်...
“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး”

“ဟာ...မ... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား။ ဝမ်းသာလိုက် တာရာ... တကယ်ပါပဲ”

သူမ ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အတွက် အတိုင်း ထက် အလွန် ပျော်သွားရသည်။

“နေပါဦး... မင်းက ရေစိုမခံချင်လို့ ရေရှောင်နေတဲ့သူကို ဘာဖြစ်လို့ ရေတက်လောင်းရတာလဲ”

“သင်ကြိုက်ပွဲတော်ကြီးမှာ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ရေစကားနေ ကြတာ မမတစ်ယောက်တည်း ရေမစို ဘာမစိုနဲ့ အထီးကျန်နေတာကို မမြင်ရက်လို့ပါ...ပြီးတော့ ဒီပိတောက်ပန်းလေးတွေလည်း အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးချင်လို့ပါ”

သူမ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ပိတောက်ပန်းခက်ကို တစ်ချက်ကြည့် သည်။ ပြီးမှ ...

“ဒီမယ်...မင်းကို တို့ဘာပြောထားသလဲ ကိုယ့်ထက် ကြီးတဲ့သူ တွေကို ဂါရဝတရား ထားရမယ် ဆိုတာလေ”

“အင်းလေ...အခု ကျွန်တော်လည်း မမကို သင်ကြိုက်ရေနဲ့ ဂါရဝပြုဖို့ လာတာပဲလေ”

“မင်း...မင်း”
“သမီး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူကရော ဘယ်သူလဲ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ဆက်ပြောရန်ပြုစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး အနားရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ‘ရောဂါတော့တက်ပြီ’ ဟု တွေးမိလျက် ရင်တိတ်သွားရသည်။

နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြေးက အချိန်မီနိုင် မမိနိုင်ကို တွက်ချက် စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် သူမက ကျွန်တော့်အပေါ် ရန်လိုဟန် ရှိနေသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို လှည့်ကြည့် ပြုံးဖြဲပြီး

“ဪ...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ သမီးရဲ့ တပည့်လေးပါ။ သမီးက ပိတောက်ပန်း လာဖို့ပေးဖို့ မှာထားလို့ လာဖို့ရင်းနဲ့ ကာယကံ ဝစ်ကံ မနောက်နဲ့ ပြစ်မှားမိတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါဆိုပြီး... အတာရေစင်နဲ့ လောင်းပြီး ကန်တော့ တောင်းပန်နေတာပါ”

“အိ...”
ကျွန်တော် ဆိုသည့်ကောင်လည်း အနေအစား မတတ်သည့်အတွက် သူမ၏ တပည့်ဘဝကို နေချင်းညချင်း ရောက်သွားရလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးလည်း ထိုအခါမှ မျက်နှာအမူအရာ ချက်ချင်း ပျော့ပြောင်းသွားလျက် တပည့် အလိမ္မာလေးတွေကို သွန်သင် မွေးထုတ်ပေး နိုင်စွမ်း သမီးဖြစ်သူအား ချီးကျူး လေးစားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည် ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်မရပ်နိုင် တွေ့မြင်နေရပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကကော ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

“ဪ...သမီးရဲ့ တပည့်လေးလား...ဒါဆိုလည်း အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင် ခိုင်းပြီး ကော်ဖီလေး ဘာလေး တိုက်လိုက်ဦးလေကွယ်”

ဆိုသော သူမရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဖော်ရွေစကားကြောင့် ကျွန်တော် ‘ဒိပ်ဟ’ဆိုပြီး ဝမ်းသာလုံးဆို့မည် ကြံ၍ရှိသေးသည်။ ဝင်ရောက် ပြောဆို လိုက်သော သူမ၏ တင်စီးစကားကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ပြန်ကျိန်ဆဲ မိတော့သည်။

“ရတယ် မေမေ... ကိစ္စမရှိဘူး။ နေပါစေ... သမီးတပည့်တွေက သမီးကိုဆိုရင် အရမ်းကို ကြောက်ရွံ့ လေးစား ကြည်ညိုကြတာ၊ စကား တောင် ဟ.ဟ ပြောရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သမီးရှေ့မှာဆိုရင် သူတို့ကို ဘာကျေးကျေး စားရဲ သောက်ရဲမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“သေဟ”

ကျွန်တော် ကိုယ့်နဖူးသာ ကိုယ် ရိုက်မိတော့သည်။ သူမရှေ့မှာ သည်အတိုင်း ဆက်ရပ်နေမည်ဆိုလျှင် သူမ၏ တပည့်ရင်း တပည့်ချာကြီး ဘဝက တစ်သက်လုံး တက်ခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်။ သည်နေရာမှ မြန်မြန် လစ်လေ မြန်မြန် သက်သာရာ ရလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမကို အရွံ့တိုက်ပြီး ပိုပိုသာသာ ရှို့ကျွံပြလျက်...

“ဆရာမ... ဒီမှာ ဆရာမ ပိတောက်ပန်း ခင်ဗျ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ”

“အေးကွယ်... ကျေးဇူးပါပဲ၊ ခြောက်... ဒါနဲ့ သင်္ကြန်မှာ ပျော်တာလည်း ပျော်ပေါ့ကွယ်... ဒါပေမယ့် အသောက်အစားတွေ ဖပါစေနဲ့... အစ, အနောက် မလွန်စေနဲ့... တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စတွေ ကြိုလာရင်လည်း သည်းခံ... ဒါမှ သင်္ကြန်လည်ရတာ အဓိပ္ပာယ်လည်းရှိ၊ အန္တရာယ်လည်း ကင်းတာပေါ့ ကွယ်... ကဲ... ကဲ... တပည့်လေး သွားတော့... ဟိုမှာ မင်းသူငယ်ချင်း တွေ စောင့်နေကြပြီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

အခွင့်အရေးယူပြီး အသားလွတ်ကြီး တင်စီး ပြောဆိုနေသော သူမ၏စကားကို ကျွန်တော် ဆက်လက် နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ဆောင်အောင် ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက်ပြီး သူမ ရှေ့မှ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ ထွက်ခွာလိုက်တော့သည်။

သူမကတော့ မိန့်မိန့်ကြီးပြီးလို့...

အင်းလေ... အောင်နိုင်သူကြီး ဆိုတော့လည်း ပြီးအား ရှိပေမပေါ့...။

ကျွန်တော့်မှာသာ... ကျွန်တော့်မှာသာ...။

(၆)

“ဝါး... ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဖြစ်ရုံမယ် ညီနောင်တို့ကတော့... ခွပ်ခနဲဆို လှည့်မကြည့်လိုက်နဲ့ ညီနောင်ပဲဖြစ်ရမယ်... ပုံလျက်သားလေး လဲနေတာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော် သူမကို ရေလောင်းပြီး ပိစောက်ပန်း ပေးမိရုံနှင့် သူမ၏ တပည့်ဘဝကို နေ့ချင်းညချင်း ကူးပြောင်းသွားရပုံကို နားထောင်ပြီး သည်ကောင်တွေ အတောမသတ် ရယ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ရယ်မိသော်လည်း မချီရယ်သာ ဖြစ်ရချေသည်။

ရယ်သံများမစဲခင် သက်ဦးမောင်က...

“အေး... ငါတို့က မင်း ကားပေါ်က အာမပြော ညာမပြော ခုန်ဆင်းပြီး ဓာတုကလျာဆီ ပြေးစက်သွားကတည်းက ကျွန်မတော့ တက် တော့မှာပဲဆိုပြီး ထိတ်နေတာ... ဟိုရောက်တော့ ဓာတုကလျာနဲ့တင်မကဘူး၊ ဓာတုကလျာရဲ့ မားသားကြီးနဲ့ပါ စကားတွေ ဘာတွေ အေးဆေး ပြောနေ ကြတယ် ဆိုတော့... ငါ့ကောင်ကြီးတော့ အတော်ဟုတ်သားပဲ ဆိုပြီး

မျိုးကိုမျိုး

အထင်ကြီးနေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ဟိုက စိမ်ပြေ နဲ့ပြေ အရေခွံခွာပြီး နေလှန်းနေတာကို ခံခဲ့ရသံကိုးကွ... ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

သတိုးက...

“အင်း... ထင်တော့ထင်သားပဲ... ဒီကောင် သွားတုန်းက တက်ကြွ ဖျတ်လတ်နေသလောက် ပြန်လည်းပြန်လာရော အသားတုံး မှားစားလာတဲ့ လင်းတကြီးလို ငိုက်ငိုက် ငိုက်ငိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာကိုးကွ... ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

ဇေယျာကလည်း နောက်ကျမခံဘဲ...

“ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းလည်း သဘောပေါက်သင့်ပါပြီ ညီနောင်ရာ... ဓာတုကလျာနဲ့ ဝတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ခန်း ရပ်တန်းက ရပ်ရင်ရပ်... မရပ်ဘဲ ရှေ့ဆက်လိုတော့ မင်းတင်ပါးနဲ့ ခြေသလုံးမှာ အရှိုးရာ ထင်မလာ ဘူးဆိုရင် ငါတို့ကို ကြိုက်သလောက်ပြော”

ဟူ၍ အားပေးစကား ဆိုလာသလို ထွန်းထွန်းလင်းကလည်း...

“အံ့မယ်... အဲသလို ကြိမ်လုံးနဲ့သာ အဆော်ခံရလို့ကတော့ ဒီကောင် ညီနောင်က ဒီတိုင်း ဘယ်ငြိမ်ခံနေပါမလဲ၊ ကျောပြင်ကိုပါ မရိုက်ရ ကောင်းလား ဆိုပြီး ဒေါသတကြီး ပြန်ကောမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ယုံတယ်... ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်မှာလည်း အမှားတွေက ထပ်နေသည်။ သည်ကောင်တွေ ကို ယုံစားပြီး သည်ကနေ့ကိစ္စ ပြန်ပြောမိတာကိုက ကျွန်တော်အမှား...

“အောင်မယ်... ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ၊ ဒီကောင်က အပိုဆု အနေနဲ့ နားရွက်ဆွဲပြီး ထိုင်ထ အခါတစ်ထောင် လောက်တောင် လုပ်ပြ လိုက်ဦးမှာ”

ဆိုသော ဉာဏ်လင်းအောင်၏ စကားကြောင့် သည်ကောင်တွေ ပွဲထပ်ကျသွားပြန်သည်။ ဒီနှစ်သကြာနိ၏ ရယ်စရာ အကောင်းဆုံးသော သူသည် ကျွန်တော်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ထားကြလေရောသလားမသိ။

ကျွန်တော်လည်း မရှုမလှ အရေးနိမ့်နေသော ကြိုးဝိုင်းထဲမှ ရုန်းထွက် ရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာလျက်...

“အေးပါကွာ... ပြောထားကြဦးပေါ့... မနက်ဖြန် နှစ်ဆန်းတစ်ရက် နေ့ကျရင် ဒီလောက် ဆရာလုပ်ချင်တဲ့ ဓာတုကလျာကို ငါ ဘယ်လို အရွဲတိုက်ပြီး ပညာပြန်ပေးလားတယ် ဆိုတာ ပြန်ပြောပြမယ်... စိတ်ဝင်စားရင် စောင့်သာနားထောင်ကြပေတော့... ဒါပဲ”

ဟူ၍ စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး နေရာမှထလိုက်သည်။ ဒါတောင်မှပဲ...

“အေးပေါ့လေ... ဒါကတော့ မင်းတို့ ဆရာတပည့်ကိစ္စပဲ၊ တို့နဲ့ တော့ မဆိုင်ပါဘူး”

ဆိုသော သတိုး၏ အတည်နဲ့ နောက်လိုက်သော စကားကြောင့် သည်ကောင်တွေ ရယ်သက်ရှည်ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော် ဘာမျှ တုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ ထွက်ခွာလိုက် တော့သည်။ လက်ဖက်ရည်ခိုင်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော် အကြောင်းပြောပြီး ပွဲကျနေသော သည်ကောင်တွေရဲ့ ရယ်သံများက အုပ်စီးထားသည်။

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်၏ တုံ့ပြန်နိမ့်ကွပ်မှုကြောင့် နောင်ကျဉ်သွားရလေသော ဓာတုကလျာ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်မိလျက် ရရှိလာမည့် ကျွန်တော်အောင်ပွဲ အရသာကိုသာ ကျွန်တော် ကြိုခံစားရင်း ရင်မှာကျေနှပ် ပျော်ရွှင်သလိုလို ဖြစ်လာရသည်။

သို့ပေမယ့်... သို့ပေမယ့်ပေါ့လေ...

ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာကို ကျွန်တော် ဆိုသည် အမှိုက်အပဲ လေးက ချစ်မြဲချစ်လျက် ချစ်နေရသည်သာပဲလေ။

ချစ်ရေးချစ်ရာမှာ

ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ. နည်းစွာသူအတွက်

နေမင်းရာထောင် ထွန်လင်းလေလည်း

စစ်တပ်ဝါး နေကာမုက်မှန်တစ်လက်နဲ့

ဝပ်ကျင်ထဲမှာ ခြေသံဂုဏ်လို့ကောင်းနေဆဲပေါ့...။

(၇)

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဆိုသော နေ့ထူးနေ့မြတ်သည် ကျွန်တော် ဘက်မှာ ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ယုံကြည်သည်။

နေရာတကာ ဆရာလုပ်ပြီး ငါ့ရတနာများ ခံစားလိုသူ သူမအဖို့ ကျွန်တော်၏ အရွံ့တိုက် ပညာပေးမှုကြောင့် ဒေါသ ချောင်းချောင်းထွက်ကာ မှတ်လောက် သားလောက် ဖြစ်သွားစေရမည်ဟု ကျွန်တော် ကြိုတင်ကြုံးဝါး မိသည်။

တကယ်တော့ နှစ်သစ်ဆိုတာ စိတ်သစ် လူသစ်ဖြင့် အာယာတ တရားတွေ ဖျောက်ဖျက်ကာ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုသာ တောင့်တကြံ့ခိုင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ အပြုအမူသည် နှစ်သစ်ပေါ့ဟာရနှင့် ကွဲလွဲနေသည် ဟု မမှတ်ယူစေလိုပါ။

ကျွန်တော်၏ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် သူမအနေဖြင့် လူတွေနှင့် ပြောဆို ဆက်ဆံရာမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရား၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိသွားပြီဆိုလျှင် နှစ်သစ်၏ မင်္ဂလာတရားတစ်ပါးပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက် တွေးမိပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားလျက် သူမ နေထိုင်ရာ အနောက်ရန်ကင်းဆီသို့ တစ်ကိုယ်တော် ချီတက်ခဲ့တော့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစွမ်းကုန် မြှောက်ပင့် အားပေးလာပါလျက် သူမ၏ တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ရင်တုန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာရသေးသည်။

အသက်ကို ၀,အောင်ရှူပြီး ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ပြန်ထုံကြည့်လိုက်သည်။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရင်တုန်နေတာမဟုတ်ဘဲ ချစ်စိတ်ကြောင့် ရင်ခုန်နေတာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားသည်။

တိုက်ခန်း၀,တွင် တပ်မတော်အသားလူခေါ်ဘဲလ်ကို အသာအယာ နှိပ်လိုက်သည်။

“ကလင်...”

လူခေါ်ဘဲလ်သံကြောင့် တံခါးဖွင့်ဟ,လာသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ သူမကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော် ပျော်သွား ရသည်။

သူမ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားဟန်တူသည်။
“ဆို... ဘာကိစ္စလဲ”

ဟူ၍ မျက်နှာတည် မျက်နှာထားဖြင့် ဆိုလေရာ ကျွန်တော်လည်း မရယ်မမြူးဘဲ...

“ဪ... ဒီနေ့က နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့လေး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ တိုင်း လူကြီးသူမ မိဘ ဆရာသမားတွေကို ဝါရဝတရားနဲ့ ခေါင်းလျှော် ပေးတာတို့ လက်သည်းခြေသည်း ညှပ်ပေးတာတို့ လုပ်ပြီး ကုသိုလ် ယူကြတာဟာ မြန်မာတို့ရဲ့ ချစ်စရာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ထက် သက်ကြီးဝါကြီး သူလည်းဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာမလည်းဖြစ်သူကို ခေါင်းလျှော်ဖို့အတွက် ဆိုပြီး ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်တွေ လာဖို့တာပါ”

ဟု မှင်သေသေ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူမ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ခေါင်းလျှော်ရည် ထုပ်လေးများကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ယောင်ယောင်လေး ပြုံးရင်း-

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းက တို့ထင်ထားတာထက် ပိုလိမ္မာနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်လေးတွေ ပို့ရုံနဲ့

ကုသိုလ်ကို ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ ယူရဘူးကွ၊ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းလျှော်ပေး ရမယ်၊ ကိုယ်တိုင် လက်သည်း ခြေသည်း ညှပ်ပေးရမယ်၊ ဒါမှ မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းစဉ်လာနဲ့လည်းညီမယ်၊ ကုသိုလ်လည်း ပြည်ပြည်ဝဝ ရမယ်”

ဟူ၍ ဆိုလာလေရာ ကျွန်တော့်နားပင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ၏ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော ဆံယဉ်စ,လေးများကို ကြည့်ရင်း ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာရသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူမကို ခေါင်းလျှော်ပေးရမည် ဆိုသော အခွင့်အရေးကြောင့် လူက ဝမ်းသာလုံးဆီပြီး လဲကျမတတ် ဖြစ်ရသည်။ အိမ်မှောင် ညက်ထွေးသော ဆံပင်စ,လေးများ ရှင်သန် ပေါက်ရောက်ရာ သူမ၏ ဦးရေပြားသည်လည်း နူးညံ့ ပြေပြစ်မည်ဆိုတာ သေချာပါသည်။

ပြီးတော့ လက်သည်းညှပ်ပေးဖို့ သူမ၏ ဖြူနု သွယ်ပျောင်းသော လက်ဖယောင်းလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ခွင့် ရပေဦးမည်။

ခြေသည်း ညှပ်ပေးရမည် တင်းအိ ဖူးပြည့်သော ခြေတစ်စုံသည် ဖြူဝင်း နုဖတ်လွန်းသည်မို့ ခြေတော်နုနု သွေးခြည်ဥလျှင် ကျွန်တော်ပဲ ခံစားရမည်။ ညင်သာစွာ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်မှ သင့်တော်ပေလိမ့်မည်။

“အဟီး...”

ကျွန်တော် ကြိုတင်ခံစား ပီတိပွားပြီး တစ်ချက် ရယ်မိသည်ကို သူမက...

“ဘာလဲ... တကယ်တမ်းကျတော့ တို့မြှောသလို မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အို... ဘာလို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ လုပ်နိုင်တာပေါ့...လုပ်ဆို အခု လုပ်ပေးချင်နေတာ၊ ကုသိုလ်တွေ ချက်ချင်းရလေ ကောင်းလေပေါ့... အဟီး”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် အထဲဝင်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်လည်း ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် သူမ နောက်မှ လိုက်ပါ ဝင်ရောက်ရင်း သူမ ညွှန်ပြရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရသည်။

“ကဲ... ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ဘက် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသော သူမကို လိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် က ခုန်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်သွားသည်။ ကြည့်ရတာ သူမမှလွဲ၍ အိမ်သားတွေလည်း ရှိဟန်မတူ။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ အတိုင်းထက်အလွန် ခုန်လာရသည်။

မြောက်ဥက္ကလာပဋိနယ်ရှိ အသားမည်း ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် အားလုံး ထက်ပို၍ ထူးကဲ ထင်ရှားသူဖြစ်သော တောကချီးကန်းဘွဲ့ရ မင်းလွင် တွက်ပေးထားသော ဗေဒင်အရ သည်နှစ်ထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင် ကျက်နိုး ကြုံမည်ဆိုတာ မှန်နေပြီလားမသိ။

“အို... ဘုရား... ဘုရား... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိုရချည်သေးရဲ့”

သည်လိုဆိုတော့လည်း အသက်လေး ငယ်ငယ်နှင့် လူပျိုဘဝကို စွန့်လွှတ်ရမှာ နှမြောသလိုလိုရှိသား။ နှမြောသလိုလို ရှိသည်သာဆိုနေ ကျွန်တော်မျက်နှာကြီးက ဖုံးမနိုင် ဖိမရ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်နေရသည်။

သို့ကလို ကျွန်တော် ဝိတိတွေ တိုးပွားနေဆဲမှာပင် သူမ ကျွန်တော့် အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကဲ... လာ... ရေချိုးခန်းထဲမှာ ခေါင်းသွားလျှော်ရအောင်”

“ခ... ခင်ဗျာ”

“ဟိတ်... ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ခေါင်းသွား လျှော်ရအောင်လို့ ပြောနေတယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... အဟီး”

ကျွန်ထော် ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်လေးတွေ ကိုင်ပြီး သူမ ဦးဆောင် ခေါ်ရာနောက်သို့ တက်ကြွစွာ လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံကို ကျွန်တော် တွက်ချက် တိုင်းထွားနေဆဲမှာပင်...

“ကဲ... ဒါ တို့ရဲ့အဘိုးပဲ၊ အသက် (၈၀)ရှိပြီ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ အားရပါးရသာ ယူပေတော့”

ဆိုသော နောက်လှည့် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်စိတွေ ပြာချင်သွားရသည်။ သူမကတော့ ကူးခြေရုစွာဖြင့် အဘိုးဖြစ်သူနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သေးသည်။

“အဘိုး... ဒါ... ကျွန်မရဲ့တပည့်လေးလေ၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေမှာ အဘိုးကို ခေါင်းလျှော် ရေချိုး ခြေသည်း လက်သည်းညှပ်ပေးပြီး ကုသိုလ် ယူချင်လို့ဆိုပြီး တကူးတက ရောက်လာတာ”

“သာခုကွယ်... သာခု... မောင်မင်းကြီးသား သူတော်ကောင်းလေး ကျန်းမာပါစေ... ချမ်းသာပါစေ... သွားလေရာ လာလေရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါလို့ လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်မြောက်ပါစေကွယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေအဘိုး”

ကျွန်တော် ဘာမျှ မတတ်သာတော့ဘဲ သူမ၏ အဘိုးဖြစ်သူကို ရေချိုးခန်းထဲသို့ တွဲခေါ်ကာ ခေါင်းလျှော်၊ ရေမိုး ချိုးပေးရသည်။

ဒါကိုပင် သူမက မသကာသလို ရေချိုးခန်းတံခါးဝ၊ နားမှာ ရပ်ကြည့် အကဲခတ်နေသေးသည်။ သူမ၏ အဘိုးဖြစ်သူကို တစ်ခုခု လုပ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်လို့လားမှမသိ။

ထိုမျှမကသေး။ ပါးစပ်မှလည်း...

“ဟေ့... ခေါင်းလျှော်တာ ဖြည်းဖြည်းလျှော်လေ၊ ခေါင်းတွေ နာသွား မှာပေါ့၊ ဟော... ကြည့်... ရေလောင်းတာ ဖြည်းဖြည်းလောင်းမှပေါ့၊ ရေမွန်း သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သက်ကြီးရွယ်ကြီး တစ်ယောက်ကို မြှုပ်လုပ်ကိုင် ပေးရတယ်ဆိုတာ အင်မတန်စိတ်ရှည်ရတယ်ကွယ်၊ နားလည်လား”

ဟူ၍ အော်ဟစ် ပြောဆိုရင်း ဆရာလုပ်ဖြစ်အောင် ဝင်လုပ်နေ သေးသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူမို့ သည်မျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် အညင်သာဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်ကြားမှ ဝင်ပြီး ဆရာလုပ်သော သူမကို စိတ်က ခုချင်ချင်ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ခေါင်းညိတ် ပြရုံမှလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အဘိုးကို ခေါင်းလျှော် ရေချိုးပေးပြီးသည်နှင့် သူမ ကမ်းပေးလာသော မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ခြောက်သွေ့ သန့်စင်အောင် သုတ်သင်ပေးပြန်သည်။

“ရော... ဒီမှာ ရေတွေခြောက်အောင် သေချာ ဂရုစိုက် သုတ်ပေး လိုက်နော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ပြီးနောက် အဘိုးဖြစ်သူ ရေချိုးပြီး လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစား အသစ်တစ်စုံ ကမ်းပေးပြန်သဖြင့် ကျကျနန သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဝတ်ဆင်ပေးရပြန်သည်။

“ရော... ပြီးရင် ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဒီပုဆိုးကို ဝတ်ပေးလိုက်၊ သေချာ လုပ်နော်၊ ကြယ်သီးပေါက် မလွဲစေနဲ့၊ ပုဆိုးဝတ်ပေးတာလည်း ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေပါစေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“သာခုကွယ်... သာခု... မောင်မင်းကြီးသား သူတော်ကောင်းလေး ကျန်းမာပါစေ... ချမ်းသာပါစေ... သွားလေရာ လာလေရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမညီဘဲ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါလို့ လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်မြောက်ပါ စေကွယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့... ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အဘိုး”

အဘိုးကို ခေါင်းပြီးပေးပြီးသည်နှင့် သူမက ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ လက်သည်းညှပ်လေးတစ်ခု လာထည့်ပေးပြန်သည်။

“ရော... ဒီမှာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင်... ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဘိုးရဲ့ လက်သည်း ခြေသည်းတွေကို ညှပ်ပေးပြီး ကုသိုလ်ယူ ဖို့လေ”

“ခ... ခင်ဗျာ”

“ဘာလဲ... ဘာခင်ဗျာလဲ”

“ဪ... ဟုတ်...ဟုတ်သား၊ အဟင်း... ဒီနေ့ကျမှ ကုသိုလ် တွေက အရမ်း အရမ်းကိုရနေတာ၊ ဘယ်လို ပျော်ရမယ်မှန်းတောင် မသိ သေးဘူး၊ အဟင်း...”

“ဒါဆိုလည်း ကုသိုလ်စိတ်လေးမွှေးပြီး စောစောကလိုပဲ စိတ်ရှည် လက်ရှည်လေးနဲ့ လက်သည်း ခြေသည်းတွေ ညှပ်ပေးလိုက်တော့လေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ခေါင်းညိတ် ပြတတ်ရုံသာ ရှိသည်။

ကိုင်တွယ်ခွင့် မရလေသော သူမ၏ ပြတ်နိုးဖွယ် ခြေလက်လေးတွေ ကို ကျွန်တော် နှမြောတသ လှမ်းကြည့်မိပါသေးသည်။

သူမ၏အဘိုးကို ခြေသည်း လက်သည်း ညှပ်ပေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်နေသော သူမက ကျွန်တော့်အတွက် ကုသိုလ်တွေ မနားတမ်း စုဆောင်းပေးနေပြန်သည်။

“ကိုင်း... သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက်ကို ပြုစု လုပ်ကိုင်ပေးလိုက် ရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲ ကြည်နူးမသွားဘူးလား”

“ဟုတ်... ကြည်နူးသွားပါတယ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက်ကို ယခုကဲ့သို့ ပြုစု လုပ်ကိုင်ပေးဖူး သည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်မို့ ထူးခြားသော ကျေနပ်မှုတစ်ခု ကို ရရှိခံစားမိသည်တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ လုပ်ကိုင် ပြုစုပေး သည့်အတွက် အဘိုးကလည်း ‘ဘုန်းကြီးပါစေ... အသက်ရှည်ပါစေ... အနာမျိုး (၉၆)ပါး ကင်းဝေးပါစေ’ စသည် စသည်ဖြင့် ဆုတွေ အများကြီး ပေးပါသည်။ ထို့အတွက်လည်း စိတ်ထဲ ကြည်နူးရပါသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင် ပိုပြီးပြည့်စုံသွားအောင် ပြန်ခါနီး ကန်တော့ သွားလိုက်ဦး”

“ဟင်... ပြန်... ပြန်ရတော့မယ်”

“အေးလေ... လူကြီးဆိုတာ ရေမိုးချိုးပြီး အိပ်စက် အနားယူဖို့ လိုအပ်တယ်၊ အိပ်တဲ့အခါမှာလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ မလိုလားအပ်တဲ့ အသံတွေ၊ လူရိုပ်လူယောင်တွေနဲ့ အနှောင့်အယှက် မပေးမိဖို့ အထူးအရေးကြီးတယ်”

“ဪ... ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... သဘောပေါက်သွားပြီ ဆိုရင်လည်း ကန်တော့ လိုက်တော့ လေ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း အဘိုးတောင် အိပ်ချင်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်လည်း ပုတ်သင်ညိုနှင့် ခေါင်းညိတ်ငြိုင်းနေသလို ခေါင်းသာ ဖိညိတ်ပြနေရရင်း အတိုးရှေ့မှာ ပြုံးပြီးလေး သွားထိုင်ကာ ပျပ်ဝပ်ကျွန်းနဲ့ ရှိခိုးကန်တော့ရသည်။

“အတိုး... အတိုးကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်၊ ကာယကံ... ဝစီကံ... မနောကံနဲ့ ပြစ်မှားမိတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အေးကွယ်... သာဓု... သာဓု...သာဓု...မောင်မင်းကြီးသား သူတော်ကောင်းလေး ကျန်းမာပါစေ... ချမ်းသာပါစေ... ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်ပါစေ၊ အနာမျိုး (၉၆)ပါး ကင်းဝေးပါစေ... သွားလေရာ လာလေရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါလို့ လိုရာ ဆန္ဒတွေ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်မြောက်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလို့ဏါ”

ကျွန်တော် ရှိခိုးကန်တော့ပြီးသည်နှင့် နေရာမှထကာ အတိုးကို ဦးစွာ နှုတ်ဆက်ရသည်။

“အတိုး... ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ”

“အေးကွယ်... ကောင်းပါပြီ၊ နောင် ကြိုရင်လည်း ဝင်လည်ချည် ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အတိုး”

ကျွန်တော် အတိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် သူမကို တစ်ခုခု ပြောရန်ပြုစဉ် သူမက ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လေသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း ဘာမျှမပြောသာဘဲ နောက်မှ လိုက်ထွက်ရသည်။

အိမ်ရှေ့ ညော်ခန်းရောက်သည်နှင့် သူမက ပြန်နိုင်ပါပြီ ဆိုသည် သဘောဖြင့် တံခါးဖွင့်ထားသည်နှင့်သည်ကို ငံတွ့ရသည်။ ကျွန်တော် ရင်ဆို့သွားရသည်။

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်...ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

သူမ ခေါင်းညိတ် ခွင့်ပြုသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း သူမရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လျက် အပြင်သို့ ထွက်ရသည်။

တိုက်ခန်းအပြင်သို့ ခြေချပစ်ရုံရှိသေးသည်။ လည်ပြန် နှုတ်ဆက်ချိန် လေးပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ သူမ တံခါးကို ဖိတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော် ထိုင်ခိုချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

သူမသည် ဤမျှ လူမှုရေးနဲ့နဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မထားခဲ့။ သည်နေ့ သည်ရက်လို့မျိုးမှာ သူမ၏ အဘိုးဖြစ်သူကို ခေါင်းလျှော် ရေငိုး ချိုးပေး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ပြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပေး၊ ခြေသည်း လက်သည်း ညှပ်ပေးပြီး ကုသိုလ်ယူခဲ့သည် မျက်နှာကိုမှ မထောက်။ သူမ ရက်စက်လွန်း သည်။

လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ တစ်ခွက်လောက်မှ မတိုက်ဖျင်ခင်တောင် မိုးမိုးရေတစ်ခွက်လောက်ကိုပဲ စတုဒိသာအလှူလို့ မှတ်ပြီး လိုက်လိုက်ရ လို့ကော ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ။ ယူတတ်ရင် ကုသိုလ်တောင် ခဦးမည်။

ကျွန်တော် မကျေမချမ်း အတွေးတွေဝင်လျက် သူမ၏ တိုက်ခန်းကို ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ချာခနဲ ကျော့ခိုင်းလိုက်ကာ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်ဖြင့် ထွက်ခွာလိုက်တော့သည်။

ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းပင် မပြည့်တတ်သေး။ နောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက် သော သူမ၏အသံကြောင့် ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေ စာ့ခနဲ ရပ်သွားရသည်။ ခေါင်းငဲ့စောင်းပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကို တွေ့ရသည်။

“ဟိတ်... ခဏလေး... ခဏလေး”

သူမ အပြုံးမျက်နှာဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော် မကျေမချမ်း အတွေးများကို ချက်ချင်းပြန်ရှုပ်သိမ်း ဖိလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူမလည်း ရုတ်တရက်မို့ ညှပ်ဝတ် ကျော့နှိပ်ရသည့် အရေးကို မတွေးမိဘဲ လက်လွတ်စပယ် ပြောဆို ပြုမူမဟန် တူပါသည်။ ယခုမှ လူမှုရေး နဲ့နဲ့သလို ဖြစ်သွားရသော သူ့အားနည်းချက်ကို သူ ပြန်စဉ်းစားမိပြီး အချိန်မီ စာထေးနိုင်ရန် ကျွန်တော့်ကို စုလျှားစားလျှား လိုက်ခေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်တန်ရသည်။

ကျွန်တော် ကျေးဇူးသွားလျက် ဝပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သူမအနားသို့ ပြန်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သူမ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်စကားဆိုရင်း အကျွေးဒံသမ္မားတစ်ခုခု ဖြင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံတော့မည်မှန်း နှိပ်မိလျက် သူမရှေ့မှာ ဣန္ဒြေရရ သွားရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ... မင်း ပြန်ရင်းနဲ့ တစ်လက်စတည်း ဒီငါးတွေ ကို အင်းလျားကန်ထဲ လွှတ်ပေးခဲ့ပါဦး”

သို့ရာတွင် ထင်မှတ်ထားသည်နှင့် မဆီမဆိုင် အပို ဆောင်း အလုပ်လေးပါ ထပ်အပ်လိုက်ပြန်သဖြင့် ခြေထောက် တွေ ခွေယိုင်မတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဗျာ... ငါးသွားလွှတ်ပေးရဦးမယ်”

“ဒီနေ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ ဇီဝိတဒါန ပြုရတာ ဘယ်လောက် ကုသိုလ်ရတယ် အောက်မေ့သလဲ၊ မင်းကို အဲဒီကုသိုလ်တွေ ရစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ တို့ဝယ်ထားတဲ့ ငါးတွေကို တို့တောင် သွားမလွှတ်တော့ဘူး။ မင်းကို ဦးစား ပေးလိုက်တာ၊ ကဲ...ကဲ... ကုသိုလ်အရ နောက်မကျရလေ အောင် အခုပဲ သွားလွှတ်ပေးလိုက်တော့”

“အခု... အခုကို သွားရတော့မယ်”

“အေးလေ... ဘာလဲ... မင်းက ကုသိုလ်မရလိုချင် ဘူးလား”

“လို့... လို့ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သွားတော့လေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီနေ့ သင်ခန်းစာက ‘ဟုတ်ကဲ့’ကနေ တက်ရန်မရှိပါ။ ငါးတွေပါသော အတာရေအိုးလေးကိုကိုင်ပြီး ကျွန်တော် သူမတို့ တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဒုန်းစိုင်း ဆင်းခဲ့ရသည်။ သူမ ခေါ်သံကြားမှာတောင် ကြောက်ချင်ချင်ရယ်။ လူတစ်ဖက်သားကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရလေအောင် ဆရာလုပ်၊ ပညာပေးတတ်လေသော သူမ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း ဒေါသက တွက်ချင်သည်။

သို့သော် သည်နေ့က ကျွန်တော့်ရဲ့ ကုသိုလ်ဒေသနာ...။

“သည်းခံ ဒကာ... သည်းခံ ဒကာ”

ဆိုပြီး စိတ်ကို လျှော့ထားရသည်။

ဟုတ်သည်။ စိတ်ကိုမလျှော့နိုင်လို့ သူမနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး စကားပြောပစ်မည်ဆိုလျှင် ထပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ချ ထပ်ပြီး ဟုတ်ကဲ့ရနှင့် ကျွန်တော့်အဖို့ ဇာတ်ကထပ်နာရဦးမည်။

လွန်လေခဲ့သော သံသရာတစ်ကွေ့မှာ သူမနှင့်ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ နိုင်သည်။ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲကလို ထိခိုက် နာကျင်စရာ အကြောင်းတစ်ခုခု အရ ‘ဘဝအဆက်ဆက် ကျွန်တော့်အား အနိုင်ရရပါလို၏’ ဟု သူမ ကျိန်စာ တိုက်ခဲ့လေသလား မပြောတတ်။

အတာရေအိုးထဲမှ လူးလွန် လှုပ်ရှားနေသော ငါးလေးတွေကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ငါးလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး...

“ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှက်ပါတယ်... ကရော်... ကရော်”

ဆိုပြီး နောက်ပြောင်နေကြသည်။

ငါးတွေကတော့ နောက်ပြောင်အား ရှိပေပေပေါ့။ လွတ်မြောက်ခွင့် ရကြပြီကို။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှာသာ ရုန်းကန် လွတ်မြောက်နိုင်ခွင့် မရှိသော သူမ၏ဖိုက်ကွန်မှာ မိနေသည့် ငါးတစ်ကောင်ဘဝကို ရောက်ရှိ သွားရပြီ မဟုတ်ပါလား။

(၈)

“ဟင်... မင်း တကယ်ပြောတာလား”

ကျွန်တော် ပြောသည်ကို မယုံသလို အံ့ဩလေသံဖြင့် မေးခွန်း ပြန်ထုတ်လာသည့် ဇေယျာကို ကျွန်တော် မိန့်မိန့်ကြီး ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ပြောတာကို ‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ချဲ့လား’ ဟူသော သံသယက သည်ကောင်တွေကို လွှမ်းမိုးထားသံ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မိန့်မိသည်။

တကယ်တော့ သည်ကောင်တွေ မယုံတာလည်း လျော့ပါး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်စဉ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထောင်သည် သည်ကောင်တွေရဲ့ လှောင်ပြောင် နှိပ်ကွပ်မည့်အရေးမှ တင်းဝေးမည်အပြင် မကြံစား တူးကံသော အထင်ကြီး လေးစားမှုကိုပါ ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ အပြည်အဝ ယုံကြည်စေရန်အတွက် ကျေနပ် အားရသော လေသံဖြင့် တစ်ဦးတည်း ရေခွတ်ပြောဆိုသလိုလိုနှင့် အားလုံး ကြားသာအောင် ထပ်မံ ပြောဆိုရသည်။

“အေးကွာ... ဒီနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကတော့ ငါ့ကို ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်တွေ ပေးတဲ့နေ့ပဲ။ ဟုတ်တယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲ။ သူ့အဘိုးကို ခေါင်းလျှော် ရေချိုး လက်သည်း ခြေသည်းညှပ်ပြီး ကုသိုလ်ယူလိုဆိုပြီး သာဓုတွေခေါ်၊ ချီးကျူးစကားတွေ ပြော... ထမင်းတွေ အတင်းကျွေး။ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီတွေ အတင်း တိုက်နဲ့ ပျာယာကိုခတ်နေတာပဲ။ ထမင်းစိုင်းမှာလည်း ငါးပါးစပ်ကို ပေနေလို့ ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ရှူးနဲ့ သုတ်ပေးတာများ လူ့ကို ဘယ်လိုနေရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ အဟီး... ပြောလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အခုပြန်ပြောရင် အခု ပြန်ရင်ခုန်တယ်”

ကျွန်တော် စကားကို ခတ္တရပ်လိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်း တစ်ကျိုက် သောက်ခါ သည်ကောင်တွေကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ပြောတာ သရုပ်ပါလို့ထင် သည်ကောင်တွေ မျက်လုံးလေးတွေ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ပြီး ပြောတာကို ယုံချစ်ချစ် ဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်တော် အားတက်သွားလျက် အရှက်မရှိ ဆက်ပြောမိသည်။

“အားပါး... ကြည့်နဲ့စရာ အကောင်းဆုံးကိစ္စကတော့ ဓာတုကလျာနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ ဖိစိတဒါန ငါးလွှတ်ပွဲလေး ကျင်းပခဲ့တာကိုပဲ။ အခု ပြန်ပြော အခု ပြန်မြင်ယောင်တယ်။ တံကယ်ကွာ... မျက်စိထဲကကို မထွက်ဘူး။ သူနဲ့ငါ အင်းလျားကန်ပေါင်မှာ နှစ်ယောက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက် စကားပြောတာကို မြင်တဲ့လူတိုင်း လှည့်မကြည့်ဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။ တော်တော်လိုက်ဖက်တဲ့ ခုံတဲ့ပဲခိုပြီးကို နှုတ်ထွက် ပြောဆိုကြသေးတယ်... အဟီး”

“အဲဒါ ဘယ်နေ့ကလဲ”

“မနေ့ကလေကွာ... နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ပေါ့”

“ဟုတ်လား... မနေ့က ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“ဪ... နေ့လယ်စာ စားပြီးမှဆိုတော့ တစ်နာရီ ဝန်းကျင်လောက် ကပေါ့”

“ငါး...ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်ပြောတာကို မယုံသလို ဘာလိုလို လေသံနှင့် မေးလာသော ဉာဏ်လင်းအောင်ကို ကျွန်တော် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားလျက် မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေလေရာ ထင်မှတ်မထားဘဲ ရယ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်...

“ဟင်... ငါပြောတာ ဘာရယ်စရာပါလို့ မင်းတို့ ဝိုင်းရယ်ကြရတာလဲ”

“ဟ... မရယ်လို့ ရမလားကွ၊ မင်းပြောတာပဲ မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီလောက် နွေခေါင်ခေါင်ကြီး နွေလယ် တစ်ခုခုရိလောက်မှာ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ် လမ်းတက်လျှောက်တယ်ဆိုတော့ ဟား ဟား... မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဟင်”

“ဟား ဟား... ဟား ဟား”

ကျွန်တော် အငိုက်မိသွားပြီကို ဆင်ခြင်မိလျက် တတ်စွမ်းသရွေ့ ခုခံကာကွယ်ရသည်။

“ဪ... ဘာများလဲလို့... ငါပြောတဲ့ကောင်းဖြင့် ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲနဲ့များ၊ ဒီလောက် နေပူပူကြီးထဲမှာ ဘယ်သူက ထီးမပါ ဘာမပါနဲ့ လမ်းလျှောက်မှာလဲကွ၊ ထီးလေးဟစ်ချောင်းကို နှစ်ယောက်အတူ တွဲပြီး ဆောင်းရတဲ့ ဝီလင်ကို မင်းတို့သိအောင် ငါ ဘယ်လို ပြောပြရမှန်း မသိပါဘူးကွာ၊ တကယ်... တကယ်... အခုပြန်တွေး အခု ပြန်ကြည့်နူးတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုပြောပြော မလျှော့ပါလား”

“ဘာလဲ... ငါပြောတာကို မင်းတို့က မယုံဘူးလား”

“ယုံချင်ပါတယ်ကွာ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ကို အချိန် နည်းနည်းတော့ ပေးပါ”

“အေး... ဒီလောက်ပြောတာမှ မယုံသေးဘူးဆိုရင် သူ့အိမ်ကို ငါသွားလည်တဲ့အခါကျရင် မင်းတို့လိုက်ခဲ့ ငါနဲ့ ဓာတုကလျာရဲ့ ဆက်ဆံရေး ဘယ်လောက် အဆင်ချောနေတယ်ဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်စေရမယ်”

“အေး... ငါတို့ကလည်း အဲသလိုပဲ တွေ့ချင်နေတာ၊ လိုက်ခဲ့မယ်... စိတ်ချ”

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး သဘောထားပြီး ပြောလိုက်သည့် ကျွန်တော်စကားက အလေးချိန် အတော်စီးဟန် တူပါသည်။ သည်ကောင်တွေ သံသယ ပြယ်လှပြယ်ခင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း ကျေနပ်သွားလျက် သောက်လက်စလက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်သည်။ သည်ကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဪ... ချစ်မြဲ ချစ်လျက် ချစ်နေရပါသော ဓာတုကလျာရယ်...။

တကယ်ပါ

တစ်ပင်တိုင်ရွှေ့နုနုဆောင်က လမင်းဖြူရဲ့မျက်နှာကို

ကြည့်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြီးစားရင်း

ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်ဝါးမျိုနေပုံက

အကြည့်ချင်ဆုံးတဲ တစ်ခဏမှာပဲ

ပြစ်တင်ကျိန်ဆိုမှုတွေ

ရွှေ့မျက်နှာ အလိုမကျမှာစိုးရိမ်

မျက်လှဲစာစိစုံရဲ့ ရေထိမ်နစ်ခန်း

ဘယ်သူတွေက ကျွမ်းပေးကြမှာလဲ။

ရွှေ့မျက်နှာ

(ဇ)

ဒုတိယ စာသင်နှစ်ဝက် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီပို့ လေအရေမှာ ရောထွေးပါလာတတ်သော ဖို၏ အငွေ့အသက် ပြေသင်းနဲ့တို့ကို ရှုရှိုက်ရင်း ရင်မှာ ပျော်သလိုလိုဖြစ်လာလျက် ဓာတုကလျာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုမိသ် ပြင်းပြလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပညာသင်ကြားနေရာ RC(2) သို့ မသွားသေးဘဲ မိန်းထဲသို့ အရင်သွားရသည်။

သူမ၏ စာသင်ခန်းသို့ အပြေးကလေး ရောက်မှပေမယ့် သူမကို မတွေ့ရသဖြင့် အမောဆိုချင်သွားသည်။

သို့သော် တွေ့လို မြင်လိုစိတ်တို့ တားဆီးမရသလို ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်(ပင်မ) ပရိဂုဏ်တစ်ခွင်လုံး ပြုပြင်စင်အောင် ကျွန်တော် ချာပုံတော် ဖွင့်သည်။

သို့သော်...
သို့သော်ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း သူမ၏ အပိုင်ကလေးမျှကိုပင် ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခွင့် မရခဲ့ပါပေ။

ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက် ဆိုသော ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်စားခံ သားကောင်ဘဝသို့ ကျွန်တော် မရောက်လိုပါ။

ရွှေ့မျက်နှာ

ကျွန်တော် စိတ်လက် ပင်ပန်းလာသလို ခံစားရသဖြင့် ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း မြင်လေရာရာကို လိုက်လံ ငေးရီနေမိသည်။

ကျောင်းစိတ်ရက် ကွဲကွာနေသူများ ကျောင်းဖွင့်ရက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့မှုကြောင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အလွမ်းသယ်နေသည်ကို ကြည့်လေရာရာ တွေ့မြင်နေရသည်။ သည်အခွင့်အရေး၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ထိုင်မှိုင်းနေသူက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာဟု တွေးမိရင်း ဝမ်းနည်းမှု ဒီရေကတိုးသည်ထက် တိုးလာသည်။ ထိုသို့ ကြေကွဲ ခံစားမှု ဝေပီယာဆီ တစ်ဖက်သတ် ခြေကွဲနေမိစဉ်..

“ဟိတ်... ချာတိတ်”

ဆိုသော အသံကြောင့် ရင်ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားလျက် အသံကြားရာ ဆီသို့ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော ဓာတုကလျာ မဟုတ်ပါဘဲ ဓာတုကလျာ၏ သူငယ်ချင်းများသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စိတ်ဓာတ် ကျချင်သလို ဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်လည် တက်ကြွလာရသည်။ သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့မှတော့ သူမကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ ဘာမျှ ခဲယဉ်းတော့သည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ရေကို မျှော်တွေးပြီး သူမ၏ သူငယ်ချင်းများကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ သွားပြီးပြလိုက်သည်။

“အဟဲ...”

“ဘာ အဟဲလဲ”

“အန်”

မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပြီးပြလိုက်ကာမှ အတည်ပေါက်နှင့် ပြန်အဟောက် ခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဇက်ကလေး ပုသွားရသည်။

“ဒီမယ် ချာတိတ်”

“ခ... ခင်ဗျာ”

သူတို့က ထိုမျှနှင့် အားရသေးဟန်မတူဘဲ ကျွန်တော် ထိုင်နေသော စားပွဲတွင် ခုံအသီးသီးဆွဲပြီး ဝင်ထိုင်ကာ ကျွန်တော့်ကို မာရေကျောရေ

ကြည့်ကြသည်။ ကိုယ့်နယ်မှာ ကြက်ဖ၊ သူ့နယ်မှာ ကြက်မ ဟူသော ထုံးကို နှလုံးမူပြီး ကျွန်တော်လည်း မာန်ချ ဆက်ဆံရသည်။

“ဟို... ဟို... လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပါဦးလား ခင်ဗျ”

“မလိုပါဘူး... တို့ဘာသာ သောက်ပြီးပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို တစ်ခုခု စားပါဦးလား”

“မလိုပါဘူး... တို့ဘာသာ စားပြီးပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို... ဒါဆို”

“ဒီမယ် ဟိုဆိုတွေ ခါဆိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ တို့ ဒီကိုလာတာ သီချင်းဆိုဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ စာပြန်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ဆုံးမဖို့လာတာ နားလည်လား”

“ခင်ဗျာ”

ဘာရန်ရှိ၊ ရန်စမှ မရှိဘဲ ဂိုဏ်းဖွဲ့ အနိုင်ကျင့်သည့် လူမိုက်ဂိုက်ဖမ်းထားသူတို့တစ်တွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဈေးချမ်းချင်လာသည်။

“ဒီမယ်”

“ခ... ခင်ဗျာ”

“တို့ မင်းကို မဆုံးမခင် တို့တွေရဲ့နာမည်ကို အရင်ပြောပြထားမယ်၊ သူ့နာမည်က ဇာခြည်ဝင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့နာမည်က အေးနွယ်လို့လား”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့နာမည်ကတော့ ဇင်ဖြူဖြူမြင့်တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“တို့နာမည်ကတော့ နွေးနွေးစစ်အောင်”

“ခင်ဗျာ”

“ဘာ ခင်ဗျာလဲ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

သည်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း ကြောက်နေပါသည်ဆိုမှ တစ်ယောက်ချင်း နာမည်ပြောပြီး အင်အားပြ ခြိမ်းခြောက်မှုကို အရှိန်ဖြင့်နေပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော် အေးရွေးများပင် ပျံလာလျက် ပြေးပေါက်ကို မသိမသာရှာမိသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာချို သွေးပြမှုများသည် အရာတင်ဖွယ်မရှိပြီ။

“ဒီမယ်”

“ခ... ခင်ဗျာ”

“မင်း... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ဘာခင်ဗျာလဲ... မင်းကို ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဟို... ဟိုလေ ဪ... ဓာတုကလျာ ကွမ်းစား မစားကိစ္စ”

“ဒီမယ်... အပိုတွေပြောပြီး အချိန်ပြန်နေတာ မင်းအတွက်လည်း အကျိုးမရှိဘူး။ ဘယ်သူ့အတွက်မှလည်း အကျိုးမရှိဘူး။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ မင်း တကယ်လုပ်ရမယ့် ကိစ္စက ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ့်စာအင်ခန်းဆဲမှာပဲ ရှိနေရမှာကွ”

“အန်”

ဓာတုကလျာ၏ လေသံအတိုင်း ပြောဆို ဆုံးမလာသော နွေးနွေးစစ်အောင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဘုရားသော်လည်း မတောရဲ။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လေတိုင်း အချိန်အခါ နေရာမရွေးဘဲ သူမကိုယ်စား ဆုံးမစကား ပြောကြားပါဟူ၍ ဓာတုကလျာက မှာထားလေသလားမှမသိ။

“ကျောင်းစဖွင့်တဲ့နေ့မှာ ကျောင်းသားတိုင်း ကိုယ့်ကျောင်းကိုပဲ အရင်ဆုံး သွားသင့်တာပေါ့ကွ”

ဟူသော အေးနွယ်လှိုင်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဇာခြည်ဝင်းကလည်း-

“ဟုတ်ပါရဲ့... ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ်စသွားဘဲ သူများကျောင်း လာပြီး စိတ်ကစားနေပုံမျိုးနဲ့ မင်းရဲ့ပညာရေး တိုးတက်မှုအတွက် ရင်လေးပိတယ်”

ဟု ဝင်ရောက် နှိပ်ကွပ်သလို စင်မြူမြူပြောကလည်း-

“ဟွန်း... ဒါကြောင့် ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေဟာ ဘာကို လုပ်သင့်တယ်၊ မလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတာ ခိုင်းပိုင်းခြားခြား မသိတတ်လို့ နေရာတကာ လိုက်ပြောနေရတာ အာပေါက်တယ်”

ဟူ၍ ရှေးမိနောက်မိ လေသံဖမ်းပြီး ဝင်သမပြန်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြန်ပြောရန် ကြံစည်နေဆဲမှာပင် နွေးနွေးစစ်အောင်က-

“ဘယ်လိုလဲ... တို့တစ်တွေ ပြောတာတွေ အားလုံး ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ကြားပါတယ်”

“ကြားရုံနဲ့မရဘူး... သေချာ မှတ်သား လိုက်နာဖို့လည်း လိုတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ။ မင်း ပြန်လို့ရပြီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ... လိုသေးတယ်လေ၊ မလုံလောက်သေးဘူး”

ကျွန်တော် ယောင်ပေါင် မတ်တတ်ရပ်ပြီးကာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားလျက် တုံ့ပြန်စကားဆိုရသည်။

“ဘာလိုသေးတာလဲ”

“တစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်လေ”

“ဘယ်တစ်ယောက် ကျန်သေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့တိုင်း ဆုံးမနေကျ တစ်ယောက်လေ”

“ဪ... ကလျာကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အဲဟီး”

“ကလျာ တောင်ကြီးက အမျိုးတွေဆီ သွားလည်နေတာ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့... သူသာရှိနေရင် ငါတို့လို ပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆုံးမလို့ ရရရရ မရရရ ရိုက်ဆုံးမဖို့ဆိုပြီး ကြိမ်လုံးတောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ သဘောပေါက်”

“ဟင်”

ကျွန်တော် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် ယောင်ပြီး ကိုယ့်တင်ပါး ကိုယ်ယောင်စမ်းမိသည်ကို ကြည့်ပြီး မချောတို့ ရယ်ကြပါလေသည်။

“ခပ်ခပ်... ခပ်ခပ်”

သူတို့ကို သူတို့ အောင်မြင်တယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် မခံစားနိုင်ဘဲ-

“ဟုတ်ကဲ့... ခုလို စေတနာထားပြီး ဆုံးမကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော့်တက်ကလည်း ကျေးဇူး တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ အခကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာက ရောဂါမရင့်ခင် စိတ်ကျန်းမာရေးမှာ အမြန်ဆုံး သွားရောက် ကုသ,သင့်တယ် ဆိုတာပါပဲ”

ဟူ၍ စကားအပိုင် ပိုင်းပြီး ခပ်သွက်သွက် လစ်ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ မချောတို့ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကျန်ခဲ့ကြရင်း မသိမဆိုင် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဖိုးပါ ရှင်းပေးလိုက်ရသည့်အတွက် မည်မျှတောင် ခံပြင်း မြေ ကံကွဲလိုက်လေမလဲ ဆိုတာ မြင်ယောင်လျက် ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိ သည်။

သို့ပေမယ့်... သို့ပေမယ့်ပေါ့လေ...
လွမ်းတာကတော့... လွမ်းတာပါပဲ ဓာတုကလျာ။
ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပါပဲ ဓာတုကလျာ။
ဪ...
ချစ်လျက် ချစ်မြဲ ချစ်နေရပါသော ဓာတုကလျာရယ်။

(၁၀)

ကျောင်းဖွင့်ရက် ဆယ်ရက်ခန့် ရှိသည်တိုင် သူမ၏ အပိုင်အယောင် ကို မမြင်ရသေး။ အလွမ်းက ပိုပိုပြီးရင့်မှည့်လာသည်ကို ရင်က အသိဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။

မိုးရိပ်လေရိပ် ဆင်နေပြီဖြစ်သော ကောင်းကင်ကို တစ်ချက် မှေ့ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း မိုးရွာစေလိုသောဆန္ဒက အတိုင်းမသိ ရယ်။ အချစ်ဖြင့် တည်ဆောက်သော ကျွန်တော့်ဘဝလေး ဘယ်တော့များ ခိုပြည် စိမ်းလန်းလေမလဲဟု တွေးရင်း သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် မှတ်ထုတ် ပိသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ) ထဲမှ ထွက်လာပြီး RC(2) သို့သွားရန် မာလာဆောင်ရှေ့ ကားဂိတ်မှာ ကားစောင့်ရသည်။ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပြီး တစ်စီး ဆိုက်လာသည်တိုင် တက်မစီးဖြစ်သေးဘဲ ငေးရီ ရပ်ကြည့်နေ ပိသည်။

လက်မှနာရီကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်မိကာမှ ‘မိုက်ခနဲ’ ဖြစ်သွား လျက် ထိုးဆိုက်လာသော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက် ရသည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ဓာတုပေဒ လက်တွေ့ချိန် ၈,နေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

RC(2) သို့ ကားထိုးဆိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ အလျင်စလို ဆင်းပြီး အချိန်နောက်ကျနေပြီဖြစ်သော ဓာတုဗေဒ လက်တွေ့ခန်းဆီသို့ ပြေးရသည်။

လက်တွေ့ခန်းဝင်ချိန် အနည်းငယ် နောက်ကျနေသည်ကို ကိုယ်ကိုရှိပြီး ကျွန်တော်ထိုင်ရမည့် စားပွဲခုံဆီ ကုပ်ချောင်းချောင်း သွားရသည်။

လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်တွေ့ခန်းသုံး စာအုပ်ကို ထုတ်ယူနေစဉ် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲခုံမှ တာဝန်ကျ ဆရာမက-

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ ကျောင်းသားဆိုတာ ကိုယ့်စာသင်ချိန် ကိုယ် လေးစားရမှာပေါ့ကွ”

ဟူ၍ လှမ်းမာန်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သနားစဖွယ် မျက်တောင် လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ဆရာမကို ကြည့်မိရာ အံ့ဩသွားလျက် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ဟင်...”

ဟုတ်ပါသည်။ ယုံတမ်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သည် ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့ မှာတင် ကပြလိုနေပါသည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဓာတုကလျာက ကျွန်တော်တို့တေဘယ်လ်ကို တာဝန် ယူရမည် ဆရာမ ဖြစ်နေချေသည်။

ရော်... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိ... ကျွန်တော် သိထားသည်က သူမသည် မဟာသိပွဲ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်... မေးနေတယ်လေ၊ ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲလို့”

“ဪ... ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ ကုသိုလ်ရအောင်ဆိုပြီး သက်ကြီး ရွယ်အို အဘိုးတစ်ယောက်ကို ခေါင်းလျှော်၊ ဝေခိုးချိုးပေး၊ လက်သည်း ခြေသည်း ညှပ်ပေးနေရဦးပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော် အင်တိုးပြီး ဖြေလိုက်သော စကားကြောင့် သူမ ပြုံးလေသည်။

သူမနှင့် ကျွန်တော်တို့ စာတတ်သင်ရာ အကြောင်း ပိုမို သိလိုချင် များက အကြောင်းသိသလို မေးကြည့်သော်လည်း အကြောင်းမသိသူများကလည်း အကြောင်းမသိသလို ရယ်မုန့်ပြော ဆဲဖြဲ ရောနှော ဖော်ပြကြသည်။

သူမလည်း ရယ်သံတွေတော့မှ တော့ကို ခင်စား ပြောပြပြီး...

“ဒီမယ်... တို့က ဝိန်းလဲမှာ မဟာတန် ဆောင်ပေးခဲ့ ဒီမှာ အချိန်ပိုင်း သရုပ်ပြအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ရော၊ အနားဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး တို့ဟာ မင်းရဲ့ဆရာမ ဖြစ် သွားဖို့ ရှိသေးလေ၊ စားစွာ ဆက်လက် ပြောဆိုပါ၊ နားလည်လား”

ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် ချီးမွမ်းပျက် ခေါင်းညှိတ်ဆိုက်ပြောနေသည်။ သည်အတိုင်း သာလိုရင် သည်ဘဝမှာတော့ ကျွန်တော် သူမကို အနိုင်ရရန် မမြင်တော့ပါ။ မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ကျွန်တော်အဖြစ်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ညီညာ သွယ်တန်းသော မုတ်၊ ဆင်သွားလေးတွေ ဝေါလွင်သည် အတိ သူမ ပြုံးလေသည်။

ကျွန်တော် ကြားဖူးတာထက်ပို၍ မြေးပြီး သတိရမိလိုက်ပြန်သည်။ ဓာတုကလျာသည် မင်းကြီးစွာနှင့် နတ်သျှင်နောင်တို့ ကဲ့သို့သော အကျော် ဒေးယျ မင်းညီမင်းသားတို့ တန်းတန်းစွဲရလောက်အောင် လှပကြော့ရှင်း သည်မှာ မှန်သော်လည်း ကွမ်းအလွန်ဟာသဖြင့် ကွမ်းချိုးစွဲကပ်ပြီး သွားတွေက မည်းညစ်နေသည် ဆို၏။ ရယ်လိုက် ပြုံးလိုက်လျှင် ကြည့်လို့ နေ့ဘင်းမည် မထင်။

ယခု ကျွန်တော့်ရဲ့ ဓာတုကလျာ၏ သွားလေးတွေက တစ်ဆင့် ဖြူဖွေးရှင်းသန့်ကာ လင်းပလွန်းနေသည်။

ကေန္တ သည်ဘဝမှာတော့ ဓာတုကလျာ ကွမ်းဖြတ်လိုက်ပြီ ထင်ပါ သည်။ ဓာတုကလျာ ကွမ်းဖြတ်လိုက်တာ အရေးမဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကို ဖြတ်ပစ်သလိုဖြစ်သော သူမနှင့် ကျွန်တော့်ကြားက လက်ရှိ အခြေအနေကတော့ ဝမ်းမြောက်စရာ မဟုတ်သည် မှာ သေချာပါသည်။

ရော်... ခက်ပါရောလား ဓာတုကလျာရယ်။
ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ရယူဖို့ ဘယ်ဘဝကတည်းက အငြိုးထား
ပြင်ဆင်ခဲ့လေရော့သလဲ။

ဝင်္ဂကျွေးရှိလည်း ပြေပါစေတော့။

ရင်နှင့်ရင်းပြီး 'ချစ်မိသူအတွက် စာနာ ထောက်ထားမှုလေး တစ်ခု
တစ်စပဲဖြစ်ဖြစ် မသိမသာ အလေးခိုးဖမ်းနိုင်ခဲ့ရင် ဘဝဟာ နေမယ်
ဆိုလည်း နေပျော်တဲ့ဘဝ... သေမယ်ဆိုလည်း သေပျော်တဲ့ဘဝ...
အရာရာအတွက် ကျေနပ် ရောင့်ရဲတတ်ပါပြီ လို့ရယ်လေ။

ကမ္ဘာဟာ နေကို

နောက်ထပ်တစ်ပတ် ပတ်မိချိန်အထိ

ငါ့မျက်လုံ့တစ်စုံတော့

သူမ မျက်နှာကို

ပတ်ခွင် မှတ်ခွင် အလွမ်းမသင့်သေးဘူး။

သည်လိုနဲ့ပဲ အမြဲတမ်း

ခိုးကြည့်ချင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးဟာ

ကြည့်ခွင့်မသာခင်မှာဘဲ

ကိုယ်သင်ရန်လေး ခြေပြီးဖြတ်လျှောက်

ကိုယ်သာ အမြဲနောက်ကျနေရပါတော့တယ်။

(၁၁)

ကံကြမ္မာ၏ စေတနာချက်သည် ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက် နှိုင်းချင်းသာ မျက်စက်တတ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ချိန်မှာ ခြေလှမ်းတိုင်းသည် နောက်ကျခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း... မင်း ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”
“အဲဒါကတော့ အမေကို ပြန်ဖြေဖို့ အခွင့်အလမ်း နက်နွဲ့နေမိသည်။ သားလေးကလေးက ကျွန်တော် အားပေးတဲ့ သားလေးလို့ မိန်းမတို့က ခေါ်ဝေါ်တာပဲ။ အခုလိုရောက်နေတာ ကျွန်တော်မှာ အခြေမရှိသည်က သတိရရဦးမိပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သက်ငြင်းရှည် တစ်ချက် လွှဲလျှောက်မိ”

“... ဘာသက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာတောင် ငါ မသိတော့ပါ”

“... လူ့ဘဝမှာ ရေရွက်ပြောဆိုရင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ တစ်ချက် ဖြည့်ဖို့ ကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည် ကုန်သွားပြန်သော ခွက်ကို ရေခဲခွေးဖြင့်ကျင်းပြီး ရေခဲခွေးဖြင့်ဖြည့်နေစဉ်-

“မင်းကလည်း ဒီကိစ္စက ဒီလောက်ကြီး တွေဝေနေရမှာ မလဲ... မင်း မိမိတို့က ဓာတုဗေဒလုပ်ပုံ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ပြီး လိုက်နာရတာ သက်လို့မိပေါ့”

ဟူ၍ အားပေးစကားဆိုလာသော သတိုးကို ကျွန်တော် တစ်ချက် ဝေကြည်မိသော်လည်း ဘာစကားမျှ မတုံ့ပြန်ဖြစ်ခဲ့။ လက်ဖက်ရည်ခွက် ထဲရှိ ရေခဲခွေးကြမ်းတွေကိုသာ အပူလျော့အောင် လေဖြင့် တဟူးဟူး မှုတ်နေမိသည်။

“အေးကွ... သတိုးရ ဒီအခြေအနေနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဘေးက ပြောရတာ လွယ်ပေမယ့် ကာယကံရှင်အဖို့ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်ကြည့် ဖို့ရာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

စာနာစိတ်ဖြင့် ဖေးမ ပြောဆိုသော ဉာဏ်လင်းအောင်၏ စကားအဆုံးတွင် အားလုံး ပြောစရာစကားများ ပျောက်ဆုံးသွားသကဲ့သို့ စကားစိုင်းလေး ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သက်ဦးမောင်က ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်မှုကို မလိုလားဟန်ဖြင့်...

“ညီလေးရေ... ရေခဲခွေးတစ်အိုး ပေးပါဦးဟေ့”

ဟူ၍ စားပွဲထိုးလေးကို ရေခဲခွေး လှမ်းမှာရင်း သွယ်ခိုက်သော နည်းဖြင့် ကျန်သူတွေကို လှုပ်နှိုးလိုက်၏။ အားလုံး အိပ်ပျော်လှလှမှ လန်နိုးသွားကြဟန် တူသည်။

“ကဲ... အားလုံးပဲ ချစ်သူရည်းစားထားဖို့ စဉ်းစားကြမယ်ဆိုရင် ညီနောင်အဖြစ်ကို သင်ခန်းစာယူပြီး ကိုယ့်ထက် သက်ကြီး ဝါကြီးတဲ့ မမကြီးတွေကို ရှောင်ကြပါလို့ ဒီနေရာကနေ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် တစ်သက်လုံး ဆရာလုပ်ပြီး အနိုင်ကျင့်တာလည်း ခံရရည်စားစကားလည်း ပြောလို့မရနဲ့ ငှက်ပျောတုံး ဖက်သေရမယ့် လူပျိုကြီး တဝကို ရောက်သွားပါလိမ့်မည်”

“ဟား ဟား... ဟား ဟား”

ထွန်းထွန်းလင်း၏ အရွှန်း ဖောက်လိုက်မှုကြောင့် အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြပါလေသည်။ ကျွန်တော် သူတို့နှင့် အလိုတူအလိုပါ လိုက်လံ ရယ်မောနိုင်ခြင်း မရှိ။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနိုင်ပါသည်။ ထိုအပြုံးသည်လည်း မချိုပြုံးသာဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်သာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ရောက်တတ်ရာရာများ ခေတ္တခဏ ဆက်လက်ပြောဆို ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ကန်တင်းနီမှ ထ, လိုက်ကြသည်။

အတန်းများ အားလုံးဆင်းချိန်မို့ ဖယ်ရိဂိတ်ဘတ်စ်ကား ဂိတ်သို့ ဦးတည်သွားလာနေကြသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကို သတိပြုမိရင်း ကျွန်တော်လည်း ဓာတုကလျာကို တွေ့မြင်ချင်သော အာသီသ ပြင်းကြဲလာသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ငါ ရော်ဘာတောဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟူ၍ အားလုံးကို အသိပေးလိုက်သည်။ အားလုံးက အကြောင်း သိခြင်း ရယ်ချင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်မြဲကြသည်။

ရော်ဘာတော ဆိုသည်က ယခင်က ရော်ဘာစက်ရုံ တည်ရှိခဲ့ဖူးပြီး ယခုအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (လှိုင်နယ်မြေ)၏ ဓာတုဗေဒနှင့် ရူပဗေဒ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခန်းများ ထားရှိရာ နေရာဖြစ်သည်။ ရော်ဘာစက်ရုံ တည်ရှိခဲ့သည်ကို အစွဲပြု၍ ရော်ဘာတောဟု အမည်တွင်ဟန် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် ရော်ဘာတော ဂိတ်ပေါက်ဝ,နား ရောက်ရုံရှိသေး ဓာတုကလျာနဲ့ အဝင် အထွက် ပက်ပင်းတိုးသဖြင့် ရင် ဒိတ်ခနဲခုန်ကာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။

မထူးတော့ပြီမို့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ် ဖြတ်ကာ ရော်ဘာတောထဲ ဆက်ဝင်ရသည်။ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းခန့်ပင် မပြည့်တတ်သေး။

“ဟိတ်... ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ဆိုသော အသံကြောင့် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်ပြီး သူမကို ငဲ့စောင်း ကြည့်ရသည်။ သူမက မရယ်မပြီးသော မျက်နှာဖြင့်-

“ဒါက ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

ဟု လေသံ မလျော့မတင်း ဆိုလာ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘာ ပြောရမှန်းမသိဘဲ အနောက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ကြုံရာ ပြောလိုက် ရသည်။

“ဪ... ဟို... ဒီကိုလာတာပါ”

“ဟင်... ကျောင်းဆင်းလို့ အားလုံးပဲ ပြန်နေကြပြီ၊ မင်းက ဘာသွားလုပ်ဦးမှာလဲ”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေစဉ် ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က-

“ဪ... သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်မလို့ ထင်တယ်”

ဟု မကြားတကြား နောက်သွားသလို အခြား ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကလည်း-

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆရာမ... ဘယ်ကျောင်းသူတွေများ ဘာပစ္စည်း တွေ မေ့ကျန်ခဲ့မလဲဆိုပြီး ရှာဖွေ စုဆောင်းရေး သွားလုပ်မလို့”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းနောက်ရာ အနီးရှိ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ရယ်ကြလေသည်။

“ဟား ဟား... ဟား ဟား”

“ခပ် ခပ် ခပ်”

မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို သူမ စူးစမ်းကြည့် တစ်ချက် ကြည့်ပြီး...

“ဒီမယ်... ကိုယ့်ဆရာမ တစ်ယောက်လုံး တွေတာတောင် ဆရာမလက်ဆွဲခြင်းလေး ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ ဖယ်ရိဂိတ်အထိ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဘာညာဆိုပြီး တပည့်ဝတ္ထရား ကျေဖို့လေးမှ မသိတတ် သာ အံ့ပါရဲ့”

“ခ... ခင်ဗျာ”

“ရော်... ကြည့်... ဒီလောက် ပြောနေတဲ့ကြားက ကြောင်တောင် တောင် လုပ်နေသေးတယ်၊ ကဲ... လာ... ဒီခြင်းတောင်းလေးဆွဲပြီး ဖယ်ရိဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေး”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သူမနှင့်တွေ့တိုင်း ခေါက်ရိုးကျိုးနေကျဖြစ်သော ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက် ကာ သူမလက်ထဲမှ ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေးကို လှမ်းယူပြီး သူမနောက်မှ ကုပ်ချောင်းချောင်း လိုက်ရလေ သည်။ ဒီလောက် နှိမ့်ချ ရှိကျိုးပြတာတောင်-

“ခုခေတ် တပည့်တွေများ ဟိုတုန်းကနဲ့တော့ ကွာချင်တိုင်း ကွာပါ၊ ဟိုတုန်းကများ ဆရာဖြစ်သူကို လူချင်းတွေ့တာ မပြောနဲ့ဦး နာမည်လေး ကြားတာနဲ့ကို ချက်ချင်း ခါးကိုင်၊ ခေါင်းညွှတ်ပြီး ရိုသေ လေးစားမှုကို

ပြလိုက်ကြတာ၊ ဟင်း... တပည့်ဖြစ်သူတွေများ အသက် ၄-၅-၆၀ ရောက်နေပါစေ ဆရာနဲ့တွေ့ တွေ့တဲ့နေရာ ထိုင်ကန်တော့တာ၊ ခုများတော့ လား... ဟွန်း...”

ဟူ၍ လွန်ခဲ့သော နှစ်ငါးဆယ် ကျော်ကျော်လောက် ကတည်းက ဆရာမ လုပ်ခဲ့သည့် လေသံအတိုင်း မဲ့ခွဲ ပြောဆိုနေသည်ကို ဖယ်ရိတ် မရောက်မချင်း ကျွန်တော် ခေါင်းမနားတမ်း ညိတ်ပြီး နားထောင်ခဲ့ရသည်။

ဖယ်ရိတ်ရောက်ပြီး ကားထွက်သွားမှ ကျွန်တော့်မှာ သက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။

ကားထွက်ခါနီးတောင် ကျွန်တော့်ကို အိမ်စောစောပြန်ဖို့ စာကျက်ဖို့ မိဘအလုပ်တွေ ကူပေးဖို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် အချိန်းမဖြန်းဖို့ ဆေးလိပ် အရက်ကို မစ၊ မိစေဖို့ ကရားရေလွတ် ဆုံးမပြောဆိုနေသည်ကို ကျွန်တော် နိုးရာမပျက် ခေါင်းညိတ် နားထောင်ရုံမှလွှဲ၍...

ဪ...

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်

ချစ်မြဲ ချစ်လျက် ချစ်နေရပါသော ဓာတုကလျာရယ်။

(၁၂)

ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံကို ဘယ်လိုအရာကမှ မရပ်တန့်နိုင်တာ ကျွန်တော်ပဲ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ရင်ခုန်သံ၏ စေစားရာအတိုင်း ဓာတုကလျာကို တွေ့လိုလှသည်မို့ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းများက မိန်းထဲသို့ ကျွဲဝင်မိပြန်သည်။

ဓာတုကလျာနှင့် တွေ့လျှင် ကျွန်တော် မည်သို့ပြောဆို သုံးစွန်း ဆက်ဆံရမည်ကို ကြိုတင် တွေးတော စဉ်းစားရင်း လျှောက်လှမ်းလာရာ ဓာတုကလျာ၏ စာသင်ခန်းအနီးသို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း တွေ့ရမည်ဆိုတော့လည်း ကြောက်စိတ်က ဝင်လာ သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသော်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်တာ အကောင်းဆုံးဟု တွေးမိလျက် ဦးတည်ရာ လမ်းကြောင်းကို မလွှဲမရှောင်သာ ပြောင်းလိုက်ရလေ သည်။

ကျွန်တော် ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နဲ့ လျှောက်လာခဲ့ရာ အပန်းဖြေရိပ်သာ နောက်ကျောဘက်ရှိ ဝိဇ္ဇာဆောင်နှင့် ဂျပ်ဆင်ကို ဆက်သွယ်ထားသော လူသွားစကြို တစ်နေရာတွင် သူမကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မပျော်နိုင်ပါ။

သူမဘေးတွင် ကပ်လျက်ပါလာသော အမျိုးသား တစ်ဦးကို အတွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ချက် လုံးဝကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်သော မှူးနိမ့်သူ တစ်ယောက်လို ဒူးများ ညွတ်ခွေမတတ် ဖြစ်သွားရလျက် လဲကျမသွားစေရန် မနည်းအားတင်းထားရသည်။

သူမကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစား ထိန်းသိမ်းနေသည်ကြားမှ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်မိလိုက်သေးသည်။

ကြည့်မိလိုက်သည့် ထိုခဏမှာ မြင်ကွင်း၏ ထူးခြားမှုကို ကျွန်တော် နှိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်မိသည်။

အခြားတော့ မဟုတ်။

သူမ၏ဘေးမှ အမျိုးသားက လက်ကားယား ခြေကားယား ထူးထူးဆန်းဆန်း အမူအရာများဖြင့် စကားကို ဖောင်နေအောင် ပြောနေသော်လည်း သူမ မျက်နှာက ဘဝင်မကျသလို ခက်ထန်ဟန် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် မတ်သွားလျက် အခြေအနေကို သေချာ အကဲခတ်မိသည်။

ဪ...လက်စသတ်တော့ သူမကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ချစ်ရေး လိုက်ဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သကဲ့။

“ဒီမှာ ကလျာ... အချစ်ဆိုတာ လှိုင်းလိုပဲ၊ လှိုင်းဆိုတာ ရှေ့ကိုပဲ တိုးသလို အချစ်ဆိုတာဟာလည်း ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ မရဘူး။ လှိုင်းဟာ ကမ်းစပ်ကိုရောက်မှ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ငြိမ်သက်သွားရသလို အချစ်ဆိုတာဟာလည်း ချစ်သူ ရင်ခွင်ထဲရောက်မှ တည်ငြိမ်သွားတတ်တာ မျိုးပါ။ ကိုယ့်အချစ်တွေ လှိုင်းလို ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ လူးလွန့် လှုပ်ရှားနေရတာ မင်းကြည့်ရက်သလား ကလျာ။ ကိုယ့်ဘဝလေး တည်ငြိမ်ဖို့ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါ။ ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟောဒီ ရင်ဘတ်ကြီး ထဲက ရင်ခုန်သံကို သက်သေထားလို့ ကိုယ် ကျိန်ပြောရပါ့တယ် ကလျာ”

ဓာတုကလျာကို ရည်းစားစကား ပြောနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စကားကို ကောင်းကောင်းမပြောဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့နောက် ဘယ်ညာ ယိမ်းလိုက်၊ ခေါင်းကြီး ဆန့်ထွက်လာလိုက်၊ ပခုံး တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို တွန့်ပြီးပြောလိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၊ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်

ခြေနှစ်ဖက်ကို ခွင်ပြီးပြောလိုက်ဖြင့် သူ့ရှုပ်ပါပါ ပြောဆိုနေသည်မှာ ဖျော်ဖြေရေးနှင့် တွဲဖက်ပြီး ရည်းစားစကား ပြောခြင်းသည် အထိရောက်ဆုံး နည်းလမ်းဟု ယုံကြည်ထား၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကြည့်ရတာ သူလည်းပဲ ရာဇာနေဝင်း ခရေဇီလား မသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လောက် ကျွန်တော် မပေါ်ရဲသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ တစ်ဝက်လောက် ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလျှင်ပင် မည်မျှကောင်းလိုက်လေမလဲဟု တွေးမိရင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အားကျစိတ်ပင် ပေါ်လာရသည်။

“ဟောဒီ ကညွန့်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ဟာ ရုက္ခဗေဒ ကျောင်းသားပီပီ အချစ်နဲ့ ရုက္ခဗေဒကို လက်တွေ့အကျဆုံး ဆက်စပ်ပြလိုက်ရင် ကလျာ အံ့ဩမလားဘဲ၊ လူမှာ အချစ်၊ သစ်ပင်မှာ အမြစ်တဲ့၊ သစ်ပင်ဟာ အမြစ် မရှိရင် သေတတ်သလို... လူဟာ အချစ်မရှိရင်-

“ဒုန်း”

“အား... သေပါပြီဗျာ။ ဂစ် ဂစ် ဂစ်”

အချစ်ကို ရုက္ခဗေဒ ဘာသာရပ်ဖြင့် ချဉ်းကပ်နေသော ကညွန့် ဆိုသူ၏ စကားမဆုံးခင် သူမက စကြိုဘေးသို့ ဖွဲဆင်းလိုက်ရာ အချစ်၏ ရုက္ခဗေဒသမား ကညွန့်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ဆင်းလေ၏။ သို့သော် တိုင်ကို မမြင်ဘဲ နဖူးဖြင့် တည့်တည့်ဆောင့်မိလေရာ မူးနောက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ် နှစ်ပတ်ခန့်လည်ကာ လဲကျသွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တဂစ်ဂစ်ဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ်များ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အကောင်းကြီးကနေ ရုတ်တရက် ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဇရာဂါထ၊ နေသော ကညွန့်ဆိုသူကို ကျွန်တော့်နည်းတူ သူမလည်း အံ့ဩတကြီး ပြူးကြည့်မိသည်။

“ဟာ... ဒီမှာ ဝက်ရှူးပုံနေတယ်ဟေ့၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာ သော့ပါသလဲ၊ ပြန်ပြန်ပေးပါ”

အနီးရှိ နားလည်သော ကျောင်းသား တစ်ယောက်၏ အော်သံကြောင့် လူတွေ အံ့လာလျက် အဆောင်နေ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန် တူသူက သော့လှမ်းပေး၏။

“ရော... ရော... ဒီမှာသော့”

နားလည်သော ကျောင်းသားက ထိုသော့ဖြင့် ကံညွန့်၏ ချက်ကို
ဖိကာ သော့ဖွင့်သလို ဖွင့်နေသည်ကို အံ့ဖွယ်တွေ့ပြန်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ကံညွန့်ဆိုသူက ကြည့်နေရာမှ သူမကို လှည့်ကြည့်
မိရာ သူမကလည်း အချစ်နှင့် ရုက္ခ ဆက်စပ်ပညာရှင် ကံညွန့်ကို
စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် ပူပန်ကြောင့်ကြ
စိတ် ဝင်သွားရသည်။

ကံညွန့် သည်လိုဖြစ်ရတာ သူမ၏ ပယောဂမကင်းဟု ခံယူလျက်
စာနာ သနားစိတ် ယှက်ကာ ကံညွန့်၏ အချစ်ကို လက်ခံလိုက်လျှင်
ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်ကျိုးနည်းဖို့ပဲဖြစ်သည်။ သည်လိုသာဆိုလျှင် ဝက်ရှူးပြန်သူ
သည် ကံညွန့်အစား ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ အရေးထားသမျှကို ကျွန်တော်လည်း
အရေးထားရမည်ဟူသော ပါရမီဖြည့်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကံညွန့်
ရောဂါ အမြန်ပျောက်ကင်းရေးကို တတ်သလောက် မှတ်သလောက်
ဝင်ရောက် ပြုစု ကုသပေးလိုက်သည်။

'တက်' သူများကို ခြေမ နာနာချိုးပေးခြင်းဖြင့် အလျင်အမြန် သတိ
ရစေကြောင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိသဖြင့် ကံညွန့်၏ ဘယ်ညာ ခြေမနှစ်ချောင်းကို
မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ပြီး နာနာချိုးပေးရသည်။

"ဂစ်... ဂစ်... အ...အာ...အား... အမလေး... နာ...
နာတယ်...နာတယ်"

ကံညွန့် သတိပြန်လည်လာပြီး နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်သည်တိုင်
စိတ်ချရလောက်သည့် အခြေအနေ မရောက်သေးဟု ယူဆသဖြင့် ကျွန်တော်
ကံညွန့်၏ ခြေမနှစ်ချောင်း ဆက်ချိုးထားရသည်။

"အ...အ...အမလေး... နာတယ်... နာတယ်၊ ဟိတ်ကောင်...
လွှတ်... လွှတ်စမ်း၊ မင်း... မင်း... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါလေ...
တယ်...လုပ်လိုက်ရ အား... အမလေး"

ကံညွန့် ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းကာမှ ကျွန်တော်လည်း လန့်ဖျံ
ပြီး ခြေမနှစ်ချောင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ကံညွန့်လည်း ဘေးဘီဝဲယာသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း ကိုယ့်အခြေ
အနေ ကိုယ်သိသွားကာ ရှက်သွားဟန်တူပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဓာတုကလျာ
ရှေ့မှောက်မှာ သည်လို ထ၊ဖြစ်ရသည်မို့ ပိုလို့ အရှက်သည်းသွားရသည်။
ထို့ကြောင့် ရှက်ရမ်း ရမ်းသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်ကို ရန်လိုစွာ ကြည့်
လျက်-

"ဟိတ်ကောင် ပြောစမ်း၊ မင်း... မင်း... ဒါ ဘာ သဘောလဲ"

"ဟို... ဟို... ကူညီတဲ့ သဘောလေ"

"ဘာကူညီတာလဲ... ဘာကူညီတာလဲ၊ ငါ ဒုက္ခတွေ့နေတာကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး ငါ့ခြေမတွေကို ကျိုးအောင်ချိုးပြီး ငါ့ကို တက္ကသိုလ်
လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမား ဘဝကနေ လွင့်သွားအောင် လုပ်တာပေါ့လေ၊
ဟုတ်လား"

"ဟာ... မဟုတ်... မဟုတ်ချပါဘူးဗျာ"

"ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ... ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ အား... ကျွတ်...
ကျွတ်... အေး... ငါ မတ်တတ်ရပ်လိုရနိုင်တာနဲ့ မင်းကို ငါ မှတ်လောက်
အောင်... အောင်..."

"ညီ...နောင်"

ဓာတုကလျာ၏ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ချာခနဲ
လှည့်ကြည့်ရသလို ကံညွန့်လည်း စကား မဆက်နိုင်တော့-

"လာ... သွားမယ်၊ ကျေးဇူးမသိတဲ့လူနဲ့ စကား ဖက်ပြောမနေနဲ့"

"ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်လည်း အလျင်စလို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဘောက်ဆတ်
ဘောက်ဆတ်နဲ့ ထွက်ခွာသွားသော ဓာတုကလျာနောက် ပြေးလိုက်ရ
လေသည်။

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အတန်ငယ် လျှောက်မိသည်တိုင် ဓာတုကလျာ
သံမှ မည်သည့်စကားသံမှ ထွက်မလာသေး၍ ကျွန်တော်လည်း အလိုက်
ဘသိဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်ကလေး လိုက်ရသည်။ သူမ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်
ုံးတည်သွားနေသည်လည်း မပြောတတ်။

ယဉ်ဖွဲ့ လျှောက်နေရင်းမှ သူမ မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် ခိုးကြည့်မိသည်။ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာလေး၏ ရင့်ကျက်သော အလှကမ်းစားထားသဖြင့် ကျွန်တော် အကြည့်တွေကို ချက်ချင်း ပြန်ရှုပ်သိမ်းဖို့ သတိကမရ။ သူမ ကျွန်တော်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း-

“ဘာကြည့်နေလို့”

ဟု ရုတ်တရက် မေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လန့်ဖျပ်သွားပြီး...

“ဪ... ဟို... ဟိုလေ... စာအုပ်တွေ သယ်ပေးရမလား မေးမလို့”

ဟု သူမ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားသော စာအုပ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဖြေမိသည်။

သူမ ယောင်ယောင်လေး ပြုံးလာလျက်-

“မလိုပါဘူး... ရပါတယ်၊ တို့က အခု မင်းရဲ့ဆရာမ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဖားစရာမလိုပါဘူး။ ဒီမိန်းထဲမှာတော့ တို့လည်း ကျောင်းသူပဲလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း-

“ဟင်... အမျိုးမျိုးပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မင်းက ဟိုဝက်ရှူးပြန်နေတဲ့ တစ်ယောက်ကို ခြေမသွားချိုးပေးတာ ကာလဲ အဲဒီအကြောင်းတွေ နားလည်လို့လား”-

“အဟင်း... နားလည်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တက်ပြီး သတိလစ်နေတဲ့လူတွေကို ခြေမချိုးပေးရင် ပြန်သတိ လည်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးလို့ ဟုတ်လို့ဟုတ်ငြား သွားလုပ်ပေးကြည့်တာပါ။ အဟီး...”

“ရော်... မင်းကတော့လေ ခစ်ခစ်ခစ်”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမ သဘောကျပြီး ရယ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူမနှင့်အတူ ရောနှော ရယ်မိလေသည်။

သည်လိုပဲ နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မောလို့ ပျော်နေချင်ပါသည် ဓာတုကလျာ။

ကျွန်တော့်အား ပျော်ရွှင်မှုများ ပျံဝေလှည့်ပါ။

ကျွန်တော့်ထံမှ ပျော်ရွှင်မှုများ ရယူလှည့်ပါ။

သင့်အား ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ဖြင့် ချစ်သလို ပေးဆပ် စွန့်လွှတ်ခြင်း

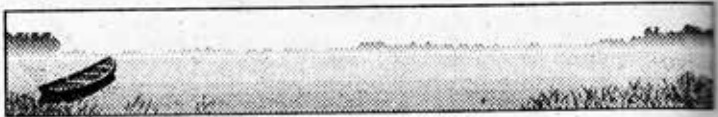
ဖြင့်လည်း ချစ်ရန် အသင့်ရှိပါသည် ဓာတုကလျာ။

ရခဲလှသည့် သည်ဘဝမှာ ကြုံခဲ့လှသည့် သည်အချစ်သာလျှင် ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကိုးကွယ်ရာ။

ကိုယ်ရေတဲ့ ဝတ္ထုကပဲ ကိုယ်ကိုပြန်ပြုစားလို့
 အခြေခြင်ချစ်ကွက်မှာ နေသားကျစေခဲ့တာများ
 အိပ်မက်တွေထောင် ဗျာယုရတယ်...
 မိန့်မတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို
 ကြည့်ခွင်ရပ်မှန်
 အလျော်အစားကင်တဲ့ ပြည့်စုံမှုကို ခံစားရတာ
 ဘယ်နတ်ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်မှာလဲ...
 ခိုးစားတဲ့ သစ်သီးမှ ပိုပြီးချိုသလိုမျိုး(ပေါ့)
 ခိုးကြည့်ခွင်ရတဲ့ မျက်နှာက ပိုလှတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
 အရာရာထက်စောပြီး သိဖို့ကောင်းတယ်။

(၁၃)

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”
 “ညီနောင်တို့ကတော့ ဖြစ်ရမယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ တက်နေတဲ့
 လူကို ခြေမ၊ ချိုးရမယ်လို့ မကြားဖူးဘဲ လည်လိမ်ချိုးရမယ်လို့သာ ကြားဖူး
 ထားရင် ဒုက္ခပဲ”
 “ဝါး ဟား ဟား ဟား”
 မနေ့က မိန်းထဲမှ ကံညွန့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လည်
 ဖောက်သည်ချသမျှ နားထောင်ပြီး ဘော်ဒါတွေ ရယ်လို့ပဲမပြီးနိုင် မစီးနိုင်
 တော့။ ရယ်လို့ဝ,ကာမှ ဝေယျာက-
 “ဒါပေမယ့် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ကံညွန့် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
 မင်း ကျေးဇူးတင်ရမယ်ကွ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဪ... သူ့ကြောင့် မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ဓာတုကလျာရဲ့ ဆက်ဆံရေးက
 ပိုပြီးနွေးထွေးသွားရတာ မဟုတ်လား”
 “အေးကွ... ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ”
 ဝေယျာစကားကို ကန့်ကွက်သူမရှိ အားလုံး သဘောတူ ထောက်ခံမိ
 ကြသည်။ အစ ပထမကတော့ ဝေတနာက ဝေဒနာ ဖြစ်ရကောင်းလား

ဟူ၍ ကံညွှန်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်တော် တင်းသလိုလို ဖြစ်မိသေးသော်လည်း ထိုအကျိုးကို ကျွန်တော် ထိုက်တန်စွာ ခံစားခွင့်ရခဲ့ကြောင်း တွေးမိပြန်တော့ မောင်မင်းကြီးသား မောင်ကံညွှန် ဝက်ဥူးပြန်ရောဂါထကာကို တစ်ဖန်ပြန်လည် ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဘယ်တွေ့သွားပြီး ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြသေးလဲ”
ထွန်းထွန်းလင်းက ကျွန်တော်နှင့် ဓာတုကလျာဏ် နောက်ဆက်တွဲ ဓာတ်လမ်းကို သိလိုစိတ်ဖြင့်မေး၏။ ကျွန်တော်တွေ့သည်လည်း ထွန်းထွန်းလင်းနှင့် တစ်သဘောတည်း ရှိကြောင်း သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာများက ဖော်ပြနေကြသည်။

“အဟင်း သွားဖို့နေနေသာသာ ငါ့ကို ကိုယ့်ကျောင်း မနေဘဲ မိန်းထဲ လာရကောင်းလားဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပြောပြီး တွေ့တဲ့ဘတ်စ်ကားပေါ် အတင်းတက်ခိုင်းပြီး ကျောင်းကို ပြန်လွှတ်တော့တာပေါ့ကွာ”

“ဟား... မင်းတို့ဟာက အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ နို့မန့်စံပဲကွ ဟား ဟား ဟား”

“အေးလေကွာ... ငါတို့က ဘာထူးခြားဖြစ်စဉ်များ ကြားရမလဲ ဆိုပြီး နားစွင့်နေတာ နောက်ဆုံး ဟိုက်ဒြိုဂျင် ဆာလ်ဖိုက် ထုတ်ဖော်မိသလို ဘဲဥပုပ်နံ့ကြီးပဲ ထွက်လာတာပဲကွ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

ဒါကြောင့် ပြောတာ။ သည်ကောားတွေ ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောပြရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ။ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပြောမိတဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်ပဲ ပြန်နှိပ်ကွပ် ခံလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟင်း...မင်း ဒီပုံအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့ကတော့ ဓာတုကလျာရဲ့ တပည့်ရင်း တပည့်ချာကြီးဘဝကကို တက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်း ဒီလိုလုပ်သင့်တယ်”

“ဟေ... ပြောပါဦးဟ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်သင့်လဲ”

အောင်မြင်ရေးလမ်းစ တွေထားပုံရသော သက်ဦးမောင်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အားတက်သွားရသည်။

ကျွန်တော် အားကိုးတကြီး ပြုမှုအပေါ် သက်ဦးမောင် ကျေနပ်သွားလျက် မိန့်မိန့်ကြီးပြီး၏။ ပြီးမှ-

“ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ် ဆိုတော့ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်ကွ၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလို့မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် အတန်းဆင်းရင် လှည်းတန်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး ပြောပြတာပေါ့”

“မှန်တာပေါ့... ဒါ လုံးဝမှန်တာပေါ့”

“အန်”

သက်ဦးမောင်၏စကားကို ကန့်ကွက်သူမရှိ တစ်ခဲနက် ထောက်ခံကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မတတ်သာဘဲ အင်္ကျီအိတ်ကပ်လေးကို ယောင်မာမ်းစမ်းမိကာ အောင်သက်သက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို ညည်းခွင့်ရပြီဆိုပြီး အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေကတော့ ပြုံးပြီးပြီးကြီးတွေဖြစ်လို့။ ဘာပဲပြောပြော ဘာညီလိုအချိန်မှာတော့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဆိုလည်း ဖမ်းဆွဲရမည်သာ။

အတန်းဆင်းချိန် ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘတ်စ်ကား ဂိတ်သို့ ခြေဦးလှည့်ကြရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မိုးက မပြောမဆိုနှင့် ရွာချပါလေတော့သည်။

“ဟင်”

ကျွန်တော့်စိတ်က ချက်ချင်းဆိုသလို ဓာတုကလျာဆီ ရောက်သွားသည်။

ဓာတုကလျာတစ်ယောက် ထီးယူလာဖို့ သတိမှရပါလေ။ သည်လို မိုးသည်းသည်းမှာ ထီးသာမပါလျှင် မချာ သွားဖို့လာဖို့ ခက်ပေတော့မည်။ ထီးပါလာလျှင်တောင် ထီးကတစ်ဖက် လက်ဆွဲခြင်းက တစ်ဖက်၊ စာအုပ်စာတမ်းတွေကလည်း တစ်ပွေတစ်ပိုက်ရယ်။

ကျွန်တော် ပူပန်စိတ်ဖြင့် ဉာဏ်လင်းအောင်ကို လက်လှမ်းတို့ပြီး...

“မင်းတို့ အရင်သွားနှင့်ကွာ၊ ငါ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု အားလုံး ကြားသာအောင် အသိပေး ပြောကြားပြီးနောက် သည်ကောင်တွေ၏ တုံ့ပြန်စကားသံကို မစောင့်တော့ဘဲ နေရာမှ ခပ်သွက်သွက် လစ်ထွက်တော့သည်။

မိုးကပိုသည်လောသည်။ ကျွန်တော် ထီးလက်ကိုင်မိုးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမ ရှိနေမည့် ရော်ဘာတောဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း လှမ်းခဲ့သည်။

သို့သော် ရော်ဘာတောဆီ မရောက်ခင်မှာပင် ကျွန်တော့် ခြေလှမ်း များ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားလျက် မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေမိသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာမှ ဓာတုကလျာ ရယ်ပါ။

သူမအေးမှ သူမကို ဒရမစို နေမခ, အောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက် ပေးနေသည့် ထီးတော်မိုး တစ်ယောက်ကိုလည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ငေးရီ ကြည့်မိနေဆဲမှာပင် အသင့် ထိုးရပ်ထားသော ဆလွန်းကားလေး တစ်စီးအနီးသို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားကြပါ သည်။ သူမ၏ ထီးတော်မိုးက သူမ ဝင်သာစေရန် ကားတံခါးကို ဂရုတစိုက်ဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်စေပြီးမှ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကားကိုပတ်လျှောက်ကာ ကားမောင်းသူ၏ နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

မိုးရွာနေသည်လား မရွာဘူးလား ကျွန်တော် ကွဲကွဲပြားပြား မသိ တော့ဘဲ ရပ်မြဲနေရာမှာ သည်အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ရပ်လျက် သူမကိုသာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် သူမကို မြင်သည်လည်းမဟုတ်၊ မမြင်သည်လည်း မဟုတ်။

လေဟာနယ်ထဲမှာ ကျွန်တော် အသိမဲ့ လွင့်မျောနေလျက်ရှိရာက ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြားကို ရေတွေက လာစင်မှ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်ခနဲ သတိပြန်ဝင်ကာ ကျွန်တော်ရှေ့ရှိ ရေဒိုင်ငယ်ကို ဗြတ်နင်း မောင်းနှင်သွားသော ဆလွန်းကားလေးအား ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ခါးလယ်က ဗြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသော မြွေတစ်ကောင်လို ကျွန်တော် မလှုပ်မယှက်နိုင်ဘဲ ဝပ်ဆင်းသွားရသည်။ ထိုကားလေးထဲတွင် ဓာတုကလျာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုတို့သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့် ထားသည်ထက် စောစီးစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ ကံဇာတ်ဆရာ၏ အလိုကျသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ဪ...

မလွမ်းချင်ပါဘူး... မဆွေးချင်ပါဘူး ဓာတုကလျာရယ်။ ချစ်မြဲ ချစ်လျက်သာ ချစ်နေချင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့်ရယ်... တကယ်တော့ မိုးရွာတဲ့နေရာကိုမှ ကံဆိုးမက သွားခဲ့တာပါ။

(၁၄)

“ဟား... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကြွေပြီပေါ့ကွ”

ကျွန်တော့် ခံစားချက်ကို နားလည်စွာဖြင့် သတိုးက ရေရွတ်ပြောပြော၏။

“အင်း... တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုး ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ တွက်တော့ တွက်မိသား”

ဇေယျာကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် မသက်မသာ ဆိုသလို သက်ဦးမောင်ကလည်း-

“ဆန်းတော့လည်း မဆန်းပါဘူး။ မဟာသိပ္ပံ နောက်ဆုံးနှစ်တောင် ရောက်နေပြီပဲ ချစ်သူတော့ ရှိမှာပေါ့။ အဲ... ချစ်သူမရှိရင်လည်း အိမ်က စိစဉ်ထားတဲ့လူတော့ ရှိမှပဲကွ”

ဟူ၍ ချစ်ချိန်တွက်ဆရင်း ဝင်ပြော၏။ ထွန်းထွန်းလင်းနှင့် ဉာဏ်လင်း အောင်ကတော့ ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကိုသာ ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှ ကြေကွဲ ထိခိုက်စွာ ရင်ဖွင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ ရှေ့နီလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်စက်လေးမှ မသောက်ဖြစ်သေးဘဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးကြည့်နေ မိရုံသာရှိသည်။

ပြောရလျှင် သည်ကောင်တွေ ထိုင်စောင့်နေသည့် လှည်းတန်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ပင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ရောက်လို့ ရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်။ အင်္ကျီပုဆိုးတွေ ရေရွှေ့ပုံစံနေပေမယ့် ချမ်းရကောင်းမှန်းပင် မသိ။

အားလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောမိကြဘဲ ငြိမ်သက်နေရာက ကျွန်တော် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသော ဉာဏ်လင်းအောင်က-

“ဟာ... ဒီကောင် ညီနောင် မိုးမိပြီး ချမ်းလွန်းလို့ ခိုက်ခိုက်တော့ တုန်နေပြီ”

ဟု သတိပေးလိုက်ကာမှ ကျန်သူများလည်း သတိပြုမိလျက်-

“ဟာ... ဟုတ်ပါလဲ့ကွာ ကဲ... ဒီကောင်ကို အိမ်အရင် ပြန်လိုက်လို့ ကြရအောင်၊ တော်ကြာ နမိုးနီးယားဝင်ပြီး ကိစ္စချောသွားမှ ဟုတ်ပေ မြစ်နေဦးမယ်”

ဟုဆိုရင်း ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးကာ နေရာမှ ထ.ကြလေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကမ္ဘာမြေအဆုံး ပြေးထွက်သွားလိုက်ချင်သည်။

တာပဲ... ပြာ သည်အချိန်မှာ ခုလို မိုးတွေ သံသံမဲမဲ ရွာပေးနေ သည့်အတွက် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ မိုးရေစက်တွေနှင့်အတူ ရောနှော စီးဆင်း သွားသည့်အတွက် ကျွန်တော်ငိုနေတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြတော့တူးပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ပါ။

အထူးသဖြင့် ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာကို ပိုလိုတောင် မသိစေချင်ပါ။

ဪ... ချစ်မြဲချစ်လျက် ချစ်နေရပါသော ဓာတုကလျာရယ်။

(၁၅)

ကျွန်တော် ဆိုသည့်ကောင်ကလည်း အတော် အမှတ်မရှိပူဖြစ်သည်။ အသည်းကွဲတာကို မသဲကွဲသေးသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ သိလိုစိတ်၏ တိုက်တွန်းမှု အရ သူမ ရှိနေရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ)သို့ ခြေဦးလှည့်မိပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူမ၏ စာသင်ခန်းအနီးသို့ ရောက်ခါမှ စတင်လှမ်းဆို ခြေကမရဲတော့။

ထို့ကြောင့် အဓိပတိလမ်းဘေးရှိ ရေတမာပင်ကို ဝိုင်းပတ် ဆောက် လုပ်ထားသော ခုံတွင် တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေမိသည်။ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ ခုံတွဲများကို တွေ့ရလေတိုင်း သူမတို့များလေလားဟု ရင်တထိတ် ထိတ်ဖြင့် မကြည့်ရဲဘဲ လှမ်းလှမ်းကြည့်ရသည်မှာလည်း အမောရမ်း မဟုတ်မှန်း သိကာမှ စိတ်ပေါ့ပါးသလို ခံစားရလျက် သက်ပြင်းတွေ ချေ သည်မှာလည်း အယ်နစ်ကြိမ်ပြောက်မှန်းပင် မသိတော့။

အကယ်၍သာ...။

အကယ်၍သာ ဆိုသည့်အတိုင်း သူမတို့ခုံတွဲနှင့် ကျွန်တော် မက်မင်း တိုးပါက ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်နည်း။ ကျွန်တော် ဘာမျှမလုပ်တတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောတတ်ပါ။ ရင်ကွဲ ယက်လက် ခံစားတတ်ရုံသာ။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မှိုင်တွေ ငေးမောနေဆဲမှာ-
“ဟိတ်... ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”
ဆိုသော ရင်းရင်းနှီးနှီး အသံလေးကြောင့် ရင်ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားလျက် နောက်သို့ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာ ရယ်ပါ။ သူမဘေးမှာ သူမ၏ သူငယ်ချင်းများအပြင် အခြားဘယ်သူများ ပါသေးသလဲ ဟူ၍ ပြူးမြဲကြည့်မိသေး၏။

သူမ၏ ထီးတော်မိုးကို မတွေ့ရကာမှ စိတ်မှာ အနည်းငယ် ပေါ့သွား လျက် အသက်ရှူ ချောင်သွားရသည်။ နို့မဟုတ်ပါလျှင် ကျွန်တော် နေရာတင် လဲသေသွားနိုင်သည်။

“ဟိတ်... ဒီမှာ မေးနေတာ မဖြေဘဲ ဘာတွေ လိုက်ကြည့်နေ တာလဲ”

“ဪ... တို့ကို တွေ့လို့ ပြေးပေါက် ရှာနေတာနေမှာပေါ့”

“ခစ် ခစ်... ခစ် ခစ်”

အေးနွယ်လှိုင်၏ စကားကြောင့် သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ ရယ်မော ကြလေသည်။ သူမကတော့ ပြုံးရုံသာ ပြုံး၏။

ကျွန်တော် သူမကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောရန် ကြည့်မိသည်။ သူမ၏ အပြုံးကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူမ၏အပြုံးသည် အပြိမ်းသူ တစ်ယောက် အပေါ် နိုင်လိုမင်းထက် အပြုံးဟု ယူဆမိသဖြင့် ခံပြင်းစိတ်က ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာရသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ဘာလဲ... ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ်မနေဘဲ ဒီမှာဘာလာ လုပ်နေတာလဲ၊ ကျောင်းသားဆိုတာ ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ့်စာသင်ခန်းမှာပဲ ရှိရမှာပေါ့။ ဘာညာ ဘာညာဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း လက်ချာရိုက်ဦးမလို့လား”

ဟူ၍ ဘုတောလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ဘုတောမှုကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခက်ထန် မာကြောသော အရိပ်အယောင်များ စိုးစဉ်းမှု ဖြတ်သန်းပြေးလွှားခြင်း မတွေ့ရဘဲ ချိုစွာ ပြုံးမြဲ ပြုံးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားရသည်။

“အဟင်း... အဲလောက်လည်း မလောစမ်းပါနဲ့လေ၊ လက်ချာ နိုက်တာက နောက်မှနိုက်မှာပါ။ လက်ချာမရှိဘဲ မင်းကို အရင်တောင်းပန် စရာရှိတာ တောင်ပန်းရဦးမယ်”

“ဟင်... ဘယ်လို”

ထူးထူးခြားခြား သူမ နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွား ရသည်။ ဘာများလဲဟူ၍ ကျွန်တော် ခေါင်းပူခံ စဉ်းစားနေစရာ မလိုအောင် သူမက အချိန်မဆွဲဘဲ-

“ဪ... ဒီလိုပါ၊ မနေ့က တို့ကိုလာကြိုတဲ့ ကားကြောင့် မင်းကို ရေတွေစင်ကုန်တာ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

ဟူ၍ အကြောင်းအရင်းကို ပြောပြလေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက်-

“ဪ”

ဟူ၍သာ ဆိုလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး-

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကရာ ဘာကြောင့် ငိုရေထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း ရပ်နေတာလဲ”

ဟူ၍ ရူးစမ်းမေး မေး၏။ တကယ်ပဲ မသိလို့မေးသည်လား။ သိသိ ကြီးနှင့် မေးသည်လားတော့ မပြောဝတ်။ ကျွန်တော် မချိုး ပြီးလျက်-

“ဪ... ဒီလိုပါပဲ”

ဟု မရေမရာ ပြန်ဖြေသည်ကို နားထောင်ပြီး နွေးနွေးစစ်အောင်က-

“ဪ... နင်ကလည်း ဝေးလိုက်တာ...၊ နင်ကို လာစောင့်နေတာ နေမှာပေါ့”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်တော်လည်း လူမိခံရသလိုဖြစ်ကာ ပျာသွားရသည်။ သူမလည်း ကျွန်တော့်ကို ခပ်ရူးရူး ဟစ်ချက်ကြည့်ပြီး-

“ဟုတ်လား... နွေးနွေး ပြောသလိုပဲလား”

ဟူ၍ အတည်ပြုချက်ယူလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာပြန်ပြော ရမှန်း မသိဘဲ ထူပူပြီး ခေါင်းညိတ်ပြမိသည် ထင်သည်။ သူမ မျက်နှာ တည်သွားလျက်-

“မင်း တို့ကို ဘာကြောင့် လာစောင့်တာလဲ”

ဟု သိလိုသည်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းကာမှ ကျွန်တော်လည်း ဆင်ခြင်တုံတရား ဝင်လာရသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ကံညွှန်ဆိုတဲ့ အချစ်နဲ့ ရုက္ခဗေဒ ပညာရှင်ကြီး ငိုထဲရေထဲ ရည်းစားစကား လာပြောရင်း ဟိုတစ်ခေါက်ကလိုပဲ ဝက်ရွှေပြန် သွားရင် ကုသပေးဖို့ လာစောင့်နေတာပါ”

ဟု အရွန်းမောက်လိုက်ကာမှ သူမအပါအဝင် အားလုံး ရယ်ကြ လေသည်။

“ခစ် ခမ်း... ခစ် ခစ်”

ရယ်သံတွေကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အလျှောက်ကောင်းတော့ အထောင်းသက်သာ ဆိုသလို အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရသည်။

သူမ ရှိစွာပြုံးရင်း ကျွန်တော့်ကိုအကြည့်မှာ ကျွန်တော်ကလည်း သူမကို ကြည့်မိသည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ရင်ခုန်သံတွေ ပြန်လာခဲ့ ရသည်။

နန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့မော့လျက် အကြည့်ချင်းဆုံသော ထိုခဏမှာ သာယာကြည်နူးစွာ နှစ်မျောခွင့်အတွက် ကျွန်တော် တစ်ဘဝစာ ကျေနပ် တတ်ခဲ့ပါပြီ။

နန်းကျင်ကလည်း အလိုက်တသိဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေပေးရင်း စစ်မှန် သော ရင်ခုန်သံတစ်ခုကို လေးမြတ် တန်ဖိုးထားကြောင်း ဖော်ပြလေသည်။

သူမနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးသဘောတူ မျက်လုံးချင်း လက်ထပ် ထိမ်းမြားသည့် သက်တမ်းလေးက တာရှည်မခံခဲ့ပါ။

“ဟိတ်... ကလျာ၊ ကလျာက ဒီကိုရောက်နေတာကိုး၊ ကိုယ့်မှာ တော့ တစ်ကျောင်းလုံးကို ပတ်ရှာနေရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောရော”

အနီးတွင် ကားရပ်ပြီး အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သော အသံကြောင့် သူမလည်း သတိပြန်သွားလျက် အကြည့်ကို ရုတ်ပြီး-

“ဪ... ကိုကျော်စွာ”

ဟု တုံ့ပြန်သံပေးကာ နေရာမှထ၊သည်။ ထို့နောက်-
“သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဟူ၍ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သလိုလိုနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကွက်ကြည့် နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိသည် ထင်သည်။

သူမ လိုက်ပါသွားသော ကားလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သည်အထိ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်နေမိရင်း ရင်မှ အလိုလို နှမ်းလျလာရသည်။

“ကဲ... ချာတိတ်၊ ဒါဆို တို့လည်း သွားစရာရှိတာ သွားလိုက်ဦးမယ် ခွင့်ပြုဦး”

ဟူသော ဇာခြည်ဝင်း၏ နှုတ်ဆက် ဆော်သြသံနှင့်အတူ မချော တို့လည်း နေရာအသီးသီးမှ ထကြ၊ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော် အလိုက်သင့် ပြီးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းကရော ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ် မသွားသေးဘဲနဲ့ ဒီမှာ ဆက်ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ကြည့်ရတာ အကြံအစည် တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

ဟူ၍ သွားစရာရှိတာ ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားဘဲ လေကြော ရှည်ဖြစ် အောင် ရှည်လိုက်သေးသော အေးနွယ်လှိုင်၏ စကားကို တင်ဖြူပြာမြင့်က-

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဒီကောင်လေး ကြည့်ရတာ မရိုးတော့ဘူး၊ ကေန္တတော့ ဒီနေရာလေးက အကွက်အကွင်း ကောင်းတဲ့အတွက် တက်မတတ် ချက်မတတ် သတိလစ် မေ့ပြောတဲ့ ရောဂါဝေဒနာရှင်များ ချက်ချင်းအမြန် သတိပြန်လည်လာအောင် ခြေမ၊ချိုး ကုသပေးသည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် ရေးချိတ်ပြီး စီးပွားရှာဖွဲ့ ကြံစည်နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟူ၍ ဖြည့်စွက် အရွှန်းဖောက်လိုက်လေရာ မချောတို့ သဘော ကျပြီး ရယ်ကြလေသည်။

“ခစ် ခစ်... ခစ် ခစ်”

သူတို့စကား သူတို့ သဘောကျ ရယ်နေကြသော မချောလေးယောက် ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ဝန်းကျင်သည် သိသာစွာ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်သည် စိတ်ကို စက္ကူစွန်လို လွှင့်လိုရာ လွှင့်လို အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကြေကွဲခြင်းစက္ကူစွန်ကို ဟိုးမိုးကောင်းကင် အစွန်အဖျား အထိ လွှတ်တင်ရန် ကြံစည်နေဆဲမှာ-

“ဟိတ်... ဒီမှာ”

ဆိုပြီး ပခုံးပေါ် လက်တင်လာသည့် မာရေကျောရေ ယောက်ျားသံ သြသြကြီးကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရကာ ဘုရား ရှိုးရန် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ကိုကံညွန့်”

ထင်မှတ်မထားပါဘဲ ကံညွန့်ဆိုသော လူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပျက်လုံး အရောင်ပြောင်းကာ မျက်နှာချိုသွေး နှုတ်ဆက် လိုက်ရသည်။

“အဟင်း... နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး... နေကောင်း ကျန်းမာလို့ ခုလိုတွေ့ရတာပေါ့ကွ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ အဟဲ”

ကျွန်တော် မည်မျှ အဆင်ပြေအောင် ပြောဆိုနေသော်လည်းပဲ ကံညွန့် ဆိုသည့်လူက အတိတ်က ဒဏ်ရာနှစ်ချက်တွေကို မေ့ပျောက် ထားနိုင်ဟန် မတူဘဲ ကျွန်တော်ကို ဘုရား ရှိုးသည်။ ကျွန်တော်လည်း မလိုလားအပ်ဘဲ ရန်မီး မပွားလိုသဖြင့် သွားလေးဖြိုကာ အချိန်ပြည့် ရယ်ထားရသည်။

သို့သော် အချည်းနီးသာ ဖြစ်ရမည်ထင်။

“ကိုင်း... ဆိုစမ်းပါဦး ကျေးဇူးရှင်၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်း ငါ့ကို ဘာသဘောနဲ့ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အရှက်ခွဲရတာလဲ”

“ဟင်... မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကလည်း အထင်တွေ မှားနေပြန်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့”

“တော်စမ်း... ဘာစေတနာလဲ၊ တောက်... မင်းကွာ အခြားလူတွေ ရှေ့မှာဆို ငါ ဒီလောက်မတင်းဘူး၊ အခုဟာက ကလျာရှေ့မှာမှ ဖြစ်ရတယ်လို့ ပြောစမ်း၊ မင်း ဘာသဘောနဲ့ ခုလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဟာ... ဒါ ကျွန်တော်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အစ်ကို ဘာသာ ဖြစ်တဲ့ဟာကို”

“ဘာ... ငါ့ဘာသာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းလုပ်တာကွ မင်း... သက်သက် လုပ်တာ”

“ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လို ရှင်းပြရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ဒီဝက်ရှူးပြန်ရောဂါဆိုတာ အစ်ကိုမှာရှိလို့ အစ်ကို ဖြစ်တာ ဟာကို ကျွန်တော်က ဘာမှ မနာလိုဖြစ်ပြီး က၊ပျက် ယ၊ပျက် လုပ်စရာမလိုဘူး”

“ဟင်... မင်း... မင်း...”

ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် အောက်ကျ နောက်ကျခံ ဆက်ဆံနေ ပါလျက် ဒီလောက် ရန်လိုရကောင်းလား ဟူ၍ တင်းလာပြီး ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် စကားကြောင့် ထိုအကြောင်းအရာတွေ ရေးထားသော စာပိုဒ်ကို ကျော်ဖတ်လေသည်။

“တော်ပြီ... အပိုစာသားတွေ မဖတ်တော့ဘူး။ လိုရင်းပဲ မေးမယ်၊ မင်းနဲ့ ကလျာဆွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

“ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲဆိုတော့ ဒီလို...”

“တော်ပြီ... မပြောနဲ့တော့၊ ငါသိသွားပြီ”

“ဟင်... သိသွားပြန်ပြီလား”

“အေး... သိသွားပြီ မင်းဘာသာ ဘယ်လိုပတ်သက်သက် ခုချိန်မှာ ဒါတွေအားလုံး ပြီးစီးသွားပြီ”

“ဟင်... ပြီးသွားပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်... ပြီးသွားပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ခုချိန်မှာ ကလျာဆွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အရှုံးသမားတွေ ဖြစ်သွား ကြပြီ”

“ဟင်... ရှုံးပြန်ပြီလား”

“အေး... ရှုံးပြီပေါ့ကွ ရှုံးပြီပေါ့၊ ဂုဏ်ပကာသနမက်တဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီး ကလျာဆွေက တို့နှစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီလေကွာ၊ တကယ်တော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့က ဘဝတူတွေပါ ညီလေးရာ”

ပြောရင်း ပြောရင်း အချစ်နဲ့ ရုက္ခဗေဒ ဆက်စပ်ပညာရှင် ကံညွန့် တစ်ယောက် ယူကျုံးမရ ကြေကွဲ ဆိုနှင့်လာဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော် ဘေးမှာ လာထိုင်ပြီး ဆွေးနိပ်ကို ပိုပိုကဲကဲ ဖော်ပြလေသည်။ ထို့နောက် နာကျင်စွာ ရေရွတ် ဖြည့်တမ်းပြန်သည်။

“တောက်... ကြိုက်စရာရှားလို့ ဟိုကောင် ငကြောင်နဲ့မှ ကြိုက်ရတယ် လို့ အဟင်းဟင်း... အလကားကျော်စွာ အလကားကျော်စွာ”

“ဪ... သမိန်ပေါသွပ် ကာတွန်းထဲက အလကားကျော်စွာကို ပြောတာလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဟာ... ဘယ်က သမိန်ပေါသွပ် ကာတွန်း ထဲကရမှာလဲ၊ ငါပြောတဲ့ အလကားကျော်စွာက ကလျာကို မင်းတို့ ငါတို့ ကမ္ဘာထဲက ဆွဲထုတ်သွားတဲ့ကောင်ကို ပြောတာ၊ တောက်... သဘောလေး တစ်ခေါက်တက်ဖူး တာကလွဲလို့ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိတဲ့ကောင်၊ သမိန်ပေါသွပ် ကာတွန်းထဲက အလကားကျော်စွာလောက်မှ အသုံးမကျတဲ့ ဖွတ်ပဒပ်ကောင်၊ အဲဒီအသုံးမကျနည်းမျိုးစုံနဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ကိုမှ ရွေးကြိုက်ရတယ်လို့ ကလျာရယ်၊ တောက်... ရွေးချက်က နာပါပေ ကလျာရယ်”

“အစ်ကို... စိတ်ထိန်းပါဦး အစ်ကိုရယ်”

“မရတော့ဘူး ညီလေး၊ အစ်ကိုစိတ်တွေ ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး။ နီးရာဆိုင်သာသွားပြီး တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးလေးပတ်လောက်တော့ သွားမော့မှရမယ်၊ ဒါမှ ဒင်းတို့ကို မေ့မယ်၊ အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်ဆိုရင် အစ်ကိုနဲ့လိုက်ခဲ့၊ အားလုံးကို မေ့သွား စေရမယ်”

“ဟုတ်... အဲ... နေ... နေပါစေ အစ်ကို၊ မလိုက်တော့ပါဘူး”

“ဪ... မင်းက သူ့ကို မမေ့ချင်ဘူးပေါ့၊ ကလျာကို မမေ့ချင်ဘူးပေါ့၊ ရတယ်... ဒါဆိုလည်း မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကဲပဲ၊ နေခဲ့... ငါကတော့ ခါးခါး သီးသီး မေ့ပစ်ဖို့အတွက် သွားမယ်၊ ဒါပဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကံညွန့် နေရာမှထကာ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခန့် လှမ်းပြီးကာမှ ကျွန်တော်ထံ ပြန်လျှောက်လာသဖြင့်

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်တော့ ညစ်ညစ်နဲ့တွန်းရင် ဒုက္ခပဲ”

ဟူ၍ ကျေးဇူး လန့်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကာကွယ်နိုင်ရန် လိုအပ်သလို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရသည်။

သို့သော် ထင်မှတ်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာက ချိုလွန်းနေသည်။ လေသံက ပျော့ပျောင်းလွန်းနေသည်။

“ညီလေးရေ”

“ခ...ခင်ဗျာ”

“မင်းလည်း အစ်ကိုလဲ့ပဲ ခံစားနေရတာ အစ်ကို သိပါတယ်ကွာ၊ အစ်ကိုနဲ့အတူ တစ်ခွက်တစ်ဖလား လိုက်မော့ကြည့်ပါလား”

“နေ...နေပါစေ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် မသောက်တတ်လို့ပါ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ မင်းမသောက်တတ်ပေမယ့် ငါက သောက်တတ်တယ်ကွာ၊ အဲ... ခက်တာက ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမပါလို့ မင်းကို ခေါ်နေတာ အဟဲ... မင်းမလိုက်ဘူးဆိုတော့လည်း ရပါတယ်ကွာ၊ လူမလိုက်ရင်နေပါ၊ ပိုက်ဆံလေးတော့ ချေးလိုက်ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဗျာ... ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ကံညွန့်တစ်ယောက် မြင်ကွင်းထဲက မြန်မြန် ပျောက်ရင် ပြီးရော သဘောထားလျက် အိတ်ကတ်ထဲရှိ ပိုက်ဆံပါသလောက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကံညွန့် မျက်နှာကြီး ချွင်ပျသွားလျက်-

“အေး... ကျေးဇူးပဲကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ညီလေးလည်း ဒီလောက်ကြီး ခံစားမနေပါနဲ့၊ အစ်ကို ငါ့ညီအတွက်ပါ များများပိုသောက်ပြီး များများပိုခံစားပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အင်း... တကယ်တော့ အချစ်နဲ့ အရက်ဆိုတာလည်း အတူတူပါပဲကွာ၊ ယာ ပြရရင်...”

“ရ...ရပါပြီ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးပဲနော် ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

မူးခင်ကတည်းက ယစ်နေသော ကံညွန့်ကို ကျွန်တော် တင်းလာ လျက် နေရာမှထွက်ခဲ့ရသည်။

လှမ်းမယ့်သာ လှမ်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက ဘယ်သူ့ ဆီကို ဦးတည်နေသည်မှန်း ကျွန်တော်လည်း မသိ။

ကျွန်တော် ငိုသာ ငိုလိုက်ချင်သည်။

သည်လိုအချိန်မှာ နေမပူဘဲ မိုးသာရွာလျှင် မည်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

ကျွန်တော် ငိုနေတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာကို ငိုလို့တောင် မသိစေချင်ပါ။

ဪ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ချစ်မြဲ ချစ်လျက် ချစ်နေရပါသော ဓာတုကလျာရယ်။

ဟိုမှာ...
 ပွင့်ဝေနေပြီ
 ခိုးကြည့်နေကျ မျက်နှာလေး...
 သူမ လျှောက်လှမ်းနေကျ အမိပတ်လမ်းမှာ
 တမင်တကာ ကြုံကြိုက်အောင် ဇာတ်လမ်းဆင်ရင်
 တစ်ဖက်သတ် ရုံတင်ပွဲကိုကျင်းပ...
 ခိုးကြည့်မိစဉ် တစ်ခဏမှာ
 ရွှေမျက်နှာ အလိုလိုက်သမို
 ကမ္ဘာတစ်ဝက် သိမ်စိုက်မိသလိုကျေနှပ်...
 တကယ်ပါ...
 နှလုံးသာမှာ နေရာလပ်တွေ မရှိတော့ပါဘူး။

(၁၆)

“ဟ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ဟာက ရာဇဝင်ထဲက သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်း
 လို့ ဖြစ်နေပြီပဲကွ”
 ဉာဏ်လင်းအောင် စကားကို အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားလျက်
 သက်ဦးမောင်က...
 “ဟေ... ဘယ်လိုရာဇဝင်ထဲ ဇာတ်လမ်းခိုလို့လဲ”
 ဟု သိလိုစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲမေး၏။ ဉာဏ်လင်းအောင် ပညာရှင်
 တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အလေးထား မေးမြန်းခံရသဖြင့် နည်းနည်း ဘဝင်
 မြင့်ချင်ဟန် တူသွားသည်။ ချောင်း တစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီးမှ ရာဇဝင်ကို
 ခင်းကျင်းပြသည်။
 “အဟမ်း... ပြောရရင်တော့ ဘုရင့်နောင် မင်းတရားကြီး ထူထောင်
 ခဲ့တဲ့ ဒုတိယမြန်မာနိုင်ငံတော် ခေတ်ကပေါ့ကွာ”
 စကားကို ပို၍လေးနက်သွားစေရန် စကားစုကို ခေတ္တရပ်ပြီး
 လက်ဖက်ရည် တစ်ကနိုက်သောက်ကာ အားလုံးကို မသိမသာ ဝေ့ကြည့်သည်။
 အားလုံး စိတ်ပါဝင်စား ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရမှ ဘဝင်ကျသွားလျက်
 လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ချကာ စကားကိုဆက်သည်။

တို့များ ဟံသာဝတီ နေပြည်တော်မှာ ဘုရင့်နောင် မင်းတရားကြီး ကောင်းမှုတော် မဟာစေတီတော် တည်ပြီး ဓာတ်တော်တွေကို ဌာပနာဖို့ မင်းညီမင်းသား မင်းဆွေမင်းမျိုး မှူးတော် မတ်တော်တွေ ရွှေနန်းတော်ကာနေပြီး ကောင်းမှု တော် စေတီ တည်ဖို့ ဆောင်ပေးတဲ့နေ့မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရာဇဒေဝီ ဝိပုရားကြီးက သမီးတော်လေးတစ်ပါး ဖွားမြင်တယ်။ သတင်း ကြားတာနဲ့ မင်းတရားကြီးလည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ သမီးတော်လေး ရာဇောတုကလျာ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရုတ်တရက် ခေါ်မိသွားတယ်။ မြတ်ဘုရားကို ဓာတ်တော် ပူဇော်တဲ့နေ့မှာ ဖွားမြင်လာလို့ ရာဇောတုကလျာလို့ နာမည်ပေးလိုက်တာပဲကွ"

"အေးကွ... ဒီကိစ္စ တော်တော်ထူးခြားတယ် ပြောရမှာပဲ" ထွန်းထွန်းလင်း စကားယောက်သံ ဆုံးသည့်နဲ့ ဉာဏ်လင်းအောင် ခေါင်းညိတ်ဖြုတ်ပြီး ဆက်ပြော၏။

"တို့များရဲ့ ဘုရင့်နောင်မင်းကြီးဟာ အလှူထွတ်ခေါင် သမီးတော်လေး ဓာတုကလျာကို ချစ်လွန်းလို့ ဘယ်မင်းညီ မင်းသားနဲ့မှ ဆက်ဆံခြင်းမရှိ၊ ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးတစ်ပါးအဖြစ် ကုမ္မောဇဒိသာနန်းတော်ကြီးရဲ့ တစ်ပင်တိုင် ဆောင်မှာ စံမြန်းစေခဲ့တာ"

"ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးဆိုတာ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ လက်မထပ်ရဘူး ဆိုတဲ့သဘောလား"

ဇေယျကလည်း သိလိုသည်ကို ဝင်မေးပြန်သည်။

"အဲဒီလိုကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီလိုကွာ သူ့ကို သူ့ရဲ့ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့က အချစ်ပိုတဲ့အတွက် ဘယ်မင်းကေရာဇ် မင်းညီမင်းသားမှ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေး ခြင်း မပြုဘူးဆိုပေမယ့် ခမည်းတော် မင်းတရားကြီး နတ်ရွာ စံတဲ့အခါမှာတော့ နန်းဆက်ခံရတဲ့ မင်းကေရာဇ်က သူ့ကို မဟေသီဘိသေက ခံယူစေပြီး ရေညွှန်းလက်ထပ်လို့ ဝိပုရားခေါင်ကြီး အရာထားဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာမျိုးပေါ့ကွာ"

ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး၏ သမီးတော် ဓာတုကလျာကို ကျွန်တော်၏ ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာ၏ ရုပ်သွင်ဖြင့်သာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော လှတာကတော့ တော်တော်လှသည်။

နန်းဝတ် နန်းစားလေးနှင့်ဆိုတော့ နတ်သမီးလေး တစ်ပါးနှင့်မခြား လှပ လှပနိုင်လွန်းသည်။

"အင်း... ပြောရရင် ဓာတုကလျာက လှတာကတော့ အတော်လေး ကို လှတယ်ကွ၊ သူ့အလှကို ချီးကျူး ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရတုတွေလည်း အများကြီး ပေါ်ထွန်းခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ဒီတော့ မင်းညီမင်းသားတွေလည်း စွဲလမ်းကြတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဘုရင့်နောင်ရဲ့ ဓားကိုမြှောက်ပြီး ဘယ် သကောင်သားမှ ယောင်လို့တောင် အနားမကပ်ခဲ့ဘူး။ အဲ... ဒါပေမယ့် ဘုရင့်နောင် ကံတော်ကုန်တဲ့ အခါမှာတော့ ဓာတုကလျာရဲ့ ဘဝလည်း တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းသွားရတော့တာပဲ"

"ဘယ်လို ပြောင်းသွားရတာလဲ"

ဆက်ပြောမည်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ သတိုးက စိတ်လောစွာ မေးသည်။

"ဒီလိုကွာ... ဘုရင့်နောင် ကံတော်ကုန်တော့ ငါးဆူ ဒါယကာ နန္ဒဘုရင်က ထီးနန်းဆက်ခံတယ်။ နန္ဒဘုရင်က ဘုရင့်နောင်မင်းကြီး လက်ထက်ကနဲ့မခြား အဆောင်သီးသန့်နဲ့ ဆောင်ခွင့်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဓာတုကလျာကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတာက နန္ဒဘုရင်ရဲ့ သားတော် အိမ်ရှေ့စံမင်းသား မင်းကြီးစွာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ တောင်ငူဘုရင် မင်းရဲသီဟသူရဲ့ သားတော် နတ်သျှင်နောင်ကလည်း ရတုတွေရေးဖို့ပြီး ချစ်ရေးဆိုပေါ့ကွာ။ အဲသလိုနဲ့ နန္ဒဘုရင် စစ်ထွက်ခိုက် မင်းကြီးစွာလည်း ဓာတုကလျာကို အဓမ္မ သိမ်းလိုက်တယ်။ အဲ... ခြောက်နှစ်လောက် အကြာမှာတော့ မင်းကြီးစွာလည်း အယုဒ္ဓယကို စစ်ချီရာမှာ နတ်ရွာစံသွားရတယ်"

"ဪ... ဒါဆို... နတ်သျှင်နောင်က မင်းကြီးစွာ ကံကုန်မှ ဓာတုကလျာနဲ့ လက်ဆက်ရတာပေါ့"

သက်ဦးမောင်က ဘဝင်ကျသည်၊ မကျသည် မသိရသော လေသံဖြင့် ရေရွတ်ပြော ပြော၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ဆက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဓာတု ကလျာလည်း သွေးလေ ဖောက်ပြားပြီး ရောဂါ ဝေဒနာနဲ့ ကံကုန်သွား ပြန်တယ်"

"ဟင်... ဟုတ်လား"

စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်သောအသံက တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ သတိုးက-

“ဟင်... ငါတို့လည်း နားထောင်ကောင်းကောင်းနဲ့သာ နားထောင်နေရတာ၊ အခု မင်းပြောတဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ ညီနောင် တို့ကိစ္စနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

ဟု သတိပေးစကား ဆိုလာကာမှ အားလုံးလည်း-
“အေးလေ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့များ”

ဟု မကျေမချမ်း ရွတ်ကြသည်။
ဉာဏ်လင်းအောင်က အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီး

“ဪ... သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းချင်း တူနေလို့ ဆိုင်မလားဆိုပြီး ပြောကြည့်တာပေါ့ကွာ”

ဟူ၍ မျက်နှာပိုးမသေသော မျက်နှာဖြင့် ပြောလာ၍ ကျွန်တော်တင်းချင်ချင်ဖြစ်လာလျက် တစ်ခုခုပြန်ပြောရန် ကြံစဉ် ဖေယျာက-

“အေးကွ... သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဆိုင်သလိုလို ရှိသား”

ဟု လေးနက်ဟန်ဖြင့် ပြောလာပြန်သည်။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြပြန်သည်။

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ ဘုရင့်နောင်ရဲ့သမီးတော် နာမည်က ရာဇဓာတုကလျာ ဖြစ်သလို ဒီကောင်ရဲ့ ဓာတုကလျာ နာမည်ကလည်း ကလျာဆွေ ဆိုတော့ ကလျာချင်းက တူမနေဘူးလား”

“အေးကွ... ဟုတ်သားပဲ”

“နောက်ပြီး ဟိုက မင်းကြီးစွာကွာ၊ ဒီက ကိုကျော်စွာ ဆိုတော့ စွာချင်းကလည်း တူမနေဘူးလား”

“အေးကွ... ဒါလည်းမှန်တာပဲ”

“ဟော... တောင်ငူဘုရင်ရဲ့ နာမည်က နတ်သျှင်နောင် ဆိုပြီး နောင်ပါသလို တို့ရဲ့ကြောင်ဘုရင် အဲလေ... တို့ရဲ့အဆွေးဘုရင် ညီနောင်ရဲ့ နာမည်ကလည်း နောင် ပါတဲ့အတွက် နောင်ချင်းက တူနေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ပဲ... ကွက်တိပဲ”

ဖေယျာလည်း သူပြောဆို တိုက်ဆိုင်ပြသမျှ အားလုံးက ထောက်ခံကြသဖြင့် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်လာလျက်-

“ဒါကြောင့် သေချာပြီး သူတို့သုံးယောက်စလုံး နတ်သျှင်နောင်တို့ ဓာတုကလျာတို့၊ မင်းကြီးစွာတို့ ဝင်စားပြီး ရာဇဝင် တစ်ကျော့ပြန်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟူ၍ ဂန္တီဝတ္ထုဆန်ဆန် အတင်းကြီး ဆက်စပ်ပြလေတော့သည်။ သတိုးက-

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ဓာတုကလျာက မင်းကြီးစွာ အဲလေ... ကိုကျော်စွာနဲ့ အရင်ညားရမှာပေါ့”

ဟူ၍ မထောက်မညာ ပြောသလို သက်ဦးမောင်က-

“ညားလည်း သိပ်ထူပူစရာ မရှိပါဘူးကွာ၊ ညားပြီး သိပ်မကြာခင် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် သေသွားမှာပါ။ အဲဒီကျရင် ညီနောင်လည်း သူချစ်တဲ့ ဓာတုကလျာနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖက်ရမှာပဲဥစ္စာ”

ဟု မျှော်လင့်ချက် ရှိရာရှိကြောင်း ဝင်ပြောပေး၏။

“ဒါလည်း ယထူးပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် ညီနောင်နဲ့ညားပြီး သိပ်မကြာခင် ဓာတုကလျာလည်း အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချောရမှာပဲ ဥစ္စာ”

ဆိုသော ဂွန်းလွန်းလင်း၏ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပေါက်ကွဲသွားရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မပေါက်ကွဲခင် ပြောလိုက်သော ဉာဏ်လင်းစကားကြောင့် နေရင်းထိုင်ရင်း ကျွန်တော် သေချင်စေ နံသွားရသည်။

“ဪ... ဒီအတွက်လည်း ပူစရာ မရှိပါဘူးကွာ၊ ရာဇဝင်ထဲမှာ နတ်သျှင်နောင်လည်း အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ ဆိုတော့ ဒီကောင် ညီနောင်လည်း အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့တော့ သေမှာပါကွာ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

ရယ်ရပြီးရော ငါ့စကားနားရ ပြောဆိုနေကြသော သည်ကောင်တွေကို ကျွန်တော် ကြည့်ရင်း အတော်ချင်လာရသည်။

သည်မျှ ခံစားနေရတာကို သိသိကြီးနဲ့ စာနာဖေးမမယ် မစဉ်းစား၊ မင်္ဂလာမရှိသော စကားတွေပြောပြီး ဇာတ်ကို အတင်းကြီး နာခိုင်းနေကြသည်။

သူတို့ဘာသာ ဇာတ်နာခိုင်းတာ အရေးမကြီးသော်လည်း ကျွန်တော် ချစ်သော ဓာတုကလျာမှာ လင်နှစ်ယောက်ရမည့်အပြင် အဆစ်အနေနှင့် လိုက်ပါသေပေရဦးမည် ဆိုတော့ သည်ကောင်တွေ လွန်လွန်းအားကြီးသည်။

လက်တွေ့ဘဝဝေးစွာ စကားအရာ မပြောခဲ့ စိတ်ကူးနှင့်တောင် ဓာတုကလျာကို မှဲ့တစ်ပေါက် အစွန်းမခံနိုင်အောင် ချစ်ရပါသော ကျွန်တော့် မှာ သည်ကောင်တွေ ရက်စက်ပုံကို အော့နလုံးနာမိသည်။

သို့သော် သည်ကောင်တွေနဲ့ စကားတုဖက်ပြိုင် ပြောလို့လည်း အကျိုးမရှိနိုင်။ တော်ကြာ သည်ထက် ဇာတ်နာသော ရာဇဝင်တစ်ခု ထပ်ပြောပြီး အတင်းကြီး ဆက်စပ်ပြနေလျှင် ကျွန်တော်ပဲ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စကားအထွေအထူး ပြောမနေ တော့ဘဲ သည်ကောင်တွေနှင့် ဝေးရာ ထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ချစ်ရပါသော ဓာတုကလျာသည် ဟံသာဝတီ ရာဇဝင်ထဲက ရာဇဓာတုကလျာကဲ့သို့ နတ်သမီးနှင့်မခြား ကြော့ရှင်းလှပသူ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

မင်းကြီးစွာ၏ ဓာတုကလျာ မဟုတ်ပါ။

နတ်သျှင်နောင်၏ ဓာတုကလျာ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်၏ ဓာတုကလျာမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

(၁၇)

ယခင်ယခင်က ဓာတုဗေဒ လက်တွေ့ခန်းဝင်ဖို့ စိတ်စောနေတတ် သော ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ ဓာတုဗေဒ လက်တွေ့ခန်းထဲဝင်ဖို့ စိုးရွံ့ နေတတ်ပြန်သည်။

တွေ့လိုလှသော ဓာတုကလျာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ မဝံ့ရဲပါ။ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ချစ်ရပါသော မိန်းမတစ်ယောက် အခြားတစ်ပါး၏ ရင်ခွင်ထဲကို ခိုဝင်တော့မည်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့်တော့ ဟိုအရင်လို ပြောဆို ဆက်ဆံရမှာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မလွယ်ကူလှပါ။

သို့သော် အတန်းတက် စာမေးပွဲကြီး နီးနေပြီဖြစ်၍လည်း မပေါ့ရဲ့။ ထို့ကြောင့် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ချိန်ကို ဂရုစိုက်ရသည်။ တစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ စာမေးပွဲကြီး မြန်မြန်စစ်၊ မြန်မြန်အောင်သွားလျှင် ပြီးပြီ။ သူမနှင့် ကျွန်တော် တွေ့စရာမလိုတော့။ သူမကို ကျွန်တော် ရှောင်လို့ရပြီ။

ယခုတော့ ရှောင်လို့မရသေးသဖြင့် ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း သူမ တာဝန်ကျရာ ဓာတုဗေဒ လက်တွေ့ခန်းသို့ ဝင်ပြန်သည်။

ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည်နှင့် သူမက လက်တွေ့စမ်းသပ် ခန်းသုံး ကျောင်းခေါ်ချိန် စာအုပ်ကို ထိုးပြပြီး-

“မင်း... ပရက်တီကယ်လ် ချိန်တောင် မှန်မှန် မဝင်ပါလားကွ၊ နှစ်စ၊ပိုင်းမှာ ပျက်ထားတာ လေးကြိမ်တောင်ရှိတယ်။ ပရက်တီကယ်လ်မှန်ရင် အောင်မှတ် တစ်ဝက် ရထားပြီးသားဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“သိရင် ဘာကြောင့် ပျက်ရတာလဲ ပြော”

“ဟို...ဟို... ကျွန်တော် ကျွန်တော် ပေါ့သွားလို့ပါ”

“ဘာ... ပေါ့သွားလို့... ဟုတ်လား။ ဒီလို လွယ်လွယ်ပြောလို့ ရမလားကွ၊ ဟင်း... မင်းတစ်ယောက်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် သူမပျက်နာလည်း သူမ၏ လေသံကဲ့သို့ တင်းသွား၏။ ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆင်ခြင် ထိန်းသိမ်း လိုက်ဟန်ဖြင့် လေသံကို ပြန်လျှော့ကာ စကားဆက်၏။

“ကဲပါလေ... ပြီးခဲ့တာတွေ ပြောနေလည်း အပိုပါပဲ၊ အရေးကြီး တာက ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ ပျက်ထားတဲ့ ပရက်တီကယ်လ် အချိန်တွေအတွက် အစားထိုးလုပ်ဖို့ ခေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါ မပျက်ကွက်စေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြပြီးသည်နှင့် သူမရှေ့မှခွာဖို့ ပြင်လိုက် သည်။ သို့သော်-

“ဟိတ်... နေဦး၊ ပြောလို့ မပြီးသေးဘူး”

ဟု လှမ်းဟန်လိုက်၍ ဆက်နေမြဲနေရသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မသိမသာ ပျက်နာလွှဲထားမိသည်။

“မင်း ကျူတိုရီယယ်တွေကော မှန်မှန်ဖြေရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဖြေပါတယ်”

“မှန်မှန်ပြောနေရင် သက်ဆိုင်ရာဌာနမှာ မင်း ဖြေထားတဲ့ ပေပါတွေ သွားတောင်းကြည့်မှာ”

“ဪ... ဟို...ဟိုလေ နှစ်စ၊ပိုင်းမှာတော့ နည်းနည်း ပျက်ထား ပါတယ်”

“ဟွန်း... ထင်သားပဲ”

သူမ တကယ်လုပ်မည်ဆိုတာ ယုံကြည်သည့်အတွက် ကျွန်တော် လိမ်ညာ မပြောရဲတော့။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ပျက်စောင်းထိုးသည်ကို ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ ရိုက်နှိုးထားရသည်။

“တော်ပြီ... မင်းကို ဘယ်လိုပြောပြော ပြောတဲ့သူပဲ မောပြီးသေရ ရှိမယ်၊ ဒီတော့ အပိုတွေပြောပြီး အချိန်မဖြုန်းတော့ဘူး။ ပျက်ထားတဲ့ ကျူတိုရီယယ်အချိန်တွေ အစားထိုးလုပ်ဖို့ ပြန်ခေါ်တဲ့အခါ သေချာဂရုစိုက် မပျက်ကွက်စေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူမ သက်ပြင်းငွေ့တွေ ရှိုက်ပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်း ပြုနေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အလိုက်တသိ သူမရှေ့မှ ခွာရလေသည်။ သို့သော်-

“နေဦးလေ... ဒီမှာ ပြောလို့မပြီးသေးဘူးလေ”

ဟု အသံမာမာနှင့် လှမ်းဟန်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟူ၍ နေရာတွင် ဟန်မပျက် ပြန်ရပ်ရသော်လည်း လူက လဲသေ ချင်စိတ် ပေါက်နေပေပြီ။ သူမကတော့ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ခိုင်စားမိပုံ မပေါ်ဘဲ ပြောလိုသည်ကို ဆက်ပြောသည်။

“မင်း... ပရက်တီကယ်လ် ကျူတိုရီယယ်လဲတောင် မမှန်မှတော့ လက်ချာချိန်ဆိုရင် ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့၊ ပြောစမ်းပါဦး... လက်ချာချိန်ကို ဝင်တက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ တက်ပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား၊ ကျောင်းခေါ်ချိန် ယူကြည့်လိုက်ရင် မင်းပြောတာ မှန် မမှန် အကုန်ပေါ်မှာနော်”

“ဪ... ဟို... ဟိုလေ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပျက်ထားတာ ရှိပါတယ်”

“ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီပုံစံအတိုင်းသာဆိုရင် မင်း စာမေးပွဲ ကျသွားနိုင်တယ် သိရဲ့လား။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီဆိုပြီး စိတ်ကြီး ဝင်ပြီး မပေါ့သွားနဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဆိုတာလည်း ကျောင်းသားပဲကွ၊ ဒီတော့ ကျောင်းသားစိတ်ပဲ တွေးရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို တက္ကသိုလ်ပို့ပေးတဲ့ ဇီတတွေရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး စာကိုကြိုးစားပါ။ မဟုတ်တာတွေ လျှောက် စိတ်ကစားပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို အလဟဿ မဖြစ်စေနဲ့ ကြားလား”

“ကြား... ကြားပါတယ်”

“အေး... မင်း... ဘွဲ့ရလို့ တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်တဲ့ အရွယ်ရောက်ရင် မင်း ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ အလိုလိုသိလာလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုင်း... ဒါဆို ကိုယ့်တေဘယ်လ် ကိုယ်သွားထိုင်တော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... နေဦး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း... စာကော သေချာကျက်ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ကျက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ သေချာကျက်ပါ။ စာမေးပွဲက သိပ်လိုတော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေး... အေး... ဒါဆိုလည်းပြီးရော သွားတော့၊ တို့လည်း နေရာတကာ သိပ်မပြောချင်ဘူး”

“ပြောလိုဝ၊ ကာမှပဲ မပြောချင်ဘူး ဖြစ်ရသေးတယ်”

ဟု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှ ပြန်ဘုတောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း ဆိုးပါသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး လုံးလုံးဖြစ်ပါလျက် သူမနှင့်တွေ့တိုင်း မူလတန်း ကျောင်းသားတစ်ယောက် လို သဘောထားနေသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ကြေကွဲဖွယ်သာ။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း သူမ၏ အပြောအဆို အပြုအမူများသည် ကျွန်တော့်အပေါ် အလေးထား ဂရုစိုက်သည်ဟု တွေးမိပြီး ကျွန်တော် ကျေနပ်ရပါသည်။

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် ဂျစ်တိုက်ပြီး ခဲတံမပါလာလို့ ဘောလ်ပင် မပါလာလို့ဆိုသော အခါများမှာ-

“ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကိုမှ မေ့ကျန်တတ်သေးရင် နောင် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်တဲ့အခါ ဒီအကျင့်က စွဲသွားရင် မခက်ဘူးလား”

ထုံးစံအတိုင်း စသည် စသည်ဖြင့် တပျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း သူမ ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေးထဲမှ ခဲတံတို့ ဘောလ်ပင်တို့ကို ထုတ်ယူပေး တတ်ပါသည်။

ထိုရောအခါ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျနေသော မချော အချို့က

“ဟွန်း... ခဲတံတို့ ဘောလ်ပင်တို့ငှားတာပဲ၊ တို့ဆီကပဲ ငှားငှား အခြား ဘယ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူဆီကပဲ ငှားငှား ရနေတဲ့ဟာကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဆရာမဆီကပဲ ငှားရတယ်လို့”

ဟူ၍ စောင်းမြောင်း ပြောဆိုတတ်ကြသလို သူမအပေါ် စိတ်ကစား ငှေကြသော သကောင့်သား အချို့ကလည်း တိုးတိုးတစ်ဖုံ ကျယ်ကျယ် တစ်မျိုး မကျေနပ်မှုများကို နိုင်သလောက် ဖော်ပြရင်း မနာလို တိုရှည် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မည်သူတွေ မည်သို့ပင်ဆိုစေ-

အရှုံးသမား ကျွန်တော့် အခြေအနေကို ကျွန်တော်ပဲသိသည်။ သူမ သည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူ နေသူသာဖြစ်သည်။ ဘယ် တော့မှများ ကျွန်တော် အရှုံးမပေး ရတဲ့နေ့ကို ကြိုကြိုခွင့်ရမည် မသိပါ။

သေချာသည်ကတော့ သူမကို ကျွန်တော် အနိုင်မယူလိုပါ။ သူမ ပျော်နေတာကိုသာ ကျွန်တော် အစဉ်အမြဲ တွေ့ချင်ပါသည်။ သူမ၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းသာ စင်စစ်ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ဝင့်ကြေးတစ်ခုပါ။ ထိုဝင့်ကြေး သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမနှင့် သက်ဆိုင်နေသည်မို့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင့်ကြေးရယ် မပြေစေလိုပါဟု ကျွန်တွယ် ပြောဆိုလိုက်ပါရစေ။

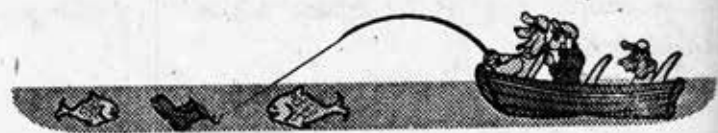
ဪ...

ချစ်မြဲ ချစ်လျက် ချစ်နေရပါသော ဓာတုကလျာရယ်။

အပိုဆ ရင်ခုန်သံနဲ့
 စာသင်ခန်းတွေမှာ လမ်းသဏ္ဍာရင်း
 မျက်မှန်စာနိမိအောင်အာထုတ်။
 ကိုယ်ရင်ဘတ်က ကြွေဝှက်ကိုလည်း
 လူတကာမြင်အောင် သိပ်ထုပ်။
 ကျားကွက်ဆိုတာ
 ရွှေပြီရင် နောက်ပြန်ဆုတ်လို့မရဘူး။

အပိုင်း (၂)

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကိုယ်ရဲ့အသိတရားဟာ
 သူမ မျက်နှာပေးကို ခိုးကြည့်နေဖို့
 တစ်ခုတည်းရယ်ပါ...
 ရင်ကလေးချက်တွေ ဘယ်သူမှ မထောင်လည်း
 သိစေချင်တာက ^{အင်ဂျင်}
 ခိုးကြည့်နေကျ ကိုယ်ရဲ့အကြောင်း
 ချစ်မိသူတစ်ယောက်က
 ချစ်မိသူတစ်ယောက်ကို
 ချစ်လို့ခြင်း တစ်ခုတည်းသက်သက်အတွက်
 အချစ်ဖို့မျက်လုံးတစ်စုံသာ ဖြစ်တယ်။

(၁၈)

အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကျောင်းတွေ ပိတ်လိုက် သည့်အခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြင့် နေရထိုင်ရ ခက်သည် ခုကဲ့ကို ခံစားနေရပါသည်။

လူတွေပြောပြောနေကြသည့် အချစ်သည် ဆန်းကြယ်သည် ဆိုသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း နှလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါပြီ။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာ သူမနှင့် တွေ့ဆုံနေရသည်ကို ရှောင်လွှဲ လိုသော်လည်း တကယ်တမ်း ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ကြိုကြိုက်လာသည့် အခါမှာတော့ သူမကို တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်က ပြင်းပြလာပြန်သည်။

သူမသည် ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင် လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မြင်ချက်မရှိ လက်ခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။

စားလည်းဒီစိတ်၊ သွားလည်းဒီစိတ်၊ အရာရာမှာ သူမ အရိပ်တွေ ချည်းသာ ပြည့်နှက်နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဖွင့်နေသော အလွမ်း သီချင်းတွေကလည်း ရင်ကို တို့ခတ်နေသည်။

သူမ၏ မျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ပြီး ခံစားနေရတာစာလျှင် မတွေ့ဘဲ ခံစားနေတာက ပိုမိုထိခိုက် နာကျင်ရသည်ကို ကျွန်တော် တဆစ်ဆစ် နားလည်လာရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ သယ်နီးကျွန်းပြို့နယ်မှ

နေ၍ သူမရှိနေရာ အနောက်ရန်ကင်းဘီသို့ သွားပြီး သူမအရိပ်ကလေးကို အဝေးက မျှော်ငေးရင်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျသင့်ငွေကို လက်ဖက်ရည်ခွက်အောက်သို့ ထိုးထည့်ပြီး နေရာမှ ထလိုက်သော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ဉာဏ်လင်းအောင်က-

“သွားတော့မလိုလား နေပါဦးကွ၊ အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

ဟူ၍ သူတို့နှင့်အတူ ဆိုင်ဆက်ထိုင်စေလေသော စကား ဆိုလာ သော သတိုးကလည်း-

“ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ မင်းပြောတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီးရင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားကြမယ်ဆို”

ဟု နားမလည်နိုင်စွာ စုံစမ်းသည်။ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ပါးစပ်ပြင်နေ ကြသော သက်ဦးမောင်ထံမှ စကားသံများ ထွက်မလာခင် ကျွန်တော်လည်း သွားလိုရင်းကို ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်ရသည်။

“ငါ... ဓာတုကလျာဆီကို သွားမလို့”

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နေရင်းထိုင်ရင်း အကောင်းကြီးကနေ”

ဟု ယေယျက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ပြီး အံ့ဩသံပြု၍ ပြောဆိုရာ ထွန်းထွန်းလင်းက-

“အင်း... ဒါလည်း ရောဂါတစ်မျိုးပဲကွ၊ သူ့ရောဂါနဲ့ သူ လွှတ်ပေး ထားလိုက်စမ်းပါကွာ”

ဟူ၍ အငေါ့တူးလေရာ အားလုံး ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သည်ကောင်တွေ ရယ်သံစဲအောင်အထိ မစောင့် တော့ဘဲ-

“သွားပြီ”

ဆိုသော သဘောဖြင့် မေးလွှဲပြကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ရှိ ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ အသင့်ထိုးဆိုက်လာသော ဘတ်စ်ကား တစ်စီးပေါ်သို့ ပြေးတက်ရသည်။

ကျွန်တော်စိတ်က လောနေလိုလားမသိ။ ဘတ်စ်ကား မောင်းတာ နှေးလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုခဏမှာပင် ဓာတုကလျာ၏ လှပ

ဝိုင်းစက်သော မျက်နှာနုနုလေးက ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် ချစ်သည်ထက် ချစ်သွားရသည်။

သူမ၏ အိမ်ရှေ့မှပင် ရစ်ဝဲဖြတ်လျှောက်လုပ်ရုံနှင့် ကျွန်တော် တင်းတိမ်နိုင်ပါ့မလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မေးခွန်းတွေ ပြန်ထုတ်နေမိသည်။

ဓာတုကလျာ၏ လူရိုင်းလူယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါက ကျွန်တော် အစွဲစွန့်ပြီး သူမအိမ်သို့ ဝင်ရောက် နှုတ်ဆက်ရန် သတ္တိ ကျွန်တော်မှာ ရှိပါ့မလား။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်က သူမ၏အိမ်သို့ ဝင်ရန် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်ပါသလဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို အဝေးကနေပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုးကြည့်ခွင့်တော့ ကျွန်တော်မှာ ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

ကျွန်တော် ဓာတုကလျာ၏ ဝက်ပါထဲမှာ လမ်းလည်းမမှာ။ မျက်စိလည်း မလည်။ စိတ်လိုလက်ရ လျှောက်သွားလို့ ကောင်းတုန်း ကျွန်တော် စီးလာသော ဘတ်စ်ကားက တောင်ဥက္ကလာ စာတိုက်မှတ်တိုင် အနီးတွင် စက်ပျက်ပြီး ထိုးရပ်သွားသည်။

ပြန်ကောင်းနိုးနိုးနှင့် အတန်ငယ် စောင့်ကြည့်သော်လည်း မထူးနိုင်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သည့်အတွက် ထိုဘတ်စ်ကားပေါ်မှ စိတ်မရှည်နိုင် ဆင်းပြီး နောက်မှ ကပ်ပါလာသော အမြန်ယာဉ်ငယ်ပေါ် အလှအယက် ပြေးတက်မိသည်။

အမြန်ယာဉ်ပေါ်ရှိ ထိုင်ခုံ အသီးသီးတွင် လူစေ့နေသည့်အတွက် ခြေနင်းပေါ်မှာပဲ ရပ်ပြီး တွယ်ကပ် တွယ်စီးကာ လိုက်ရသည်။ ဘယ်လို နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သူမထံ အမြန်ဆုံး ရောက်လိုသည့် ဆန္ဒသာ ကျွန်တော်မှာ ရှိသည်။

ယခု ကျွန်တော် တွယ်စီးလာသည့်ယာဉ်သည် အမြန်ယာဉ် ဆိုသည့် အတိုင်း မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးမောင်းသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ရသည်။

ဟုတ်သည်။

ဓာတုကလျာ စံမြန်းရာ တစ်ပင်တိုင် မြနန်းဆီသို့ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး အရောက်လှမ်းလို့ ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်း ခ၊စားချင်လှပြီ ဖြစ်သည်။

ဝိတ်ဦးရန်အတွက် ကားချင်းယှဉ်မောင်းပြီး အမြန်နှုန်း မြှင့်နေသော အမြန်ယာဉ်ငယ်သည် ရထားသံလမ်းကို ဖြတ်မောင်းသည့်တိုင် အရှိန် မလျော့ဘဲ မောင်းလေသည်။ ရထားသံလမ်းပေါ် ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင် သည့်အရှိန်ကြောင့် ကားကို ဆောင့်ခါလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး တွယ်စီးလာ သော ကျွန်တော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် မြောက်တက်သွားလျက် ဟန်ချက်ပျက် သွားရသည်။

“ကွီ”

“ဒုန်း”

“အမလေး”

“ဟာ... ကားပေါ်ကလူ ပြုတ်ကျသွားပြီ”

“ဟင်”

“အို”

“အလို”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများ၊ အာမေဋ်တံသံများ ကျွန်တော် နားထဲမှာ ဆူပွက်စွာ ကြားနေရသည်။

ကျွန်တော် စုံမှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ပြည်းပြည်းချင်း ဖွင့်ရသည်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသော လူများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်က ဘားတန်းကို စွဲမြဲဆုပ်ကိုင် ထားလျက် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် ကားပေါ်မှ လွင့်စင် ပြုတ်ကျ မသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားထဲမှာ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက် ကားပြင်ပသို့ ရုတ်တရက် လွင့်စင် ပြုတ်ကျသွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် လည်း ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လျက် ကြည့်ရန်မဝံ့ချ။

“ဟာ... သေပြီထင်တယ်ဟေ့၊ စကားမေးတောင် မရတော့ဘူး”

“သေးရုံ မြန်မြန်ပို့ဖို့ လုပ်ကြလေ”

“ဟယ်... ကားပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ် ချောချောလေးရယ်၊ နှမြောဖို့ ကောင်းလိုက်တာတော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြုတ်ကျရတာလဲ”

“ဟို ကားတွယ်စီးလာတဲ့ ကောင်လေးကို ကားပေါ်က ပြုတ်ကျမှာ စိုးလို့ လှမ်းဆွဲလိုက်ရာက အရှိန်လွန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားရှာတာ”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်”

“ဟင်”

စိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေသူများ၏ အမြန်အလှန် ပြောဆိုသံများကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားရသည်။

သူတို့ ပြောဆိုကြပုံ အရဆိုရင် ကားပေါ်က လွင့်စင် ပြုတ်ကျသွား သော ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော် ပြုတ်ကျမှာကို စိုးရိမ်ပြီး လှမ်းဆွဲရာက အရှိန်လွန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားရသည်ပေါ့။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း သတိပြန်ကပ်လာရကာ ကျွန်တော် ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့သွားရှာသည့် တစ်ဖက်သားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ကြီးသွားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီး စိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော လူတွေကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်ကာ ကျွန်တော်အတွက် ကံဆိုးရရှာသူထံ အရောက်သွားရသည်။ သွေးတွေ ယိုစီးပေကျနေသော ကံဆိုးမလေး၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော် သေချာ ကြည့်မိလိုက်ချိန်မှာတော့-

“ဟင်”

သွေးကြောတွေ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်တောက်သွားရသည်။ ငလျင် လှုပ်သလို ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါယမ်းကုန်သည်။ ဒယ်၊ ဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားသော ဝန္ဒာကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်း တည့်မတ်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲ မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားသည်အထိ ကျွန်တော် အသံကုန် အော်ဟစ်မိ လိုက်သည်။

“မ...မ...”

(၁၉)

ကျွန်တော် အသက်မဲ့ရပ်တု တစ်ရပ်လို သူမ ရောက်ရှိနေသည့် အရေပေါ် ခွဲစိတ်ခန်းကိုသာ မမှိတ်မညုန် ကြည့်နေမိသည်မှာ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာပြီလည်း ဆိုတာမသိ။ မျက်စိရှေ့မှာ ယောက်ယက်ခတ် ဖြတ်လျှောက်နေသူများကိုလည်း ကျွန်တော် မျက်စိက မမြင်။ လူတွေ ငိုနေကြသည်လား။ ရယ်နေကြသည်လားလည်း ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် ကိုယ် ကျွန်တော်ပင် ငိုနေသည်လား။ မငိုဘူးလား ဆိုတာပင် ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော် သိသည်က ကျွန်တော် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရပါသော မမ တစ်ယောက်တည်းရယ်။

အနီးဝန်းကျင်မှ ငိုကြွေးသံများကိုလည်း ကျွန်တော် မကြား။ ဆုတောင်းသံများကိုလည်း ကျွန်တော် မကြား။ ကျွန်တော်ကို ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုနေကြသော အသံများကိုပင် ကျွန်တော် မကြားပါ။

ကျွန်တော် ကြားနေသည်က ကျွန်တော် ရင်ကွဲမတတ် ချစ်ရပါသော မမ၏ အသံချိုလေးများသာ။

ခွဲစိတ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ ရွှေလျားခုတင်တစ်လုံး ထွက်ပေါ် လာသည်။ ထိုရွှေလျားခုတင်ပေါ်တွင် မမ လဲလျောင်း လိုက်ပါလာသည်။

လူတွေ အလှအယက် ပြေးလွှားသွားကြသည်။ ကျွန်တော် ရုပ်တုတစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် ထိုင်မြဲ ထိုင်ရင်း မျက်လုံးသေများဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

မမ လဲလျောင်း လိုက်ပါလာသော ရွှေလျား ခုတင်လေးသည် သီးသန့်အခန်း တစ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်လျက် သေနေသူ တစ်ယောက်လို ကြည့်မြဲ ကြည့်နေမိသည်။

“ညီနောင်... ညီနောင်... သူငယ်ချင်း... စိတ်တင်း ထားစမ်း ပါဦးကွာ”

“ဟိတ်ကောင်... ညီနောင်၊ သတိထားဦးလေကွာ”

“မင်း ဒီလိုကြီး မနေနဲ့လေကွာ၊ ငိုရင်လည်း ငိုချလိုက်”

ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လှုပ်ကိုင် အော်ဟစ် သတိပေးနေကြ သော်လည်း အနတ်ခံထားရသည့် ကျွန်တော့် ဝိညာဉ်က ကျွန်တော့် ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိသေးဘဲ ချစ်သောမမနှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံနေသည်။

“ညီနောင် မင်းကို ကလျာက စကားပြောချင်လို့တဲ့ အပြန်သွားတွေ့ လိုက်ပါဦး”

“ဟင်”

ရေကြီးသုတ်ပျာ ရောက်လာသော မမ၏သူငယ်ချင်း အေးနွယ်လှိုင်၏ ငိုသံနော ပြောသောစကားကြောင့် ခတ်ဖို့ မေ့လျော့နေသော မျက်တောင်ကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ပြန်ခတ်မိသည်။

“ညီနောင် ဟိတ်ကောင် ညီနောင်၊ မင်းကို ဓာတုကလျာက စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ မြန်မြန်သွားလေကွာ”

“သူငယ်ချင်း မင်းကို ဓာတုကလျာ ခေါ်နေတယ်၊ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ဓာတုကလျာက မင်းနဲ့ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်လို့တဲ့ အခုလာခဲ့ပါ ဆိုပြီး ခေါ်နေတယ်ကွာ၊ မင်း ကြားရဲ့လား၊ မင်း မမကို မင်း သိပ်ချစ်တယ် ဆိုရင် မင်းရဲ့ မမ စကားကို မင်း နားထောင်ရမှာပေါ့”

“ငါ... ငါ... မမကို ချစ်တယ်”

ဓာတုကလျာက စကားပြောချင်လို့ ခေါ်နေတယ်ဆိုသော အသံတွေ ကြောင့် အေးခဲစပြုနေသော ကျွန်တော့်သွေးတွေ ရုတ်ခြည်း ပြန်နွေးလာသည်။

မမက ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့...တဲ့။

မမက ကျွန်တော်နဲ့ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်လို့...တဲ့။

အနတ်ခံထားရသော ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝိညာဉ် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ ကျွန်တော်လည်း သတိပြန်ဝင်လာလျက် နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ထရပ် လိုက်သည်။

“မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ် ယိုစီးကျလာသော မျက်ရည်များကို မသုတ်သင် နိုင်ဘဲ မမ ရှိရာဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားမိသည်။

“မ...မ”

ခုတင်ပေါ်တွင် မှေးမှိန် ဖျော့တော့လွန်းစွာ လဲလျောင်းနေသော မမကို ရင်နှင့်ထိခိုက်စွာ တွေ့မြင်ရသည်။

မမက ကျွန်တော့်ကို အားယူပြီးပြရင်း-

“ညီ...”

ဟူ၍ တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြန်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် မမ၏ လူနာ ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မမ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် ငိုကြွေးမိတော့သည်။

“မမ... မမရယ်... အဟင့်ဟင့်ဟီး”

မမ ကျွန်တော့်လက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း-

“ညီ... ညီ... ဘာမှ... မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဘာမှ... မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်... ကျွန်တော့်ကြောင့် မမ... မမ... အဟင့်... ဟင့်ခွတ်”

မမ မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးလျက် လေးတွဲစွာ ခေါင်းခါပြသည်။

“ညီ... မမ ညီနလုံးသားထဲက ပြောချင်တဲ့ စကား တစ်ခွန်းလောက် ပြောပါလား၊ မမ ကြားချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော် မမကို ကြည့်မိသည်။ မမကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်ဝန်းထုကို မျက်ရည်စ ကိုယ်စီ လွယ် ထားသော်လည်း တစ်ဦး၏မျက်နှာကို တစ်ဦးက ရှင်းလင်းပီသစွာ မြင်နေ ရသည်။

မမ၏ မျက်ဝန်းနက်ကလေးထဲမှ တောက်ပ အရောင်လေးကို ပျံ့ပျံ့လေး မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေကို မသုတ်မိဘဲ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ပြောချင်ခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မမ၏အလိုအရ ကျွန်တော့်နှလုံးသား၏ အလိုရ မမကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“မမကို... ကျွန်တော်... ချစ်တယ်”

မျက်ရည်တွေကြားမှ မမ ပီပီသသ ပြုံးလေသည်။ ထို့နောက် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်ကို အားယူ ပြန်ရုပ်ပြီး ဘေးမှာချထားသော ပိတောက်ပန်းခက်ခြောက်လေးကို ယူကာ ကျွန်တော့်အား ပေးလေသည်။

“ဟင်”

ထိုပိတောက်ပန်းခြောက်လေးသည် ပြီးခဲ့သည့် သင်္ကြန် အတက်နေ့ တုန်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မမ လက်ထဲကို ထည့်ပေးခဲ့သည့် ပိတောက်ပန်းခက်လေးပင် ဖြစ်သည်။

ဒါ...ဒါဆို ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ပိတောက်ပန်းကို တယုတယနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး မမ သိမ်းထားသည်ပေါ့။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလျက် မမကို အလျင်စလို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“မ...မ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ရှိသမျှအသံတွေ ကုန်ဆုံးသွားသည်အထိ အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

မမ မျက်စိမှိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မမ၏ မျက်နှာလေးကတော့ လှပ နူးညံ့စွာ ပြုံးနေလေသည်။

နိဂုံး

ကြယ်စင်မလင်း

လမင်းမသာ

သီချင်းသံတွေ ဆိတ်သုဉ်းတဲ့ ညတစ်ညမှာ

ကျွန်တော်ချစ်သော ကျွန်တော့်မမဟာ

ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုပြီး

နက္ခတ်တစ်စင်း ဖန်ဆင်းပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် မမ ဖန်ဆင်းပေးဖူးတဲ့ နက္ခတ်လေး တစ်စင်း

ကတော့ ချစ်ခြင်းလို့ အမည်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ...

မမ ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တဲ့ နက္ခတ်နှင့်အတူ ရှင်သန်နေထိုင်ပြီး

မမ စံမြန်းနေထိုင်ရာ ဝိမာန်ဆီကို မျက်နှာမူလို့

မမ ကြားချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုပဲ မရိုးနိုင်အောင် အမြဲမပြတ်

အော်ဟစ်နေတတ်ပါတယ်။

မမကို... ကျွန်တော်... ချစ်တယ်...

မမကို... ကျွန်တော်... ချစ်တယ်...

ကိုယ်ဟာ
ဒေင်္ဂါယျာဉ်ထဲက
ပထမဦးဆုံးပွင့်တဲ့ ပန်းကိုမှ
နစ်နိုက်ခွင် ရရှိခဲ့သူပါ...။

